

**Lucrările Sesiunii de comunicări
științifice ”Cartea- leac pentru suflet”
ediția a XI-a- aprilie 2025**

ISSN 2810 – 1995

ISSN – L 2810 - 1995

CATEDRA
SUPLIMENT

Publicație periodică de informație și cultură - ediție nouă online

Formează-te și vei putea forma!

CASA CORPULUI DIDACTIC
ARGEȘ

DEZVOLTAREA COMPETENȚELOR DE LECTURĂ ÎN CICLUL PRIMAR

Gustul pentru lectură se formează încă de la vârste fragede, în familie. Dar câte mame mai stau să citească povești și basme copiilor? Câți părinți urmăresc împreună cu copiii un film educativ? Câți părinți selectează cărțile sau emisiunile TV? Câți părinți discută activitatea de la școală cu copiii lor?

Să nu uităm, că scopul lecturii, este acela de a forma progresiv un tânăr cu o cultură comunicatională și literară de bază, capabil să înțeleagă lumea din jurul său, să comunice și să interacționeze cu semenii, exprimându-și gânduri, stări, sentimente, opinii, să fie sensibil la frumosul din natură și la cel creat de om. La vârsta școlară mică se pun bazele formării personalității copilului: valorificarea capacităților intelectuale prin formarea unei motivații intrinseci pozitive, dezvoltarea intereselor, asigurarea echilibrului emoțional, formarea unei imagini despre sine și despre alții, capacitatea de a opera cu criterii morale și de adaptare normativă.

Evoluția individului uman are loc pe baza unor legități proprii ale căror mecanisme sunt ereditatea, mediul și educația. La vârstele mici, factorii biologici imprimă evoluției copilului un ritm alert. Dar dezvoltarea psihică și socială este dependentă de experiența de viață, de acumulările și conduitele exersate și concretizate în priceperi, deprinderi și obișnuințe, de structurile generate de procesele de acomodare la mediul concret. Achizițiile în planul proceselor, funcțiilor și caracteristicilor psihice se structurează în comportamente diferențiate pe vârste și individual. Valorificarea de către copil a datelor ereditare prin experiențe proprii în anumite cadre de mediu vor

duce la construirea unei identități proprii și definitorii. Între nivelul dezvoltării individuale și calitatea învățării există o relație de interdependență.

Efectele învățării se evidențiază mai pregnant în copilărie și tinerețe datorită plasticității, permeabilității și receptivității mai pronunțate la această vârstă. La rândul său, învățarea este dependentă de nivelul dezvoltării. Aprecierea nivelului de dezvoltare al individului se face în funcție de gradul maturizării și dezvoltării sale psiho-individuale și psihosociale permițând evaluări și previziuni cu privire la integrarea lui socială, la comportamentul real sau probabil. Esența acestor fenomene se particularizează în funcție de vârstă și se individualizează în funcție de interacțiunea ereditate-mediu-educație, fapt care impune din punct de vedere pedagogic adoptarea unor strategii instructiv-educative adecvate evoluției subiecților. Tendința ultimilor ani, în ceea ce privește studierea limbii române în învățământul primar, înclină către inițierea elevilor în primul rând, în actul comunicării pentru formarea unui tânăr cu o cultură comunicatională, capabil să înțeleagă lumea din jurul său, să comunice și să interacționeze cu semenii, exprimându-și gânduri, stări, sentimente, opinii, să-și utilizeze în mod eficient și creativ capacitățile proprii pentru rezolvarea unor probleme concrete în viața de zi cu zi, să poată continua în orice fază a existenței sale procesul de învățare. Atenția care se dă comunicării în clasele primare și nu numai, nu este întâmplătoare. Elevii sunt pregătiți pentru viață și în viață, în primul rând, ei comunică. Limba română, ca limbă maternă și ca obiect de studiu, ocupă locul central în ansamblul general de pregătire al elevilor, fiind principalul mijloc de

comunicare și informare. A comunica este numai aparent ușor. Trebuie să cunoști și să stăpânești regulile fără de care mesajul transmis nu este perceput sau nu produce efectele dorite.

Curriculum-ul actual promovează sistemul comunicativ-funcțional, sistem ce presupune formarea integrată a capacităților de receptare/ exprimare orală și a celor de receptare a mesajului scris și de exprimare scrisă. Calitatea procesului de comunicare eficientă va duce în final la formarea capacității de comunicare corespunzătoare pentru tinerii pe care îi formăm. Un alt element care se urmărește prin intermediul predării integrate constă în faptul că obiectivele nu mai vizează, în mod expres, asimilarea de cunoștințe, ci ele se formează în situații concrete de comunicare. Noua abordare impune ca o necesitate formarea elevilor în spirit activ-participativ, dezvoltă la elevul de vârstă școlară mică un ansamblu de atitudini și motivații ce-l vor ajuta în continuare în studiul limbii și literaturii române, stimulează interesul pentru formarea și dezvoltarea competențelor elementare de comunicare. Comunicarea este deosebit de importantă. Ea poate fi grea sau plictisitoare dacă nu este bine organizată, cu obiective clare, nu se realizează în forme de activitate variate și atrăgătoare. În lecții nu vom transmite reguli pe care elevii să le învețe, ci vom forma și consolida deprinderi de comunicare. Școlarii înțeleg logica limbii, bogăția ei și se deprind să folosească în mod corect și conștient, atât în vorbire, cât și în scriere, o exprimare corectă. Ei reușesc să înțeleagă mai bine gândurile altora și să se folosească de limbă ca mijloc de comunicare, de acumulare a unor cunoștințe. Învățarea cunoștințelor de limbă asigură, în același timp, cultivarea „zestrei” lingvistice a copiilor și contribuie la stimularea proceselor de cunoaștere, a gândirii abstracte, în mod deosebit. Privit în contextul prezentat mai sus, scopul fundamental al studiului limbii române este cultivarea limbajului elevilor, înțelegând prin limbaj, procesul de exprimare a ideilor și sentimentelor prin mijlocirea limbii. Această disciplină are un pronunțat caracter practic, deși operează cu abstracțiuni. Finalitatea studierii acestei discipline nu o constituie acumularea unui anumit număr de reguli, fără ca acestora să li se asigure o valoare

funcțional - practică. A nu ține seama de acest lucru înseamnă a face de-a dreptul imposibilă însuși învățarea regulilor și normelor gramaticale, deoarece acestea nu pot fi însușite decât prin procesul aplicării lor în practica exprimării. Cunoscându-se faptul că în studiul limbii se operează cu abstracțiuni, este cât se poate de elocvent rolul pe care-l are această disciplină în dezvoltarea gândirii logice a elevilor. Acest adevăr este și mai relevant dacă se are în vedere legătura indisolubilă dintre limbă și gândire, faptul că gândirea se concretizează prin intermediul limbii.

Cultivarea **limbajului oral** și scris se realizează practic prin toate disciplinele de învățământ ale ciclului primar, cu precădere prin obiectul limba română. Rafinarea exprimării, diversificarea și nuanțarea ei depind de modul de stăpânire a resurselor limbii române, de operaționalizarea normelor gramaticale într-o situație de comunicare. Descrierea categoriilor gramaticale, efectuarea analizelor sintactice și morfologice, prezentarea teoretică, toate vor fi subordonate actului comunicării. Realizarea unei exprimări corecte, expresive și nuanțate, civilizate, presupune un efort de elaborare privind alegerea cuvintelor, organizarea contextului sub coordonarea normelor standard de constituire și operaționalizare a limbii. Învățarea limbii se realizează în situații simulate de viață, contribuind astfel nu numai la dezvoltarea limbajului activ, ci și la cultivarea unui simț lingvistic, la sesizarea semnificațiilor sociale și funcționale ale limbii, pregătind elevii pentru cunoașterea și întrebuintarea stilurilor funcționale ale limbii literare. Deficiențele de exprimare, care îngreunează comunicarea verbală, vizează, în general: sărăcia vocabularului, decalajul mare între vocabularul activ și cel pasiv, folosirea unor cuvinte a căror semnificație nu a fost corect înțeleasă. Curriculumul de limba română pentru învățământul primar, componentă fundamentală a parcursului de învățare oferit elevilor în contextul școlarității obligatorii, insistă asupra dezvoltării competențelor elementare de comunicare orală și scrisă a copiilor, precum și pe structurarea la elevi a unui sistem de atitudini și de motivații care vor încuraja studiul limbii române, vor forma la elevi deprinderi de civilizația comunicării, dezvoltând armonios personalitatea

micilor școlari sub aspect atitudinal și comportamental. În societatea de azi, din cauza altor componente informative – radioul, televiziunea, cinematograful și Internetul – cartea poate trece aproape neobservată.

Fără a minimaliza importanța celorlalte mijloace moderne de informare și culturalizare, trebuie spus că nimic nu poate înlocui cartea. În afara cărții nu poate fi concepută o cultură sistematică a individului și a societății.

Lectura are ca scop să dezvolte gustul elevilor pentru citit și să-i facă să iubească cartea, să le satisfacă interesul pentru a cunoaște viața, oamenii și faptele lor. Din cărți, copiii află multe lucruri despre anotimpuri, viața animalelor și a plantelor, despre descoperiri geografice, despre evenimente și personalități literare, artistice, istorice, despre frumusețile și bogățiile patriei. Cărțile le vorbesc și despre sentimentele omenești, despre prietenie, cinste, omenie. Citirea cărților contribuie la îmbogățirea cunoștințelor elevilor, la formarea unui vocabular bogat, la dezvoltarea exprimării. Eroi cărților devin modele pentru elevi. Copiii au impresia că participă direct la fapte și evenimente din cuprinsul cărții. Pe unii eroi îi iubesc, pe alții îi urăsc. Ceea ce citesc în copilărie se întipărește în amintirea lor pentru toată viața și influențează dezvoltarea personalității. Lectura oferă copilului posibilitatea de a-și completa singur cunoștințele, de a le îmbogăți.

Gustul pentru citit se formează printr-o muncă perseverentă a factorilor educaționali (familia și școala). Pentru a fi eficientă lectura necesită nu numai îndrumare ci și control.

Forma de îndrumare a lecturii folosită cel mai des este povestirea. Elevii citesc povestirea, de regulă acasă, iar în oră povestesc lectura citită. Conținutul povestirii este redat de mai mulți elevi ceea ce duce la activizarea și antrenarea lor în activitate. Elevii se întrec în a povesti cât mai mult și mai frumos, antrenând astfel și pe cei mai puțin dornici de lectură. Deoarece și familia are un rol important în formarea și dezvoltarea gustului pentru lectură, am încercat să implic și părinții elevilor în anumite acțiuni. Au fost invitați să participe la concursurile, șezătoarele organizate. Fiind prezenți au avut ocazia de a observa cum se prezintă fiecare copil. Au fost îndrumați cum să acționeze, pentru a-i

obișnui pe copii să lectureze. Am recomandat părinților, să povestească copilului, în fiecare zi câte o poveste, ținând cont și de dorința lui de a reasculta o poveste foarte îndrăgită. Să roage copilul să povestească pentru a-i îmbunătăți capacitatea de concentrare și de redare a informațiilor. Am amintit faptul că, stând un număr mare de ore în fața calculatorului, copilul întâmpină numeroase probleme în redarea unei întâmplări reale sau din lecturile sale.

Orice plimbare poate fi un motiv pentru lectură, dar un alt fel de lectură - cea a semnelor de circulație, a comportamentului, a culorilor, a reacțiilor celorlalți. Orice călătorie prin și în afara localității este, de asemenea, un prilej pentru a povesti istoricul locurilor, pentru amintiri și impresii. Am sugerat părinților, ca în momentele lecturii, copilul să fie încurajat să redea prin desen ceea ce a înțeles sau să asculte muzică potrivită textului audiat. Ținând cont de faptul că dezvoltarea cognitivă și emoțională a copiilor este diferită, părinții trebuie să fie atenți la dezvoltarea armonioasă, evitând comparațiile cu alții copii și observațiile care îi pot inhiba.

Acțiunile întreprinse cu biblioteca școlii, au dat roade. Încă din clasa I, când am vizitat întreaga școală, am intrat și la bibliotecă. Au avut posibilitatea de a vedea rafturile cu cărți, fișele cu evidența cititorilor, registrul în care sunt trecute cărțile existente în bibliotecă. Deși au putut citi numai la sfârșitul clasei I, elevii au împrumutat diferite reviste sau albume cu imagini, pe care le-au „citit”.

“Minibiblioteca clasei” – fiecare elev a adus câte o carte și am realizat o mică bibliotecă. Am notat toate cărțile într-un „registru”. S-a făcut un instructaj, despre rolul bibliotecii din clasă, despre cum trebuie să se păstreze aceste cărți, despre modul cum trebuie să fie citite, fără a fi rupte, pătate sau pierdute. Elevii au posibilitatea să împrumute cărți, dar trebuie să noteze titlul cărții luate în „registru” de evidență, data când a luat-o și când a adus-o.

Realizarea unui catalog al cărților din biblioteca personală și selectarea acestora după conținut. Dacă la început, unii au notat un număr mic de cărți, la anumite intervale de timp, au mai apărut și altele.

Acțiunile prezentate au contribuit atât la formarea și dezvoltarea gustului pentru lectură, îmbogățirea și activizarea vocabularului precum și la dezvoltarea capacității de exprimare orală și scrisă, a elevilor. Îndrumarea lecturii se face și prin formarea bibliotecii în clasă, precum și prin indicații în formarea bibliotecii personale de acasă. Pentru realizarea unei biblioteci în clasă elevii și învățătorul aduc cărți, se fixează un bibliotecar elev și apoi se procedează la împrumutarea cărților. Pentru a fi implicați activ în căutarea și citirea cărților elevii sunt solicitați să realizeze fișe de autor pentru fiecare din scriitorii pe care îi citesc. Aceste fișe cuprind date biografice, titluri de cărți din opera acestora. În acest fel vor fi stimulați să caute și alte cărți ale autorului respectiv, pe lângă cele deja cunoscute. Jocurile literare sunt mijloace pasionante care-i invită pe copii la lectură. "Povestirea în lanț" este un joc prin care conținutul poveștilor citite este redat de cât mai mulți elevi. Povestea este cunoscută de toți elevii. Elevii sunt așezați în cerc formând un "lanț". Este numit primul elev să povestească. Acesta povestește un fragment, altul continuă povestirea de acolo de unde s-a oprit primul și tot așa până la sfârșitul acesteia. Copilul care nu poate continua povestirea "rupe lanțul" și drept pedeapsă trebuie să citească cu o lectură mai mult. Alt joc Recunoașteți povestirea place mult elevilor și îi determină să citească povestirea pentru a putea câștiga jocul. Elevii sunt împărțiți în grupe de câte patru. Se prezintă câte un fragment dintr-o povestire și li se cere să recunoască titlul și autorul. Câștigă cei care au recunoscut toate povestirile. La fel se desfășoară și jocul Recunoașteți personajul, cu deosebirea că din fragmentele prezentate trebuie să recunoască numele personajului și titlul povestirii.

În afară de citirea independentă am folosit și citirea în colectiv. Această citire se realizează de către învățător sau câțiva copii care citesc mai bine și are rolul de a aprofunda și a purta discuții pe marginea lecturii citite. Citirea lecturii cu

voce tare îi determină și pe alții care citesc mai dificil sau într-un ritm mai lent să asculte cu plăcere, putând astfel să participe la discuțiile despre conținutul povestirii citite, să evidențieze trăsăturile personajelor, să explice cuvinte sau expresii mai puțin cunoscute.

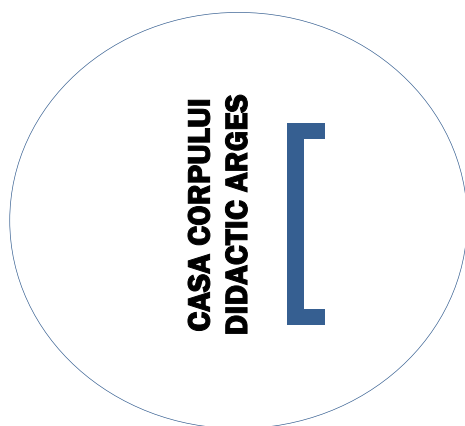
Pentru a stimula interesul și curiozitatea elevilor pentru lecturile pe care le au de citit, acestea pot fi citite parțial în clasă, continuarea lecturii urmând să o citească fiecare acasă pentru a observa ce s-a întâmplat mai departe în povestire.

Lecturile citite sunt notate pe caiet sub formă de scheme. Aceasta permite realizarea unei clasificări a elevilor. Cei care citesc mai mult se situează pe primele locuri iar la sfârșitul anului școlar vor primi o diplomă. Astfel crește interesul celor care citesc mai puțin sau uită să citească. Rezultatul acumulărilor pe parcursul orelor de opțional se poate concretiza în compunerea de poezii sau scurte povestiri care pot fi publicate în revista școlii.

BIBLIOGRAFIE:

1. *** (2006), *Învățământul primar*, Nr.4, Ed. Miniped, București;
2. Crăciun, Corneliu: *Metodica predării limbii române în învățământul primar*, Ed. Emia, Deva, 2001;
3. Cornea, Paul: *Introducere în teoria lecturii*, Ed. Minerva, București, 1988;
4. Goia, Vistian: *Didactica limbii și literaturii române pentru gimnaziu și liceu*, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 2000;
5. Pamfil, Alina - *Didactica limbii și literaturii române*, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 2000;
6. Nuță, Silvia - *Metodica predării limbii române în clasele primare, vol. I și II*, Ed. Aramis, 2000, București;
7. I. Șerdeal - *Metodica predării limbii române în învățământul primar*, E.D.P București, 1988.

Prof. inv. primar Nănescu Ana-Maria
Liceul Tehnologic Topoloveni

AI CARTE, AI PARTE!

„Un copil care citește va fi un adult care gândește.”
– Sasha Salmina

Zicala românească „Ai carte, ai parte” este una dintre cele mai cunoscute expresii care subliniază importanța educației în viața omului. Într-o lume aflată într-o continuă schimbare, în care informația circulă cu o viteză uluitoare, a avea acces la educație și cunoaștere este mai important ca oricând. Această expresie ne amintește că studiul și învățătura pot aduce numeroase beneficii, atât materiale cât și spirituale.

Cu toate acestea, în trecut expresia avea un alt înțeles: „cartea era asimilată și cu dreptul de proprietate, iar cine „avea carte”, automat „avea și parte”, adică i se recunoștea dreptul asupra respectivului bun. Explicația este dată și de profesorul Vladimir Bogosavlievici, de la Colegiul Național „George Barițiu” din Cluj-Napoca, citat de [Adevărul](#):

„Expresia apare în Transilvania și făcea referire la cartea funciară care prevedea cine ce proprietate deține. Se emitea o adeverință, care specifica suprafața deținută și termenii posesiei. Țăranii, oameni mai simpli, i-au zis *carte* și de aici s-a ajuns la *ai carte, ai parte*. Având *cartea* respectivă puteai demonstra dreptul de proprietate și în sensul ăsta erai cineva”.

În prezent, această expresie a evoluat semnificativ și face legătura între gradul de inteligență al unei persoane și oportunitățile sale la reușită. Încă de la

vârste fragede cititul îi ajută pe copii să se dezvolte armonios, le oferă o oportunitate extraordinară de a comunica, de a-și îmbogăți vocabularul, de a le da frâu liber la imaginație. Este datoria noastră, a adulților să-i conectăm pe cei mici în lumea lecturii, citindu-le povești cu voce tare, această tehnică ajutând la dezvoltarea unor aptitudini de ascultare, de memorie. Deși cei mici pot fi distrași în timpul lecturii, aceștia vor deveni în timp, mult mai liniștiți, atenți și curioși să înțeleagă povestea. Cititul face parte din viața noastră și de aceea, atât părinții cât și profesorii joacă un rol important în acest sens îndrumându-i și încurajându-i să-și deschidă mintea către această lume minunată a cărților și să-i facem să înțeleagă cât de multe beneficii vor urma în viața lor. Un copil care citește va avea o exprimare mult mai clară și va deveni mult mai încrezător în propria persoană.

Școala ar putea fi acel loc creat pentru a contribui la menținerea interesului elevilor pentru citit, implicându-i în diferite activități și proiecte organizate cu ocazia zilelor lecturii, de-alungul anului. Acest lucru s-a întâmplat la Școala Gimnazială „Basarab I” din Curtea de Argeș, prin desfășurarea unui proiect educațional cu ocazia Zilei Internaționale a Cărții.

Parte din acest proiect a făcut Răzvan Marinescu, voluntar în comunitatea națională de studiu, promovare și dăruire de carte „Ce le citim copiilor?”.

„Omul sfințește locul!” Astfel se poate descrie evenimentul care a adus atât bucurie și emoție pe fețele copiilor. Răzvan Marinescu a reușit să aducă în fața a

peste 40 de copii, dragostea pentru citit, pentru „cartea de calitate”, cu ilustrații minunate.

„Am simțit o energie frumoasă, deosebită și blândă... Am fost îmbrățișat, asaltat, surprins de copii curioși, isteți și dornici de a afla ‘care este magia din spatele cărților’. Ei bine, dragilor, așa cum ‘Frumusețea se află în ochii

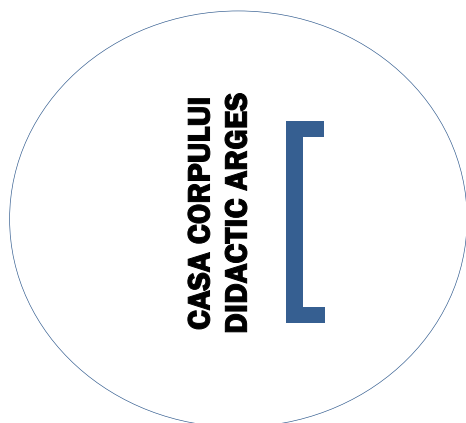

privitorului’, tot așa, ‘magia este, de fapt, în sufletul fiecăruia’. A fost MINUNAT!” Declara Răzvan Marinescu pe rețelele de socializare.

Dir. Prof. Țițescu Elena

Bib. Dobre Elena

Școala Gimnazială „Basarab I”, Curtea de Argeș

AI CARTE, AI PARTE

Expresia românească „Ai carte, ai parte” este mai mult decât un simplu proverb transmis din generație în generație. Ea reflectă o realitate esențială: educația și cunoașterea oferă omului nu doar un statut social, ci și libertatea de a alege, de a înțelege și de a evolua. Într-o lume în continuă schimbare, unde informația este din abundență, dar înțelepciunea pare uneori greu de găsit, lectura rămâne una dintre cele mai sigure căi spre formarea unui individ cu adevărat liber.

Cartea nu înseamnă doar literă tipărită pe hârtie; este o punte între lumi, o fereastră către alte timpuri și un instrument prin care gândirea capătă profunzime. Prin lectură, copiii învață să își exprime ideile coerent, să gândească critic și să empatizeze cu ceilalți. Tinerii care citesc constant sunt mai bine pregătiți să înfrunte provocările societății moderne, să își formeze opinii proprii și să își construiască viitorul cu încredere.

În școală, lectura nu ar trebui să fie percepută ca o obligație, ci ca o aventură. Profesorii și bibliotecarii au un rol esențial în cultivarea acestui gust pentru citit. Prin recomandări inspirate, prin organizarea de activități care aduc cartea mai aproape de sufletul elevului, ei pot transforma cititul într-o plăcere, nu într-o corvoadă. Lectura este o călătorie interioară care nu încetează niciodată să ofere recompense.

Lectura contribuie esențial și la dezvoltarea profesională. Indiferent de domeniul în care alegem să activăm, capacitatea de a înțelege și de a sintetiza informații este esențială. Un medic bun citește

constant noutăți din domeniul său, un avocat își fundamentează pledoariile pe lecturi juridice solide, iar un antreprenor de succes nu neglijează puterea ideilor extrase din biografii sau cărți motivaționale. În toate cazurile, lectura este sursa care alimentează progresul personal și profesional.

Exemplele din literatură sunt edificatoare. În romanul „Micul Prinț” de Antoine de Saint-Exupéry, lectura deschide cititorului o lume a introspecției și a înțelegerii universale, dincolo de vârstă sau cultură. În „To Kill a Mockingbird” de Harper Lee, cititorii învață despre nedreptate, empatie și curaj. Astfel de opere modelează caractere, inspiră acțiuni și provoacă schimbări reale în viața celor care le parcurg.

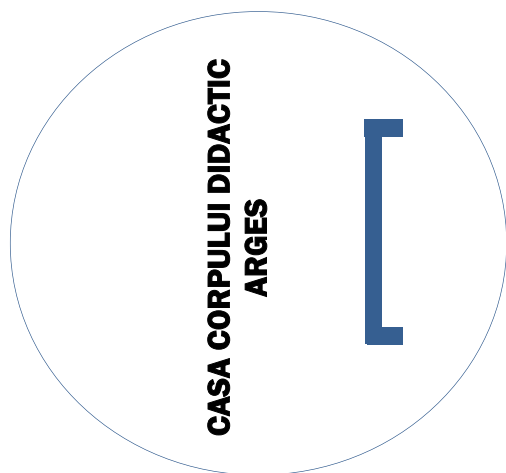
Un alt aspect important este accesul la carte. În multe comunități, biblioteca este singura poartă deschisă spre cunoaștere. Bibliotecarii joacă un rol vital în promovarea culturii scrise, organizând ateliere, cluburi de lectură și ghidând copiii și adulții în alegerea cărților potrivite. O comunitate care investește în biblioteci este o comunitate care înțelege valoarea educației și a dezvoltării continue.

În final, nu putem ignora dimensiunea afectivă a lecturii. O carte citită în copilărie poate deveni un refugiu emoțional pe viață. Personajele îndrăgite, poveștile trăite prin paginile unei cărți lasă urme adânci în sufletul cititorului. Prin urmare, „Ai carte, ai parte” este și o invitație la formarea unei legături intime și de durată cu lectura, o promisiune a unei vieți mai bogate spiritual și intelectual. Nu este doar un îndemn la studiu, ci și o promisiune: că

oricine își deschide mintea și inima către învățătură va găsi drumul spre împlinire. Într-o societate în care valorile autentice sunt adesea umbrite de superficial, lectura rămâne o formă de rezistență culturală, o

dovadă că omul, prin cunoaștere, își poate depăși limitele. A citi înseamnă a crește. A învăța înseamnă a trăi cu sens.

*Bibliotecar Maria-Carmen Săfirbașa, Colegiul Național Dinicu Golescu Câmpulung
Profesor Ana Maria Radu, Colegiul Național Dinicu Golescu Câmpulung*

LECTURA CĂRȚILOR ȘTIINȚIFICE – UN INSTRUMENT ESENȚIAL PENTRU EDUCAȚIA MODERNĂ

O carte poate fi o sursă incredibilă de inspirație și motivație. Și cărțile științifice, deși cu un public mai restrâns, pot fi extrem de inspiraționale, iar în ultimii douăzeci de ani aceste cărți care promovează cunoșterea au făcut știința mai accesibilă, în special tinerilor și i-au inspirat să urmeze cariere în diverse domenii științifice.

Aceste cărți au prezentat descoperiri care schimbă modul în care înțelegem lumea, încurajând cititorii să gândească critic și să exploreze noi idei. Întrebările ridicate în cărțile științifice pot provoca cititorii de toate vârstele să caute răspunsuri și să exploreze subiecte noi, sporind astfel dorința tinerilor de a alege domenii științifice ca domenii de studiu și ca meserii.

Autori din toate domeniile științei au inspirat cititorii prin cărțile scrise să își dezvolte pasiunea pentru știință și cercetare, deoarece lucrările lor nu doar că au oferit informații științifice, dar și perspective profunde asupra condiției umane și a locului nostru în univers.

Carl Sagan în "Cosmos" a reușit să comunice tainele universului într-un mod accesibil și captivant. Pasiunea lui pentru astronomie și știință a inspirat generații întregi de cititori să privescă spre stele și să își pună întrebări despre existență.

Richard Dawkins în "Genele egoiste" a abordat tema evoluției într-un mod provocator, iar capacitatea sa de a explica concepte complexe precum selecția naturală a inspirat mulți cititori să studieze biologia evolutivă.

Neil deGrasse Tyson, astrofizician și popularizator al științei, a scris "Astrophysics for People in a Hurry", unde îmbină umorul cu cunoștințele științifice. El reușește să facă știința relevantă și interesantă pentru un public larg.

Stephen Hawking în "Scurtă istorie a timpului", bestseller care a suscitât interesul publicului pentru fizica teoretică, a explicat concepte complexe într-un mod accesibil și a inspirat mulți tineri să studieze fizica teoretică și astrofizica.

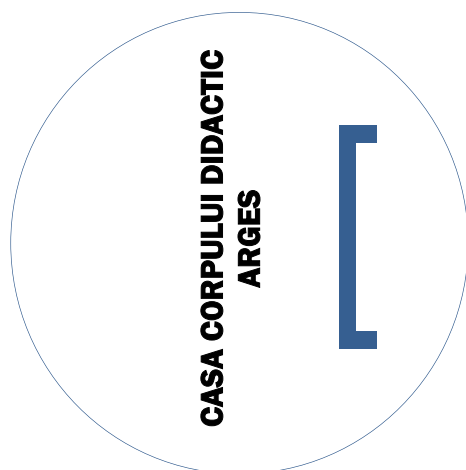
Jared Diamond în "Colapsul" a explorat evoluția societăților umane și impactul mediului asupra lor. Pasiunea sa pentru antropologie și istorie naturală a motivat cititorii la reflecție asupra evoluției culturale și ecologice și a inspirat tineri să alege antropologia ca domeniu de activitate.

Multe cărți științifice discută despre provocările contemporane, cum ar fi schimbările climatice, medicină, tehnologii inovatoare, IA. Această conștientizare poate motiva tinerii să contribuie la găsirea soluțiilor și, în acest fel, să

aleagă cariere care au un impact pozitiv asupra societății, carei transformă interacțiunea cercetătorilor cu datele și cu problemele pe care le studiază.

Acești autori nu doar că oferă informații valoroase, dar și o viziune personală asupra pasiunii lor pentru știință, stimulând cititorii să își cultive propriile interese în lumea științifică.

Prof. dr. Silvia Petrescu- Colegiul Național „Nicolae Bălcescu” din Brăila

ROADELE LECTURII „SUNT DULCI”!

Poporul, în înțelepciunea sa, a creat nenumărate zicători și proverbe prin care și-a consfințit rezultatele experienței de viață, drept cale de a deveni axiome.

Așa se face că celebra zicere „ai carte, ai parte” monopolizează, prin adevărul ei, un spațiu larg al vieții omului.

Încă de la o vârstă fragedă, copilul își lărgeste orizontul cunoașterii prin învățătură, având ca obiect dirigitor, pe tot parcursul vieții, CARTEA.

Aceasta este concretizată în indispensabilul ABECEDAR prin care copilul învață să scrie și să citească, deschizând astfel poarta miraculoasă spre lumea exterioară, vastă cale spre a se putea relaționa, prin vorbire și scriere, cu cei din jurul său.

Termenul „carte” nu se limitează doar la obiectul în sine, ci capătă conotații superioare, cumulând tot ceea ce omenirea a adunat prin cunoaștere, totalitatea adevărilor pe care aceasta le-a descoperit, le-a experimentat și le-a transmis din generație în generație de-a lungul timpului.

Așadar, individul va urma acea scară care îl îndeamnă să o urce prin efort creator, prin voință, prin hărnicie, prin curiozitate.

Scris-cititul, izvorul original al cunoașterii, se va despleti în zeci și zeci de trasee, care mai de care mai diferite, pe care individul este tentat să le urmeze pentru a-și desăvârși personalitatea. Cu cât va urma mai multe astfel de cărări, cu atât mai complexă îi va fi erudiția, cu atât mai largă i se va dovedi experiența de viață.

Mijlocul prin care omul își experimentează setea de studiu al cărții nu este altul decât LECTURA, forma concretă prin care ia act de conținuturile polivalente ale acestora.

De la cea mai mică vârstă, copiii sunt încurajați să citească, să se bazeze pe adevărurile din cărți și nu pe simple vorbe. Ei au prilejul să-și dezvolte imaginația, să-și sporească bagajul cultural care crește pe timp ce trece, făcându-l pe individ mai complex, mai tentat să-și lărgască orizontul cunoașterii, să-și aleagă principiile și căile de urmat, să le individualizeze, transformându-l în „homo originalis”.

Lectura nu înseamnă doar înmagazinarea de cunoștințe, ci are un rol formativ, cizelând creierul, elucidând viziunea asupra lumii, făcându-te să devii tu însuși creativ, capabil să zămislești personaje, să

creezi lumi fantastice, deseori dincolo de realitate, ca proiecții individualizate ale propriei cunoașteri.

Nu numai atât, dar lectura este tipul de activitate care te poate abstrage din lumea banală, uneori vulgară sau violentă, și să te ajute să-ți creezi o lume a ta, ideală, cizelată, capabilă să te propulseze spre culmi calitative ale spiritului, să-ți dea aripi să zbori spre perfecțiune.

Minunata lectură te poate detașa de lumea pe care o cunoști și te poate lansa spre o rampă care să-ți deschidă drumuri spre ceea ce nu vei putea niciodată să cunoști la modul propriu. Zborul spre univers, spre ținuturi exotice, spre lumile abisale ale sufletului omenesc sunt posibile numai prin lectură; îți creează magica posibilitate să cunoști **MODELE** ale existenței și să te faci să încerci să li te asemeni.

Lectura are și darul de a te modela psihologic, inducându-ți starea de bine, de frumos, să te bucore, să te elibereze de tristețe, să-ți anuleze angoasele, plânsul, nefericirea și, totodată, te face să devii nu numai propriul tău stăpân, ci să devii un promotor al binelui în viața familiei, a societății, să devii tu însuși un lider în viața unei comunități. Cu atâtea „fațete”, lectura se subsumează pe deplin metaforei: „roadele ei sunt dulci”.

Trecând la aspectele nemijlocite ale muncii bibliotecarului, este firesc să-ți fixezi ca țel suprem orientarea elevilor spre acest gen de activitate umană esențială, și anume, să-i determini să adopte lectura ca principală activitate cu care să-și acopere timpul.

Personal, ca bibliotecară, mi-am canalizat atenția spre orientarea elevilor pentru folosirea cărții

ca mijloc esențial al studiului și i-am atras pe aceștia spre activități educativ-științifice de comunicare cu ceilalți tineri prin organizarea de simpozioane de popularizare a personalității unor scriitori: Eminescu, Creangă, Caragiale, Slavici, Coșbuc, Macedonski, Bacovia etc.

Prin lectura nemijlocită a operelor acestor scriitori, elevii au simțit plăcerea interpretării prin recitare, lectură expresivă, punere pe note a acestor opere, care au avut darul de a-i sensibiliza pe ei, dar și auditoriile în fața cărora au prezentat aceste programe.

Elevii s-au simțit „transportați” pe meleagurile fermecate ale naturii lui G. Coșbuc s-au simțit plonjând la mii de ani lumină prin superba poezie „La steaua” a lui M. Eminescu, făcând cunoștință cu celebra teorie a relativității a lui Einstein, printr-o formă mult mai atractivă decât cea de la obiectul „Fizică”. Mai mult decât atât, prin lectură, elevii au simțit că efectul noțiunii „educo, educare” a fost nemijlocit mai puternic asupra lor, devenind subiecții activi ai cizelării umane și ai unei dezvoltări armonioase în mod conștient și sistematic.

Aceste activități desfășurate cu elevii mi-au creat mie însămi revelația unei munci formatoare, cu rezultate concret-eficiente, dovedindu-mi încă o dată că rolul meu este nu numai de informator al tinerei generații, ci și de formator de personalități utile societății și supuse în mod conștient unei acțiuni de autoformare, având ca principal mijloc CARTEA și acțiunea sa concretă de cunoaștere și folosire prin **LECTURA**.

Bibliotecar Georgeta Bradiș - Liceul Tehnologic Auto Curtea de Argeș

CASA CORPULUI DIDACTIC
ARGEȘ

IMPACTUL LECTURII ASUPRA SĂNĂTĂȚII MENTALE: CARTEA, LEAC PENTRU SUFLET

Ca bibliotecar al școlii, am observat cu toții cât de importantă este lectura în viața noastră de zi cu zi. Cărțile nu sunt doar surse de cunoaștere, ci și adevărate „leacuri pentru suflet”. În cadrul educației școlare, le explicăm elevilor importanța învățării și a cunoașterii, însă una dintre cele mai valoroase lecții pe care le putem învăța este că lectura este esențială și pentru sănătatea noastră mentală.

De-a lungul activităților din bibliotecă, am avut oportunitatea de a observa cum o simplă carte poate reduce stresul, poate îmbunătăți starea de bine și poate oferi sprijin emoțional. Tema „Ai carte, ai parte” nu se referă doar la acumularea de cunoștințe, ci și la dezvoltarea unui echilibru interior.

În anul următor, îmi propun să dezvolt o serie de activități care vor valorifica lectura ca sprijin pentru sănătatea mentală a elevilor.

M-am gândit să organizez sesiuni de lectură, unde elevii vor fi încurajați să aleagă dintr-o selecție de cărți menite să le ofere o pauză de la rutina zilnică și să le aducă relaxare. În cadrul activității „Ora de lectură liniștită”, fiecare copil își va alege o carte de ficțiune sau de aventuri și se va lăsa purtat într-o lume imaginativă. La final, vom discuta despre

efectele pe care lectura le-a avut asupra stării lor de bine.

Voi aduce în discuție studii care arată că lectura poate reduce stresul cu până la 68%. Voi urmări cum elevii vor manifesta o stare generală de liniște și cum lectura le va ajuta la reducerea anxietății și la dezvoltarea unor mecanisme mai sănătoase de gestionare a provocărilor.

Un proiect interesant pe care l-aș putea introduce ar fi „Biblioterapia pentru suflet”, prin care elevii vor fi îndrumați să aleagă cărți care să le răspundă la întrebări interioare sau să le ofere sprijin emoțional. Vom discuta despre titluri precum „Micul Prinț”, care va permite explorarea unor teme precum iubirea, prietenia și singurătatea. Elevii mai sensibili vor putea găsi alinare în aceste lecturi și vor dobândi o perspectivă mai profundă asupra relațiilor interumane.

Cred că dacă voi introduce și cărți axate pe inteligența emoțională, cum ar fi „Emoțiile unui copil”, acestea îi vor ajuta să-și identifice și să-și exprime sentimentele. Prin aceste activități, elevii vor învăța să gestioneze mai bine fricile și grijile zilnice.

În cadrul clubului de lectură, voi propune sesiuni dedicate temei „Cum ne ajută lectura să înțelegem mai bine?”. Elevii vor citi cărți de

ficțiune și vor învăța să se pună în pielea personajelor. Vom analiza opere precum „Harry Potter” și „Matilda”, urmărind cum personajele gestionează adversitățile și ce lecții putem aplica în viața reală.

Discuțiile vor contribui la dezvoltarea empatiei și a sensibilității față de cei din jur. Voi încuraja comunicarea deschisă între elevi, care astfel vor deveni mai receptivi la emoțiile altora și vor învăța să aprecieze diversitatea de opinii și trăiri.

Voi implementa programul „Lectura pentru o minte sănătoasă”, prin care elevii vor fi încurajați să citească lucrări ce promovează sănătatea emoțională și gândirea pozitivă. Cărți precum „Puterea prezentului” sau „Femei care iubesc prea mult” vor fi introduse pentru a sprijini dezvoltarea personală și înțelegerea propriei identități.

În cadrul „Săptămânii cărții pentru sănătatea mentală”, voi desfășura activități prin care elevii vor explora legătura dintre lectură și

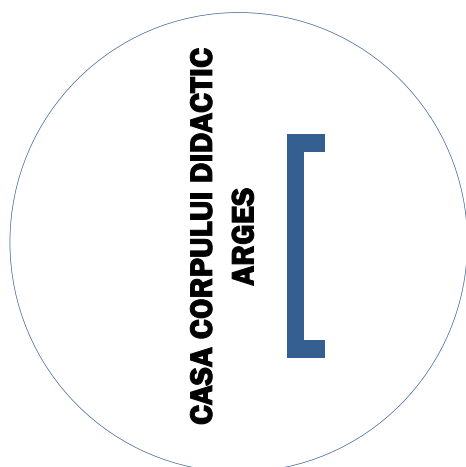
bunăstarea emoțională. Voi organiza o „Călătorie literară”, unde fiecare grup va alege o carte care să îi ajute să înțeleagă mai bine anxietatea, stresul sau emoțiile negative.

Activitățile se vor încheia cu o discuție colectivă în care elevii vor împărtăși ce au învățat și cum pot aplica în viața lor ideile și sentimentele descoperite prin intermediul lecturii.

Prin activitățile pe care le voi desfășura, voi demonstra că lectura poate deveni un instrument esențial pentru echilibrul emoțional al elevilor. Cartea va fi nu doar o sursă de cunoaștere, ci și un sprijin în momente dificile, un loc de refugiu și de înțelegere.

Prin biblioterapie, cluburi de lectură și programe axate pe empatie și mindfulness, voi contribui la crearea unei culturi a sănătății mentale în școală. Elevii vor descoperi că lectura este, într-adevăr, un leac pentru suflet.

Micu Denisa-Maria (bibliotecar), Liceul Tehnologic Topoloveni, Topoloveni

POVEȘTILE ȘI ROLUL LOR ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

„A fost odată ca niciodată...” așa încep toate poveștile și tot așa începe și povestea mea. Numai că, de această dată, protagoniștii sunt ființe mici și gingașe, cu suflet bun și minte ascuțită. Cu toții pornesc într-o lungă călătorie de inițiere în viață, având ca îndrumători Feți-Frumoși dârji și

neînfricați și Ilene Cosânzene cu chip frumos și suflet bun. Asemenea discipolilor, tinerele vlăstare vor să devină oameni buni și harnici, curajoși și de încredere. Vârsta școlarității mici le oferă cadrul adecvat pentru inițierea în societate, căci acum este perioada în care copiii descoperă cele mai

multe personaje din basme și povești pe care doresc să le copieze. Căci literatura, după cum menționează Bianca Bratu, este cea care oferă prilejul copilului de a „realiza o binevenită dedublare a sa atunci când se recunoaște în altul. Înainte de a putea înțelege că „eul” său se află din necesitate în contact cu alte „euri”, el își află un alter ego multiplicat în fiecare personaj cu care simpatizează: copil, zână, prinț, iepure, gândăcel, etc.”

Poveștile fie că sunt expuse oratoric, fie ca sunt citite joacă un rol esențial atât în educația, cât și în dezvoltarea copiilor. Reprezintă un stimul pentru creativitate, o întărire a relației cu profesorii, cu părinții, ajută la dezvoltarea morală și îi învață să capete încredere în propriile forțe, dar și să pătrundă într-un univers fantastic plin de mistere și distracții. Poveștile nu trebuie niciodată înlocuite cu televizorul, desenele animate sau calculatorul!

Pe lângă acesta, poveștile ajută copiii să crească frumos și armonios, ajută la dezvoltarea și îmbogățirea imaginației, ajută copilul să combată stresul, oferă un moment de relaxare, îi ajută să învețe mai multe lucruri despre ei înșiși și despre lume în general, îi ajută să ia decizii proprii, să învețe diferența dintre bine și rău, să emită judecați de valoare, îi ajută să își exprime propriile sentimente și emoții mai bine, dezvoltă încrederea în forțele proprii, le modelează un caracter puternic (din povești în care exista eroi, zâne, prinți care se luptă de la egal la egal cu monștrii și îi înving - însuflă copilului forță, curaj) și lista ar putea fi mult mai lungă. Unele povești îți pot fi un ajutor de nădejde, pentru că te pot ajuta să răspunzi prin ele la unele dintre cele mai inconfortabile întrebări ale copiilor despre: moarte, furie, divorț, iubire etc. Multe povești au o morală la sfârșitul lor de care te poți folosi pentru a-ți educa corect copilul, reprezintă un instrument la îndemână de educație și disciplinare. De exemplu “Ionică mincinosul”, din cuprinsul cărora copiii au înțeles importanța și

utilitatea muncii în viața oamenilor. Cultivarea respectului față de eroii neamului, dragostea de țară și patriotismul sunt ușor de descoperit în povestirile: “Mihai Viteazul”, voievodul tuturor românilor, “Băiatul care a vorbit cu voda”, “Eroina de la Jiu” de D. Almaș sau „Moș Ion Roată și Unirea”, “Stejarul din Borzești” de Eusebiu Camilar. Acestea și multe altele trezesc în copii sentimente de admirație față de eroii neamului românesc și prezintă într-o manieră plăcută, pe înțelesul copiilor, pagini din istoria neamului românesc. Basmele și poveștile sunt bogate în exemple morale ce ajută la formarea personalității micilor ascultători. Poveștile prezentate sunt cele mai cunoscute, dar, cu siguranță, mai sunt multe altele. De aceea este importantă lectura nu numai pentru copii ci și pentru adulți! Împreună cu frumosul din artă, frumosul din literatură contribuie la formarea gustului estetic. Prin valorificarea capodoperelor literaturii, bibliotecarele pot forma la copii sentimente și convingeri estetice. Frumusețea descrierilor din “Dumbrava minunată” de M. Sadoveanu sau „Frunza” de E. Gârleanu, expresivitatea dialogurilor din operele lui Creangă trezesc dragostea și interesul pentru lectură.

Lumea copilăriei este o lume de poveste lungă și frumoasă. Ioan Slavici, subliniind importanța poveștilor, preciza: „povestea a fost fondul plăcerilor mele din copilărie - poveștile erau darurile ce mi se prezentau pentru purtarea cea bună”. Să nu încetăm și noi, bibliotecarele, să le oferim copiilor astfel de plăceri spre a fi sigure că vom modela caractere nobile, asemenea eroilor buni și curajoși din basme. Cred cu tărie în rolul formator al poveștilor, în nevoia de evadare în poveste, dar și în nevoia de a găsi în povești repere ale lumii în care trăim. Dacă poveștile clasice pot intra în categoria „povești de adormit copii”, poveștile recente nonconformiste au un șarm aparte ar putea intra în categoria „povești de trezit copii”. În poveștile neconvenționale tiparele

clasice se schimbă, iar copiii sunt confrunțați cu teme actuale legate de familie, ecologie, tehnologi, drepturile omului, etică sau violență. Sunt povești despre lumea nefuncțională, uneori, dar reală frumoasă și cu problemele ei, o lume mai aproape de cea în care trăiesc de fapt copiii noștri de azi, o lume reală și mai puțin ideală. Când spun, „povești de trezit copii mă gândesc de asemenea la narațiuni care invită nu doar la o lectură reflexivă, dar și la implicare civică. Peter Holliday, pedagog și critic literar britanic, spune că literatura pentru copii este în esență un act politic. Sunt necesare deci și cărți care să dezvolte atitudinea civică, să le insufle copiilor dorința de a se implica, de a face ceva, povești care să transmită nu doar mesaje redundante, stereotipe, comune, ci și mesaje entropice, incomode, care să stârnească curiozitate, să anticipeze realități și să provoace nevoia de schimbare. Pledez doar pentru complementaritate, pentru diversificare, pentru mai multă încredere în inteligența copiilor de azi și mai multă grijă de cunoaștere analizată prin povești. Se vorbește tot mai des despre faptul că literatura pentru copii trebuie să fie una profund

subversivă. Ar putea fi povești cu familii monoparentale, despre Facebook și fenomenul selfie, cu trimeri la teme precum mame surrogat managementul furiei și al eșecului, cu bunici activi care se joacă pe computer și fac sport. Unde sunt asemenea povești la noi? Îmi vin în minte nume precum Gellu Naum, Mircea Cărtărescu, Victoria Pătrașcu, Ioana Nicolae, Adina Popescu, Florin Bican.

Altfel spus, hai să încălecăm pe o șa... și nu spunem copiilor povești cu game variate de teme nu doar să îi adormim cu povești ci să îi trezim cu grijă, responsabilitate, fără să-l agresăm emoțional fiind atenți la vârsta și la psihologia specific fiecărei etape de viață. Sa-i trezim la realitatea complex uneori dilematică, multiculturală, global, realitate în care ei trăiesc zi de zi. Le va fi mai ușor pe lumea aceasta dacă vor avea la dispoziție frumoasele cărți de patrimoniu, dar și tandre cărți "de trezit copii"- adică de pus pe gânduri.

Bibliografie: Bianca Bratu - Preșcolarul și literatura, Editura Didactică și Pedagogică, 1977;

*Bibliotecar Brebene Daniela,
Liceul Teoretic „Ion Cantacuzino” Pitești*

THE MULTIFUNCTIONALITY OF LITERARY TEXTS IN TEACHING UPPER-INTERMEDIATE AND ADVANCED STUDENTS.

A CASE STUDY: JANE AUSTEN'S *PRIDE AND PREJUDICE*

1.1. Introduction

It is generally acknowledged that literary texts represent a resourceful tool whose benefits in teaching grammar and vocabulary to upper-intermediate and advanced students are numerous.

The literary work that the present paper focuses on - Jane Austen's *Pride and Prejudice* - is a pearl of British Romanticism which has not ceased to provide inspiration and let new meanings emerge across centuries. This novel of manners published in 1813 addresses such themes as marriage, self-discovery and the importance of genuine connection beyond social pressures.

Although complex changes occurred in England in the late eighteenth and early nineteenth centuries, Jane Austen's fiction hardly describes the wider social, political or historical context, but rather depicts social hierarchies by means of conversation and manners. This has to do with the fact that the so-called "conduct manuals" highlighting societal expectations of the time were very popular during Regency, an era when women had limited opportunities for financial independence and career success, their education focusing on self-discipline and ways of developing social skills.

With subtle humour, Austen manages to reveal the characters' personalities and hidden emotions. It is the character-driven themes that are believed to contribute to the novel's enduring appeal.

Relying on the topicality of Jane Austen's above-mentioned literary work, different activities particularly designed for the purpose of integrating literature into the learning process are presented in the following sections.

1.2. Novel-based reading comprehension activities

1.2.1. Answer these questions:

1. Where do the Bennets live and how many daughters do they have?
2. What are the names of the Bennet girls? Who is the eldest and who is the youngest of them?
3. Who is Mr. Bingley? Where does he want to settle?
4. What is Mrs. Bennet's greatest desire for her daughters? Why?
5. What is Mr. Bingley's best friend called? How about his sisters?
6. Does Mr. Darcy have any siblings?
7. What is the name of the officer that pretends to know lots of things about Mr. Darcy?
8. Who is to possess the Bennets' estate after Mr. Bennet's death?

9. On what purpose does Mr. Collins pay a visit to the Bennets?
10. Who invites Mr. Collins to dinner after Elizabeth's refusal to his proposal?

1.2.2. Fill in the blanks with the appropriate words:

1. Lady Catherine de Bourgh is Mr. Darcy's and Mr. Collins'
2. Mr. Collins eventually marries
3. pays Charlotte a visit together with Sir William Lucas and Maria.
4. Mr. Darcy's sister is called and she is years old.
5. Mr. Wickham is the of late Mr. Darcy's steward.
6. Mary likes and playing the rather than
7. Mr. and Mrs. Gardiner live in
8. Lydia makes friends with Colonel Forster's
9. manages to find Lydia and Wickham after the elopement.
10. and get married in London.

1.2.3. Who wrote these letters?

- a) 'My dear Friend,

'If you are not so compassionate as to dine to-day with Louisa and me, we shall be in danger of hating each other for the rest of our lives, for a whole day's tête-à-tête between two women can never end without a quarrel. Come as soon as you can on the receipt of this. My brother and the gentlemen are to dine with the officers. Yours ever,'

'My dearest Lizzy,

'I find myself very unwell this morning, which, I suppose, is to be imputed to my getting wet through yesterday. My kind friends will not hear of my returning home till I am better. They insist also on my seeing Mr Jones – therefore do not be alarmed if you should hear of his having been to me – and excepting a sore throat and head-ache there is not much the matter with me.

'Yours, & c.'

- b) DEAR SIR,

The disagreement subsisting between yourself and my late honoured father, always gave me such uneasiness, and since I have had the misfortune to lose him, I have frequently wished to heal the breach but for some time I was kept back by my own doubts, fearing lest it might seem disrespectful to his memory for me to be on good terms with any one, with whom it had always pleased him to be at variance. [...] If you should have no objection to receive me into your house, I propose myself the satisfaction of waiting on you and your family, Monday, November 18th, by four o'clock [...].

- c) 'MY DEAR LIZZY,

'I wish you joy. If you love Mr. Darcy half as well as I do my dear Wickham, you must be very happy. It is a great comfort to have you so rich, and when you have nothing else to do, I hope you will think of us. I am sure Wickham would like a place at court very much, and I do not think we shall have quite money enough to live upon without some help. Any place would do, of about three or four hundred a year; but however, do not speak to Mr Darcy about it, if you had rather not.

‘Yours, & c.’

1.2.4. What events does the following letter make reference to?

I would have thanked you before, my dear aunt, as I ought to have done, for your long, kind, satisfactory, detail of particulars; but to say the truth, I was too cross to write. You supposed more than really existed. But now suppose as much as you chuse; give a loose to your fancy, indulge your imagination in every possible flight which the subject will afford, and unless you believe me actually married, you cannot greatly err. You must write again very soon, and praise him a great deal more than you did in your last. I thank you, again and again, for not going to the Lakes. How could I be so silly as to wish it! Your idea of the ponies is delightful. We will go round the Park every day. I am the happiest creature in the world. Perhaps other people have said so before, but not one with such justice. I am happier even than Jane; she only smiles, I laugh. Mr Darcy sends you all the love in the world, that he can spare from me. You are all to come to Pemberley at Christmas.

Yours, & c.

1.3. Grammar practice

1.3.1. Underline the adjectives in the letter above. Which adjective occurs both in the comparative and superlative forms?

1.3.2. Use the following adjectives to describe the characters in the novel:

arrogant well-mannered rude proud rich fashionable sweet beautiful hasty

1.3.3. Write the comparative and the superlative forms of the adjectives in the previous exercise.

1.4. Vocabulary

1.4.1. List as many items as you can in the table below, taking into consideration the particulars of 19th century England as shown in the novel, as well as in the film “Pride and Prejudice” (1995):

Items of clothing	Means of transport	High class hobbies	Ways of communicating	Adjectives referring to manners	Instances of good/bad behaviour

1.4.2. Think of the concept of “manners” in terms of:

- the way people used to greet or introduce one another;
- social class/background;

- unwritten rules;
- public events/social gatherings (e.g. balls);
- paying a visit;
- family reputation.

1.5. Text analysis

1.5.1. Read the following excerpt from *"Pride and Prejudice"* and think about what it depicts:

Elizabeth, as they drove along, watched for the first appearance of Pemberley Woods with some perturbation; and when at length they turned in at the lodge, her spirits were in a high flutter.

The park was very large, and contained great variety of ground. They entered it in one of its lowest points, and drove for some time through a beautiful wood, stretching over a wide extent.

Elizabeth's mind was too full for conversation, but she saw and admired every remarkable spot and point of view. They gradually ascended for half a mile, and they found themselves at the top of a considerable eminence, where the wood ceased, and the eye was instantly caught by Pemberley House, situated on the opposite side of a valley, into which the road with some abruptness wound. It was a large, handsome, stone building, standing well on rising ground, and backed by a ridge of high woody hills; - and in front, a stream of some natural importance was swelled into greater, but without any artificial appearance. Its banks were neither formal, nor falsely adorned. Elizabeth was delighted. She had never seen a place for which nature had done more, or where natural beauty had been so little counteracted by an awkward taste. They were all of them warm in their admiration; and at that moment she felt, that to be mistress of Pemberley might be something!

They descended the hill, crossed the bridge, and drove to the door; and, while examining the nearer aspect of the house, all her apprehensions of meeting its owner returned. She dreaded lest the chambermaid had been mistaken. On applying to see the place, they were admitted to the hall; and Elizabeth, as they waited for the housekeeper, had leisure to wonder at her being where she was.

1.5.2. Answer these questions:

1. Who was Elizabeth with on the respective journey?
2. How were they travelling?
3. Who was the owner of the estate referred to?
4. Which aspect of the place had the greatest impact on Elizabeth?

1.5.3. Synonymy and antonymy

1. How would you explain the phrase *her spirits were in a high flutter*?
2. Can you find a synonym for the noun *apprehensions* in the last paragraph?
3. Mention the opposites of the following adjectives in the text: *beautiful, wide, full, handsome, high, formal, awkward, warm*.
4. Which adjectives occur along with their counterparts in the excerpt?

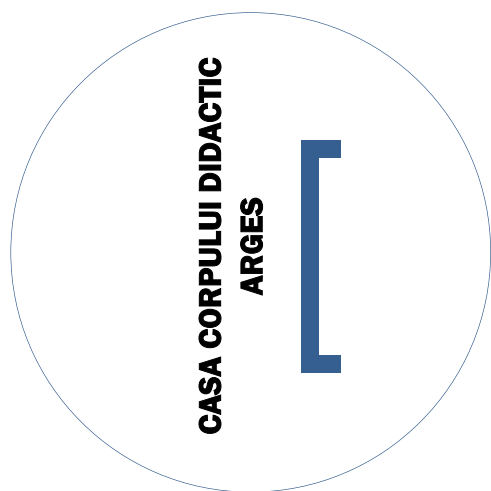
1.6. Conclusion

As can be seen from the activities presented in the current paper, literary texts – with their multiple facets – provide valuable resources which English teachers can make use of in order to introduce or reinforce grammar and vocabulary, as well as to help develop upper-intermediate and advanced students' reading, writing and speaking skills.

References:

- Austen, Jane (2009): *Pride and Prejudice*, adaptation and activities by Janet Borsbey and Ruth Swan, ELI s.r.l.
- Austen, Jane (2012): *Pride and Prejudice*, published by the Penguin Group, Penguin Books Ltd.
- Delaney, Denis, Ciaran Ward, Carla Rho Fiorina (2009): *Fields of Vision*, sixth impression, Pearson Education Limited

Mona-Ancuța Ionescu, Profesor Clubul Copiilor Sector 6 București

FAMILIA CA PRINCIPAL FACTOR DE DEZVOLTARE A COPILULUI

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului. De febra activităților exploratoare sistematice, familia nu putea rămâne, firește, străină. Antropologi și sociologi, economiști și juriști, biologi și medici psihologi și pedagogi au investigat și investighează în continuare celula familială ordonând și organizând datele pentru a construi din ele imaginea adevărată a grupului social de bază, a funcțiilor pe care le îndeplinește în cuprinsul comunității umane, funcții dintre care, fără îndoială că este cea mai importantă, o constituie *creșterea și educarea copiilor* (

Osterrieth Paul, Copilul și familia, Ed. Didactică și pedagogică, București, 1973, p.5)

„Mediul familial este unul dintre factorii care determină majoritatea raporturilor pe care copilul le va stabili cu lumea exterioară din care va face parte la școală, acest mediu în care trebuie să se ancoreze pentru a nu-și petrece copilăria la periferia grupului.”(Marie- Claude, Beliveau)

Între membrii aceleiași familii există relații de strânsă dependență, întemeiate pe un joc afectiv foarte intens, de aceea mediul familial este de a reacționa la trebuințele inițiale ale copilului și favorizează prima elaborare a personalității proprii și a imaginii sale despre lume după modalitățile esențial-afective. Cadrul familial este locul în care copilul învață să fie iubit și să iubească cu mult înainte ca el să fie în stare să facă distincția între aceste două elemente. Familia constituie o adevărată școală a sentimentelor. Datorită

membrilor săi diferiți ca vârstă, sex, posibilități psiho-fizice, dar care trăiesc în comun, copilul este de la bun început introdus într-un eșantion foarte reprezentativ al societății, cu diversitatea sa de persoane, cu încrucișarea sa de generații, cu prezența la un loc al trecutului și viitorului, care leagă între ei pe toți membrii surclasând neînțelegerile și sentimentele de afecțiune. Datorită acestei bogății și varietăți de relații, pe care alte medii nu le oferă individului tocmai din cauza omogenității lor, trebuie să recunoaștem funcția profund socializatoare a familiei. Familia impune copilului ocazia de experimentare și necesități de adaptare socio-afectivă copilul trăiește în familia sa o multitudine de relații interindividuale, iar pe cele pe care nu le trăiește direct, le are sub privirea sa și le vede cum funcționează. Poziția primordială o ocupă relațiile dintre părinți și relațiile pe care aceștia le stabilesc cu copilul, acestea vor constitui baza pe care copilul își formează ideea de pereche, familie, creștere a copiilor. Grupul familial joacă un rol important în achiziționarea de către individ, a coerenței personale, în același timp, datorită vieții de colectiv, copilul descoperă aici comportamentele sociale de bază (apărarea propriilor drepturi și respectarea drepturilor celorlalți).

Copilul se naște într-un cadru determinat de o cultură dată a cărei expresie este familia și modurile ei de a proceda, mai cu seamă educative, cadrul în care participă nu numai faptele umane ci și obiectele, condițiile materiale. Familiile sunt „fabrici care produc personalități umane. Incorporând copilul într-un anumit cadru cultural, familia îi propune și îi impune căile de realizare a materiei sale umane, *el va deveni uman potrivit cu formele de cultură pe care i le prezintă mediul familial* .

Numim familia „școală a sentimentelor, a relațiilor individuale, dar oricum am numi-o, familia presupune referirea la un anumit sistem de

valori care inevitabil este produsul unei culturi. Pe de altă parte familia introduce copilul în lumea materială, în lumea obiectelor și a manipulării lor, în lumea activității umane curente. Familia îl învață pe copil să trăiască, îl inițiază în nenumăratele activități și îi susține fundamentele, îl ajută să descopere nenumăratele noțiuni în modul cel mai corect și mai direct. Copilul este ajutat de familie să trăiască, să stabilească schimburi cu mediul ambiant, i se oferă cadru de referință afectiv, social, economic. Cu ceea ce acumulează copilul în cadrul familiei, el se va integra sau nu mai ușor în grupurile sociale din care inevitabil va face parte, se vor simți în personalitatea sa influențele reglatoare, socializatoare și individualizatoare pe care, inevitabil, familia i le-a reprezentat și uneori impus.

Tatăl este considerat primul partener de joacă al copilului întrucât el petrece de patru-cinci ori mai mult timp jucându-se cu acesta, decât îngrijindu-l (datorie ce revine prin tradiție preponderent mamei). Pentru a se stimula evoluția intelectuală a sugarului, familia trebuie să-l antreneze pe copil într-o serie de experiențe care să-i precizeze acestuia capacitățile cognitive.

De asemenea, pentru dezvoltarea limbajului este bine ca părinții să-i vorbească copilului de câte ori acesta este treaz. Așa cum remarcă și R. Vincent *triunghiul tată-mamă-copil are un rol important în învățarea vorbirii. (Vincent R., Cunoașterea copilului, EDP, București, 1997, p.38)* Când copilul începe să vorbească, el învață cerințele structurii sociale. Experiența copilului este transformată chiar de învățarea generală de propriile sale acte de vorbire, aparent voluntare.

Mediul familial este cel care imprimă acțiunii educaționale anumite particularități. Astfel, subiectul educației este reprezentat de către toți membrii familiei, fiecare însă, exercitându-și atribuțiile în funcție de experiență și posibilitățile sale, dă concepția despre educație, de locul pe

care îl ocupă în structura familiei, de autoritatea pe care o are. Autoritatea este expresia concepției despre educație a părintelui sau învățătorului și o manifestare atitudinală în relațiile cu copiii. Autoritatea părinților se întemeiază pe un sistem de reprezentări și idei, acumulate spontan sau deliberat, care își vor pune amprenta asupra climatului educativ și afectiv din familie. Ea conferă părinților acel climat ascendent și generator de stimă și admirație, indispensabilă acțiunii educative pe care o întreprind. Sunt cunoscute numeroase modificări de ordin fizic și fiziologic ce se produc de-a lungul dezvoltării entogenetice a copilului. Fixarea unui regim național de viață și muncă, preocuparea pentru respectarea lui sunt indispensabile pentru o dezvoltare armonioasă a organismului. De la cea mai fragedă vârstă, familia intervine pentru învățarea deprinderilor igienice de autoservire, de adoptarea unui regim de muncă și odihnă, de fortificare a organismului și întărire a sănătății sale (Vincent R., *Cunoașterea copilului*, EDP, București, 1997, p.38) Pe linia dezvoltării intelectuale, familia își aduce contribuția la organizarea vieții psihice, a copilului, prin stimularea procesului de maturizare și dezvoltare a diverselor sale componente-procese senzoriale, limbajul, memoria, gândirea, atenția, însușirile psihice. Sunt anumite momente care marchează adevărate salturi în dezvoltarea psihică, în producerea cărora aportul familiei este considerabil. Avem în vedere îndeosebi perioada primului an de viață, când se pun bazele vieții psihice. Un mare volum de informații sub formă de percepții, reprezentări, idei privitoare la realitatea înconjurătoare se asimilează sub îndrumarea familiei.

Bibliografie
Vincent R., *Cunoașterea copilului*, EDP, București, 1997.
Osterrieth Paul, *Copilul și familia*, Ed. Didactică și pedagogică, București, 1973

Prof Bolbose Cristina Eugenia, Liceul Tehnologic I.C.Petrescu Stâlpeni

BUCURIA DE A CITI

„O carte e un dar pe care îl poți deschide mereu și mereu.”

– Garrison Keillor

Printre primele citate pe care le-am auzit la școală a fost cel al scriitorului Garrison Keillor, care are o însemnătate puternică asupra cărții și a cititorului. Este necesar să îndrumăm copiii de la vârste cât mai fragede către arta cititului, să le arătăm cât de importante sunt cărțile în viața omului, pentru ca ei să-și dea seama pe parcurs de adevăratul câștig pe care îl pot avea citind „mereu și mereu”. Cartea te ajută la îmbogățirea

vocabularului, te învață să gândești mai bine referitor la anumite aspecte ale vieții și cum să-ți dezvoltî propriile opinii și idei.

Cititul are legătură într-o oarecare măsură cu expresia „Ai carte, ai parte”. În dicționarul explicativ al limbii române se definește astfel: „cunoștințe de scriere și de citire; învățătură, știință, cultură”. De cele mai multe ori, în limbaj curent, expresia este folosită pentru a evidenția faptul că oamenii cu studii avansate, cei cu o cultură bogată sau experții din diverse domenii culeg anumite roade: o viață mai bună, respect și statut. Practic, „cartea” era asimilată și cu dreptul de proprietate, iar cine „avea carte”, automat „avea și parte”, adică i se recunoștea dreptul asupra respectivului bun.

Fără doar și poate cititul este la fel de important indiferent de vârstă, iar datoria noastră, a adulților, este să-i îndrumăm și să le arătăm beneficiile care-i vor însoți pe tot parcursul vieții. Poveștile sunt modul prin care copiii pot înțelege viața, un mod de a dezvolta imaginația și gândirea. Atât părinții, cât și profesorii joacă un rol foarte important în a-i face pe copii să îndrăgească cărțile.

Cititul în ciclul primar este o etapă esențială pentru dezvoltarea abilităților de comunicare și înțelegere a textelor, elevii începând să transpună pe hârtie cuvintele în propoziții și să înțeleagă sensul textului.

Așa a început și povestea pasiunii pentru lectură a elevei Anamaria Stoica, de la Școala Gimnazială „Regina Maria”, din Curtea de Argeș, pasiune pe care și-a descoperit-o citind, fiind îndrumată și încurajată atât de părinți, cât și de doamna învățătoare să-și exprime ideile și emoțiile pe hârtie. Ea ne povestește că... „*Din clipa în care pășești în lumea magică a lecturii, te simți ca într-o călătorie fără bagaje, dar plină de bucurii. Cititul nu înseamnă doar învățare, ci și libertate. E uimitor cum niște litere înșiruite pe hârtie pot aprinde atâtea lumini în sufletul cititorului. O carte nu e doar povestire scrisă între două coperti, în paginile ei trăiesc eroi, iubiri și speranțe, iar fiecare literă e o stea ce luminează mintea. Cititul nu e o simplă activitate, e o plimbare prin povești unde poți fi un rege măreț sau călător printre stele. În liniștea lecturii găsești cele mai frumoase sunete: șoaptele autorului, ecoul ideilor, foșnetul viselor. Capitolele unei cărți sunt ca niște anotimpuri într-o singură poveste. Fiecare are farmecul său. După ce termini un capitol, aștepti cu nerăbdare să afli cu ce aventuri te întâmpină următorul. O carte profundă și captivantă are pagini care nu te lasă să te oprești din citit. Așadar, cititul nu este doar un obicei, ci o comoară literară care ne face sufletul să crească și mintea să lumineze, Fiecare carte deschisă e o promisiune, fiecare pagină, o emoție, iar la sfârșitul fiecărei povești rămânem cu un vocabular și o minte limpede. Prin lectură descoperim nu doar lumi noi, ci și cine suntem cu adevărat. În liniștea cuvintelor, ne regăsim, ne pierdem și ne îndrăgostim de frumusețea fiecărei pagini citite cu inima.*”

Școala ar putea fi locul unde se poate capta atenția în mod semnificativ asupra interesului copiilor pentru citit. De-alungul anului se pot desfășura diferite proiecte prin activități care ar putea să le dezvolte gustul pentru lectură.

Școala Gimnazială “Regina Maria” din Curtea de Argeș a participat la maratonul de promovare a lecturii prin campania “Dăm startul la citit!”, proiect desfășurat în parteneriat cu Casa Corpului Didactic Argeș. Cu scopul de a implementa starea de bine în școală și de a orienta interesul copiilor asupra lecturii, activitățile care s-au desfășurat au fost diverse: lecturi colective, concursuri de citit, cluburi de lectură, ateliere de scriere creativă și ilustrare de carte, discuții libere și dezbateri despre literatură și cărți precum și o serie de evenimente organizate atât în bibliotecă cât și în sala de clasă.

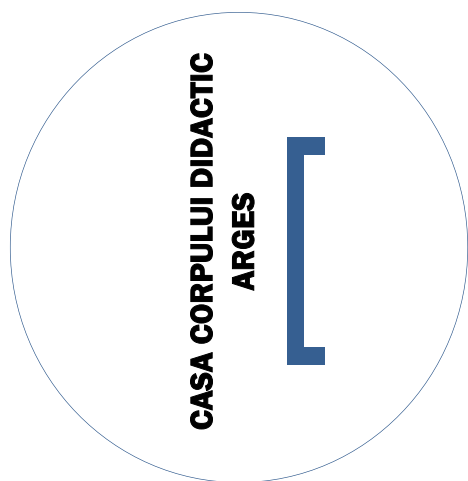

Proiectul s-a finalizat prin organizarea unui Bookmob (flashmob) cu elevii școlii, sărbătorind astfel Ziua Națională a Lecturii.

Să ne îndrăgostim de carte și lectură!

*Dir. Prof. Vintilă Elena Mădălina, Școala Gimnazială „Regina Maria”, Curtea de Argeș
Bibliotecar Dobre Elena, Școala Gimnazială „Regina Maria”, Curtea de Argeș*

CARTE, CINSTE CUI TE-A SCRIS

”O carte este un vis pe care îl ții în mână.” (Neil Gaiman)

Cărțile sunt una dintre cele mai importante creații ale omenirii. Ele păstrează în paginile lor gânduri, sentimente, idei și experiențe acumulate de-a lungul secolelor. Când spunem „Carte, cinste cui te-a scris”, recunoaștem meritele scriitorilor, ale celor care prin talentul și munca lor au reușit să ne ofere comori de cunoaștere și frumusețe.

Cartea este o fereastră către lumi necunoscute. Prin ea putem călători în timp, putem explora alte civilizații, putem învăța din greșelile trecutului sau putem visa la un viitor mai bun. Fie că este vorba despre literatură, știință, istorie sau filosofie, fiecare carte poartă cu sine o parte din sufletul celui care a scris-o.

Scriitorii sunt adevărați artizani ai cuvintelor. Ei nu doar transmit informații, ci reușesc să ne emoționeze, să ne provoace, să ne inspire. Fără ei, lumea ar fi mult mai săracă din punct de vedere spiritual. De aceea, merită tot respectul și toată aprecierea noastră.

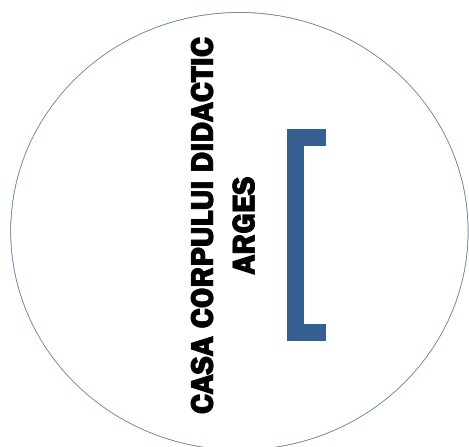
„Carte frumoasă, cinste cui te-a scris

Încet gândită, gingaș cumpănită;

Ești ca o floare, anume înflorită

Mâinilor mele, care te-au deschis...” ([Ex libris](#), ”Cuvintele potrivite ”)

Prof. Tomoiu Maria Ramona, Colegiul Național Dinicu Golescu
Secretar Șef Gava Claudia Alina, Colegiul Național Dinicu Golescu

CARTEA - CEL MAI SINCER PRIETEN

Cartea este în viața noastră un element central al creării unui psihic sănătos, a unei culturi generale, este sprijinul în cazul unei căderi nervoase, este uneori ceva mai mult decât un profesor deoarece cu ajutorul ei putem să descoperim lucruri noi.

Cartea ne face să fim mai buni, ne ajută să trecem mai ușor peste greutățile vieții, într-un cuvânt ne întărește.

Cartea este un sprijin. Ea ne ajută să înțelegem și să pătrundem în tainele lumii, a universului. Din paginile cărții putem descoperi sfaturi, putem culege înțelepciune. Ea ne alină, ne atrage cu ajutorul conținutului ei și ne face să uităm de grijiile vieții cotidiene.

Cărțile oferă modele de conduită, le dezvoltă cititorilor simțul critic, îi informează, le

îmbogățește vocabularul. Cel mai sigur și sincer prieten e cartea.

Cartea este un îndemn, pentru că, citind o carte căpătăm dorința de a citi altele și astfel reușim să găsim răspunsuri la întrebările noastre.

„Cartea ne face să trăim în afara de minciună, nedreptate și prejudecăți” (M. Sadoveanu). Aceste vorbe ale unui mare scriitor al țării noastre ne atrag atenția asupra unei mari calități a cărții, adică puterea de influențare, puterea de a ne transpune într-o alta lume, o lume a fantasticului. Toți aceia care au acces la o bibliotecă vor fi cu mult mai puternici sufletește, psihic. Acestia sunt cei care vor putea înfrunta mai ușor viața cei care vor avea un vocabular adecvat. Cărțile sunt cele care scot la iveală din noi ce e mai bun. Ele pot să descopere adevărate genii care pot ajuta la îndreptarea viitorului unei țări întregi.

Ea este o grupare a cuvintelor, cuvintele fiind rostite fiecare cu altă inimă, deci cartea înfățișează inima în diferite posturi.

O carte este o provocare pentru fiecare dintre noi. Nu trebuie decât să profităm de această imensă comoară, să învățăm să o pretuim.

Citindu-le observăm cum ne șlefuiască mintea cu vorbe înțelepte, cum ne modelează sufletul cu sentimente pilduitoare. Altfel spus, volumele tipărite sunt poticniri în calea destinului nostru muritor sau, potrivit lui Sadoveanu, numai în preajma cărților "crește lumina cea fără de amurg a unei umanități în care muritorii îmblânziți vor birui tristețea trecerii prin viață „.

“ Lectura nu devine plăcere decât dacă intră în joc creativitatea, decât dacă textul ne oferă șansa de a ne pune aptitudinile la încercare ” (Wolfgang Iser). Ea implică dialogul cu textul, în care elevii fac predicții, își pun întrebări și încearcă să răspundă la ele, parafrazează, își imaginează, fac deducții, integrează noile elemente în cadrul schemelor proprii despre lume și viață, despre cunoaștere, citesc și recitesc textul, fac pauze de gândire. Lucrul cu cartea este de

neînlocuit pe parcursul școlarizării. Este necesar să-l apropiem pe copil, în mod conștient de universul cărții. El trebuie să simtă bucuria lecturii, fiecare carte fiind „ o călătorie prin suflete, gânduri și frumuseți” (Mihail Sadoveanu).

Am îndrumat elevii să împrumute cărți de la biblioteca școlii și a orașului, de la Centrul de Documentare și Informare existent în școala noastră.

Lectura în afara clasei are ca scop să dezvolte gustul elevilor pentru citit, să le stimuleze interesul pentru carte, să le satisfacă dorința de a cunoaște viața, oamenii și faptele lor. Contribuie într-o măsură însemnată la îmbogățirea cunoștințelor elevilor, la formarea unui vocabular activ, bogat și colorat, la dezvoltarea dragostei de patrie, la educarea sentimentelor estetice.

Un cititor interesat să pătrundă sensul fiecărui cuvânt, al fiecărei fraze, nu trece mai departe când dă peste pasaje pe care nu le-a înțeles. El caută în dicționare, enciclopedii, sau consultă pe alții în legătură cu sensul cuvintelor necunoscute, și numai după ce le-a înțeles, merge mai departe. În timpul lecturii cititorul gândește fără întrerupere, își amintește ceea ce a învățat până atunci, compară vechile cunoștințe cu cele asimilate acum, descoperă ceea ce este comun și ceea ce este propriu numai textului nou, sintetizează ceea ce citește, judecă valoarea lucrării parcurse, calitățile ei, apreciază în ce măsură i-a plăcut, l-a emoționat sau nu, nu i-a plăcut, l-a indispus, plictisit, revoltat.

Este foarte important ca elevul să conștientizeze faptul că în lectură nu viteza contează, ci înțelegerea justă și deplină a textului, memorarea fidelă a elementelor esențiale, capacitatea de reproducere a lor ori de câte ori este nevoie. Când cititorul caută să pătrundă înțelesul fiecărui cuvânt, al fiecărei fraze, să descopere profunzimea ideilor și frumusețea stilului, el face o lectură activă.

Atunci când o carte ne-a plăcut sau ne-a interesat mult, o putem reciti după o vreme. Este suficient să ni se amintească doar câteva din datele mai importante, pentru ca memoria noastră să reactualizeze impresiile legate de prima lectură.

Cartea reprezintă cel mai complet depozit al inteligenței omenesti, înmagazinând în filele ei cunoștințe, sensibilitate, fapte pe care le păstrează intacte un timp nedefinit. Uitate între file de sute de ani, par moarte, dar noi le putem învia dezvăluind o lume nebănuită. O carte o citești când vrei, cum vrei și ori de câte ori vrei. Acest prieten tăcut îți oferă ori de câte ori ai nevoie același răspuns fidel la fiecare întrebare și-l repetă cu nesfârșită, răbdare până ce l-ai înțeles. Cartea este atât de înțelegătoare, încât atunci când n-ai înțeles-o nu se supără, nu jignește, te așteaptă să revii. Cartea este învățătorul care te conduce la bine, te face să te bucuri, să râzi și să plângi. O carte te trimite la alte cărți și toate împreună formează baza trainică a culturii noastre. Toate

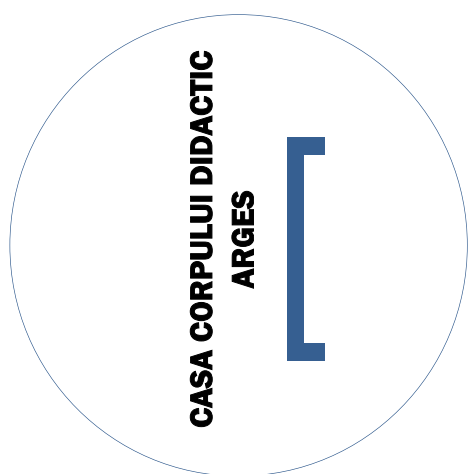
celelalte mijloace de răspândire a cunoștințelor rămân subordonate cărții și subordonate vor rămâne oricât de mult se vor înmulți și perfecționa procedeele tehnice.

« Poate că nu cele mai mari fericiri le poți găsi într-o carte, dar în mod sigur de cele mai mari nefericiri te poți apăra citind. Poți supraviețui oricărei încercări dacă ai de partea ta cuvântul așezat în rând nobil. Pentru că acesta este adevărul: cartea ne face puternici. Cartea ne face nemuritori » (Alice Năstase Buciuța).

Bibliografie

- Cornea, Paul, *Introducere în teoria lecturii*, Editura Minerva, București, 1988
Constantin Cucoș- *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași , 2006
Șoitu Laurențiu, Cherciu Rodica, *Strategii educaționale centrate pe elev*, București, 2006.
Revista „Bibliotecarul Argeșean” nr.39-40 /2004

*Bibliotecar Hera Maria Ionica -
Școala Gimnazială „Liviu Rebreanu” Mioveni*

AI CARTE, AI PARTE!

E o provocare să vorbești despre carte în epoca Inteligenței Artificiale, când tot mai multe acte artistice se dovedesc a fi făcute în colaborare cu tehnologia.

Și totuși... Să analizăm două aspecte esențiale din ceea ce reprezintă *cartea* în manieră metaforică, tezaur al umanității, condensând pe de o parte o multitudine de informații științifice, dar și

zestre spirituală care cuprinde multitudinea de emoții care tulbură sau înalță sufletul omenesc.

Tratatele științifice din cele mai vechi timpuri au contribuit la progresul actual al omenirii, prin urmare, un rol al cărții și al bibliotecii în același timp, este acela de memorie colectivă a umanității.

Celălalt aspect, cel care exprimă multitudinea de nuanțe a relațiilor interumane și a sufletului este prezent în ceea ce numim beletristică.

Discuțiile sunt nesfârșite când se vorbește despre utilitatea sau inutilitatea literaturii, mai ales când acestea sunt alimentate de iminența unui examen cum este cel al maturității, Bacalaureatul. Dar în ciuda acestora, cartea are darul de a se metamorfoza, de a lua forme diferite, evoluând de la papirus la Kindle, iar „cuvântul ce exprimă

adevărul” se va

strecura întotdeauna în mințile oamenilor ca apa printre stânci, lăsând în urmă cele mai frumoase forme.

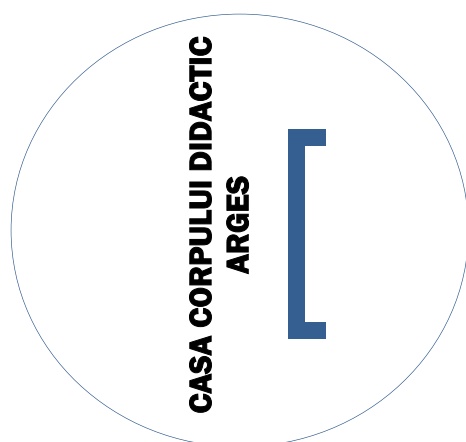
Și să nu uităm de un alt aspect al literaturii, adus atât de frumos în discuție de cronicarul moldovean Miron Costin: „că nu este alta mai frumoasă și mai de folos în toată viața omului zăbavă, decât cetitul cărților.” Iar sufletele oamenilor se întâlnesc în ciuda spațiului și a timpului în frumusețea unui vers de dragoste, într-un spectacol de teatru sau într-un film hollywoodian care pornește de la povești mitologice create acum mii de ani.

În concluzie, prin intermediul cărții avem parte de latura cea mai luminoasă din noi.

Profesor Anca Daniela Lovin, Colegiul Național „Dinicu Golescu” Câmpulung
Profesor Maria Olteanu, Colegiul Național „Dinicu Golescu” Câmpulung

CASA CORPULUI DIDACTIC
ARGEȘ

ROLUL FAMILIEI IN CONTURAREA TRĂSĂTURILOR MORALE

Lumea contemporană, nu numai prin ritmul rapid impus schimbării, ci și prin complexitatea ei, prin noutățile pe care le realizează și le prognozează pune în fața oamenilor de toate vârstele, noi și noi probleme de ordin economic, cultural, științific. Acestei societăți trebuie să îi facă față copilul de astăzi și familia sa. Educația, sub toate formele ei, este chemată să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului. Cunoașterea particularităților dezvoltării personalității, a factorilor care contribuie la desăvârșirea acesteia, a problemelor pe care le ridică

ea, contribuie în mare măsură la găsirea unor soluții adecvate.

Cercetările de psihopedagogie atestă faptul că formarea profilului moral al personalității este un proces îndelungat care își are originea în familie, se continuă în întreaga școlaritate și se consolidează pe tot parcursul devenirii umane.

Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale. Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și

profilului spiritual – moral al personalității propriilor copii se mențin toată viața.

Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții, dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

La intrarea în școală, copilul dispune de o oarecare experiență de viață care poate fi valorificată, dar acest lucru nu este suficient. Noi învățătorii trebuie să-l introducem pe elev în universul valorilor morale, să-l facem să înțeleagă semnificația acestora, să dobândească capacitatea de a distinge ceea ce este frumos, bun, adevărat.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți pe care copiii le preiau prin imitație și învățare precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale ("cei șapte ani de acasă") constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Analizând situațiile concrete în care se manifestă acțiunile educative în familie, putem identifica mai multe tipuri de părinți: unii înțeleg să-și armonizeze sistemul lor de acțiuni educative, cu cele ale școlii, ale specialiștilor în domeniul muncii educative, alții nu conștientizează efectele negative ale strategiilor educative utilizate, sau și mai grav, refuză să recunoască faptul că relațiile lor educaționale cu copiii sunt deficitare. Aceștia din urmă sunt convinși că nereușitele educaționale, rezultatele slabe la învățătură, comportamentele inadecvate, chiar aberante, sunt determinate de factori străini ori necunoscuți familiei. Acțiunile

educative ale școlii nu

trebuie să neglijeze asemenea aspecte.

Întâlnirile cu părinții, mai mult sau mai puțin organizate trebuie să fie un prilej de a conștientiza consecințele imediate sau de perspectivă ale influenței lor asupra educației copiilor.

Comportamentele educaționale ale părinților, chiar dacă sunt bine intenționate, pot avea efecte negative asupra copiilor din cauza neadecvării lor la particularitățile de vârstă și individuale, la situațiile concrete, la sistemul de cerințe adresate copiilor.

Severitate exagerată manifestată prin interdicții, prin brutalitate și prin privațiuni de tot felul își va lăsa amprenta asupra personalității copilului. Astfel părinții impun un regim de viață și în special de învățătură peste limitele de toleranță psihologică și psihofiziologică specifică vârstei. Ei impun copiilor lor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activități recreative, la jocurile specifice vârstei și utilizează frecvent pedepse care lezează demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale. În afara programului școlar, copiii sunt puși adeseori să învețe mai multe limbi străine, să desfășoare activități artistico- plastice, sportive, chiar dacă nu au aptitudini în acest domeniu.

Afirmând "facem totul ca să scoatem din el un om deosebit" sau "trebuie să facă ceea ce eu nu am făcut pentru că nu am avut condițiile necesare" părinții trebuie să înțeleagă că dincolo de intenția bună, maniera în care procedează poate să conducă la rezultate contrare celor scontate.

La rândul lor, părinții superprotectori, care depun eforturi exagerate pentru a proteja copilul, pot constitui piedici în formarea și devenirea personalității copilului. Acești părinți consideră că școala, viața în general, are o serie de cerințe care depășesc posibilitățile copilului, sau copiii lor sunt fie de o "inteligență rară" fie "neajutorați", "plăpânzi", "fragili" și de aceea trebuie menajați.

Apar astfel atitudini de îngâmfare, de exacerbare a Eului, de supraevaluare a propriilor posibilități, dar și atitudinii de subevaluare a

copiilor, precum și slabe posibilități de adaptare la situații noi.

Atitudinea protectoare a părinților se poate manifesta și prin limitarea excesivă a libertății și independenței de acțiune a acestora, a inițiativei. Părinții devin deosebit de preocupați de copil, manifestă o teamă permanentă pentru viața și activitatea copilului lor și de aceea stabilesc ei direcțiile de acțiune și comportare, fără să accepte abateri, plângeri sau nemulțumiri. Principala consecință se exprimă într-un comportament lipsit de inițiativă, instalarea unei temeri nejustificate de acțiune, și mai ales de consecințele ei, în ultimă instanță timiditate exagerată.

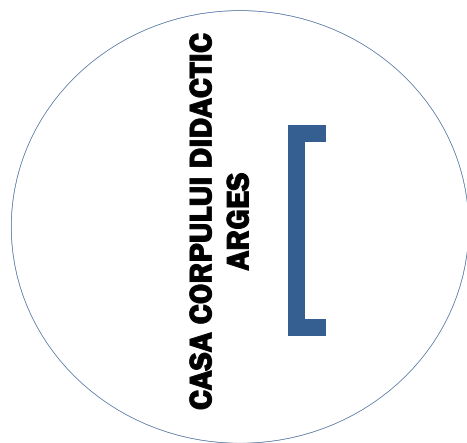
Școlarul are deci nevoie acasă de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță. Pentru aceasta el are nevoie de părinți calmi înțelegători, afectuoși, destul de maleabili în raporturile cu copilul, fără a da dovadă de slăbiciune. El are nevoie să simtă că părinții se ocupă de el, că i-au parte la micile lui necazuri și la

problemele care îl interesează și că nu se dezinteresează de ceea ce se întâmplă la școală. Dar, în același timp el are nevoie de un cadru de disciplină ferm pentru a nu-l lăsa să-și închipuie că libertatea lui e fără margini și, totodată să știe că părinții săi împărtășesc același nivel de exigență.

În condițiile social- economice actuale se manifestă două tendințe contradictorii: părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor lor dar în același timp "nu mai au timp și răbdare să acorde atenție problemelor acestora". Relația lor cu școala este ignorată sau evitată, acțiunile educative ale celor două instituții derulându-se paralel.

Este o sarcină a școlii, a personalului didactic să identifice situațiile problematice din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative ale acestora în favoarea elevului și mai ales să conștientizeze faptul că relația de colaborare școală – familie este dominantă în obținerea performanțelor școlare.

*Bibliotecar: Tatu Ana-Maria
Școala Gimnazială "Ion Minulescu" Pitești*

CARTEA, LEAC PENTRU SUFLET

Într-o lume tot mai agitată, în care timpul pare mereu insuficient, iar grijile ne apasă din toate direcțiile, lectura rămâne una dintre puținele forme de evadare și regăsire interioară. Cartea nu este doar o sursă de informare sau divertisment – este, adesea, un refugiu, un sprijin, o prietenă tăcută care știe să aline durerea și să aducă lumină în sufletul

cititorului. Din acest motiv, putem spune „**cartea este un leac pentru suflet**”, iar această afirmație devine din ce în ce mai actuală în zilele noastre.

De-a lungul vieții, cu toții trecem prin momente de neliniște, de nesiguranță sau chiar de suferință profundă. În astfel de clipe, lectura poate deveni o formă de terapie. Prin identificarea cu

personajele, prin învățarea unor lecții din poveștile altora, cititorul descoperă nu doar răspunsuri, ci și alinare. Cartea nu oferă doar soluții, ci și înțelegere, iar această înțelegere este esențială pentru vindecarea sufletească. Totuși, pentru cei care aleg să o descopere, cartea rămâne un refugiu al liniștii, al cunoașterii și al echilibrului sufletesc. Spunem adesea că „lectura este hrană pentru minte”, dar ea este, mai ales, un leac pentru suflet, un sprijin tainic în dezvoltarea emoțională și morală a copiilor.

Marii autori ai lumii, de la Dostoievski la Eliade, de la Gabriel García Márquez la Camil Petrescu, au reușit să pună în pagină trăiri atât de profunde, încât cititorul se regăsește în ele indiferent de epoca în care trăiește. Literatura devine astfel un spațiu al întâlnirii între suflete, un pod între oameni și între generații.

Lectura – formă de terapie

Copiii din ziua de azi trăiesc într-un mediu în continuă mișcare. Sunt înconjurați de stimuli vizuali, de reclame, de jocuri video și videoclipuri scurte care le captează atenția doar pentru câteva secunde. În această agitație, cartea oferă o pauză – o șansă de a respira, de a gândi și de a simți cu adevărat. Prin lectură, copilul se desprinde de lumea exterioară și pătrunde într-o lume nouă, creată de imaginație și de cuvinte.

Un prim beneficiu major al lecturii este dezvoltarea empatiei. Atunci când copilul citește o poveste, el nu doar urmărește acțiunea, ci trăiește emoțiile personajelor, învață despre suferință, curaj, iubire, prietenie sau iertare.

Conceptul de biblioterapie, adică folosirea cărților ca instrument terapeutic, este din ce în ce mai prezent în psihologie. Cititorii care parcurg texte alese cu grijă, în funcție de starea lor emoțională, pot experimenta o adevărată vindecare interioară. Fie că este vorba de romane, poezie, eseuri sau cărți de dezvoltare personală, lectura oferă sprijin real în gestionarea emoțiilor, în înțelegerea propriei persoane și în dezvoltarea empatiei.

Un alt aspect esențial este faptul că lectura dezvoltă imaginația. Spre deosebire de conținutul vizual, care oferă totul „pe tavă”, cartea îl obligă pe copil să își creeze singur imagini mentale, să interpreteze, să vizualizeze scene, personaje și lumi întregi. Această activitate mentală este esențială

pentru creativitate și pentru formarea unei gândiri libere.

În plus, cartea contribuie la îmbogățirea vocabularului și a capacității de exprimare. Copiii care citesc regulat reușesc să comunice mai clar, să-și exprime ideile într-un mod coerent și să își susțină punctul de vedere. Într-o societate în care comunicarea devine tot mai scurtă și superficială, această abilitate devine un mare avantaj.

De asemenea, lectura contribuie la reducerea stresului și a anxietății. Un studiu realizat de Universitatea din Sussex a arătat că doar șase minute de lectură pot reduce nivelul de stres. Acest lucru demonstrează că lectura nu doar că educă și formează, ci și vindecă.

Cartea, formă de regăsire a sinelui

Lectura nu ne ajută doar să înțelegem lumea, ci și pe noi înșine. În paginile unei cărți descoperim întrebările noastre nerostite, dorințele ascunse, fricile și speranțele. Cartea ne provoacă la introspecție și ne încurajează să reflectăm asupra propriei vieți. Adevărata valoare a unei lecturi nu se măsoară în numărul de pagini parcurse, ci în schimbarea subtilă, dar profundă, pe care o produce în sufletul nostru. În epoca digitală, când suntem tentați să căutăm răspunsuri rapide și soluții de moment, cartea rămâne o oază de profunzime. Ea ne învață să fim răbdători, să ne întoarcem spre noi înșine, să căutăm sensul vieții dincolo de aparențe.

Sinele nu este ceva fix sau ușor de înțeles. De multe ori, ne pierdem în roluri sociale, în așteptările celor din jur, în rutina zilnică. Cartea ne scoate din această superficialitate și ne invită să ne întoarcem către esență. De exemplu, opere precum „Jurnalul Annei Frank”, „Demian” de Hermann Hesse sau „Micul Prinț” de Antoine de Saint-Exupéry nu sunt doar lecturi plăcute – ele sunt călătorii inițiatice către înțelegerea sinelui. Fiecare pagină devine o oglindă în care cititorul se poate privi, sincer și profund.

Mai mult, lectura oferă timp pentru reflecție, un lucru tot mai rar în societatea contemporană. În tăcerea unei după-amiezi petrecute cu o carte, ne regăsim gândurile și emoțiile. Cartea ne învață să fim singuri fără să fim singuratici, să ne bucurăm de propria prezență și să construim un dialog cu noi înșine.

Pentru copii și adolescenți, cartea este adesea primul spațiu în care se confruntă cu întrebări despre cine sunt și cine vor să devină. Lectura devine astfel un sprijin în formarea identității. Cartea este un instrument de autocunoaștere, o punte între minte și suflet. Ea ne oferă șansa de a ne opri, de a asculta vocea interioară și de a ne înțelege mai profund. Într-o lume a vitezei, cartea rămâne un spațiu al introspecției, o formă de regăsire a sinelui – poate cea mai sinceră dintre toate. Citind, nu evadăm din realitate, ci pătrundem mai adânc în ea – și, odată cu ea, în noi înșine.

Concluzie

În concluzie, putem afirma cu convingere că lectura este un adevărat leac pentru suflet. Este o formă de terapie accesibilă oricui, care ne ajută să ne liniștim, să înțelegem, să iertăm și să sperăm. Cartea nu oferă soluții magice, dar ne oferă un drum – unul care duce spre cunoaștere, spre vindecare și, în cele din urmă, spre echilibru interior. În fața oricărei suferințe sau incertitudini, lectura rămâne o formă blândă și profundă de sprijin.

Totuși, în ciuda acestor beneficii, interesul copiilor pentru cărți este în scădere. Dispozitivele mobile, jocurile online și rețelele sociale le captează

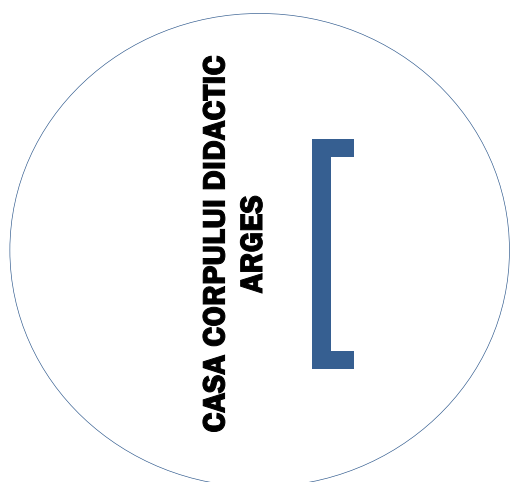
atenția și le ocupă

timpul. Cartea pare prea lentă, prea „grea” sau lipsită de atractivitate. De aceea, rolul familiei și al școlii este vital. Părinții trebuie să citească alături de copiii lor încă de mici, iar profesorii să le prezinte lectura ca pe o aventură, nu ca pe o obligație. Doar prin exemple vii și prin lecturi care îi atrag cu adevărat, copiii pot descoperi frumusețea cărții. Chiar dacă lumea digitală oferă multe beneficii, nimic nu poate înlocui profunzimea unei cărți bune. Este responsabilitatea noastră, ca adulți, să menținem vie această comoară și să îi ajutăm pe cei mici să o descopere.

Bibliografie

1. **Mihai Zamfir**, *Scurtă istorie. Panorama alternativă a literaturii române*, Polirom, 2011
2. **Mircea Eliade**, *Noaptea de Sânziene*, Humanitas, 2008
3. **Ioana Revnic**, „Lectura ca leac pentru suflet” – articol publicat în *Doxologia*, 2020
4. **Daniel Goleman**, *Inteligența emoțională*, Curtea Veche, 2018

Prof. Barbu Mariana, C.S.E.I. „Sfânta Filofteia Ștefănești
Prof. Datcu Sabina-Anda, C.S.E.I. „Sfânta Filofteia Ștefănești

CARTEA, LEAC PENTRU SUFLET

Cartea a fost întotdeauna un companion de nădejde pentru om, un refugiu în fața cotidianului, un instrument de cunoaștere și un izvor de inspirație. Într-o lume tot mai agitată și plină de provocări, cartea rămâne un leac pentru suflet, oferind nu doar cunoaștere, ci și alinare, confort și înțelegere.

De-a lungul istoriei, oamenii au căutat în paginile cărților răspunsuri la întrebările existențiale, iar astăzi, în mijlocul unui flux constant de informație digitală, cartea continuă să fie o sursă prețioasă de liniște și reflecție.

Un prim aspect al cărții, ca leac pentru suflet, este faptul că aceasta ne permite să evadăm din rutina zilnică și să ne regăsim într-un univers paralel. Atunci când ne deschidem o carte, ne lăsăm purtați de cuvinte, de povești, de imagini care ne captează imaginația. Fie că citim o lucrare literară sau o lucrare filosofică, cartea are puterea de a ne transporta într-o realitate diferită, în care problemele noastre zilnice dispar pentru un timp, iar noi putem explora lumi necunoscute. Această evadare temporară poate avea un efect terapeutic asupra minții și sufletului nostru, permițându-ne să ne refacem și să regăsim un echilibru interior.

Mai mult decât atât, lectura ne oferă o modalitate profundă de auto-reflecție. Cărțile, indiferent de genul lor, ne provoacă să gândim și să ne punem întrebări despre noi înșine și despre lume. Personajele din romane sau lecțiile din cărțile de dezvoltare personală ne pot ajuta să înțelegem mai bine propriile noastre emoții, conflicte și dorințe.

Uneori, cuvintele unui autor pot fi exact ceea ce aveam nevoie pentru a depăși o perioadă dificilă din viața noastră sau pentru a privi lucrurile dintr-o perspectivă diferită. Astfel, lectura devine un proces de vindecare psihică, care ne ajută să înțelegem mai bine cine suntem și ce ne dorim.

Cartea nu este doar un mijloc de a evada din realitate sau de a reflecta asupra propriilor noastre trăiri, ci și o sursă de înțelepciune și educație. Atunci când citim, nu doar că acumulăm informații, dar și învățăm despre alte culturi, alte perspective și moduri de gândire.

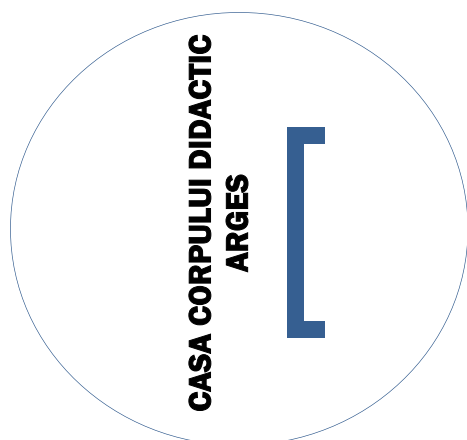
Cărțile ne deschid orizonturi, ne învață despre diversitatea umană și ne permit să înțelegem mai bine lumea în care trăim. Această cunoaștere poate aduce o senzație profundă de împlinire și pace interioară, fiind un leac pentru neliniștile și incertitudinile pe care le simțim adesea în fața lumii complexe.

În plus, lectura poate juca un rol important în procesul de dezvoltare personală. Mulți autori au scris lucrări care nu doar că ne îmbogățesc cunoștințele, dar ne și oferă instrumente pentru a face față provocărilor vieții. Cărțile de psihologie, filosofie sau auto-ajutor sunt de multe ori cele care ne oferă perspective valoroase asupra modului în care putem gestiona stresul, relațiile interumane sau conflictele interioare. Astfel, cartea devine nu doar o sursă de cunoaștere, ci și un ghid practic pentru o viață mai echilibrată și mai împlinită.

Cartea este cu adevărat un leac pentru suflet, oferind nu doar refugiu, ci și înțelepciune, alinare și posibilitatea de a înfrunta viața cu o minte deschisă și un suflet curat. Într-o lume adesea agitată și incertă, lectura rămâne o formă de terapie accesibilă tuturor, un mod de a ne conecta cu noi înșine și cu lumea din jurul nostru.

Cărțile au darul de a ne ajuta să înfruntăm durerile interioare, să găsim răspunsuri la întrebările care ne frământă și să ne reîncărcăm sufletele cu energie pozitivă. De aceea, nu trebuie să subestimăm niciodată puterea unei cărți – aceasta poate fi, cu adevărat, un balsam pentru sufletul nostru.

Călin Mariana, Școala Gimnazială „Ion Pillat” Pitești

AI CARTE, AI PARTE

De câte ori nu am auzit această expresie? Părinții și bunicii foloseau cel mai des acest proverb pentru a ne face conștienți că a învăța este benefic dezvoltării gândirii, asigurarea unui viitor, variază modul de exprimare și îți oferă încredere în tine.

De mică mi-am petrecut copilăria în lumea cărților. Am crescut înconjurată de ele, am avut ocazia să petrec ore întregi în librărie, să deschid coletele cu cărți, să le miros și să le răsfoiesc, să fiu prima care află ce cazuri noi rezolvă Hercule Poirot sau ce mai fac Cireșarii.

Erau vremuri când cartea era prietenul cel mai bun în zilele toride de vară sau în serile geroase de iarnă, când tot ce puteai face era să stai să ascuți focul trosnind în sobă și să citești.

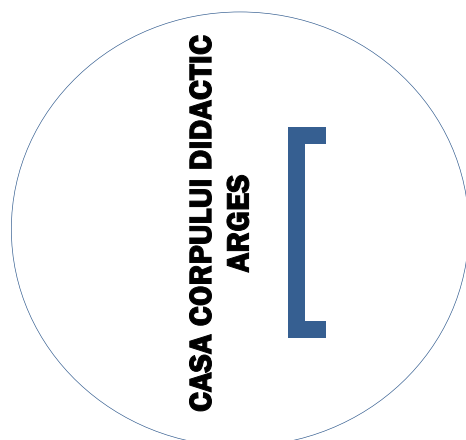
Din cărți aflai, învățai, transmiteai informația și era uimitor să știi. Abia așteptai să descoperi alte aventuri, să înveți experimente, să colinzi lumea în lung și lat sau să te afli în regatul animalelor. Îmi aduc aminte de Atlasul zoologic de EDP, o carte mare, cu coperti gri, pe care o răsfoiam cu sora mea. Eram fascinată de dinozauri și de mamifere și primele denumiri de dinozauri, de acolo le știu. Chiar

dacă pentru un copil erau greu de pronunțat, le spuneam prietenilor și ei erau curioși și uimiți.

Și așa am ajuns să aflu de cărțile în engleză, pornind de la manualele școlare, ajungând la mici povestitoare. Era greu să le găsești, nu se publicau foarte multe, însă reușeam să facem rost. Am devenit fascinată de limba engleză. Citeam, făceam exerciții, și ușor, ușor, mi-am dat seama că îmi doream să aflu cât mai multe despre Anglia, să știu mai bine limba engleză. Am apelat la cărți, am citit, și am ajuns să am o meserie datorită cărților. Am trecut cu succes prin examene, la liceu sau facultate, pentru că am citit și am învățat din cărți. Acum, cartea este doar pentru cei care își doresc să afle informația din sursa sigură. Și acest lucru se întâmplă de câte ori un elev dorește să afle cum se spune „pufarine” în engleză sau multe alte expresii pe care le aud la filme ori în cântece. Dicționarul este încă, prietenul meu cel mai bun, iar beletristica a rămas pentru cafeau de dimineață, când toată casa doarme și sunt doar eu cu cartea și aventurile lui Jane Marple.

Cartea va rămâne modul meu de a ști mai multe, de a mă relaxa și de a transmite informația.

*Profesor David Elena-Georgeta
Profesor Stoica Ioana*

FUNCȚIA EDUCAȚIONALĂ A BIBLIOTECII

Bibliotecile au fost întotdeauna piloni ai „Eu mi-am imaginat întotdeauna Paradisul sub forma unei biblioteci, alte persoane consideră că ar fi o grădină, alții și-l pot închipui ca un palat, eu l-am imaginat întotdeauna ca o bibliotecă și aici mă aflu eu”. Aceasta este definiția pe care o are biblioteca în viziunea lui Jorge Luis Borges.

Biblioteca este definită sau descrisă de mai mulți autori: „În viața mea niciunde nu am fost mai fericit decât într-o bibliotecă. Dacă aș aduna orele pe care le-am petrecut în biblioteci, cred că ar reprezenta un sfert din viață. Sunt fericit în biblioteci.”-Neagu Juvara ; ”Toți acei care au acces la o bibliotecă, la cărți, sunt niște inși mai buni decât alții, mai fortificați, iar durerile îi ating mai puțin și nefericirile trec mai repede.” – Mircea Eliade.

Gustul pentru lectură se formează în primul rând în familie, apoi dascălii sunt cei chemați să îndrepte pașii copiilor, cu blândețe și bunăvoință spre universul bibliotecilor, să recomande cărți potrivite nivelului și profilului psihologic specific fiecăruia. Abia de aici mai departe intervine rolul bibliotecarului în menținerea interesului pentru lectură și în formarea deprinderilor de lectură și studiu. Biblioteca este un adevărat laborator de muncă intelectuală pentru elevi. Profesorul și bibliotecarul trebuie să-și unească eforturile pentru a dezvolta gustul pentru lectură la elevi.

Biblioteca, nu reprezintă doar un loc în care se găsesc cărți, ea este o deschizătoare de drumuri, o transmițătoare de informații și mesaje, atât de folositoare elevilor.

Bibliotecile atrag utilizatorii nu numai prin bogăția și prin varietatea publicațiilor pe care le

dețin, ci și prin alte aspecte pozitive pe care utilizatorii sunt în măsură să le menționeze: atmosfera din bibliotecă, acțiunile culturale organizate în spațiul bibliotecii, comportamentul bibliotecarilor, organizarea colecțiilor sau alte aspecte. Pentru a atrage elevii spre bibliotecă și pentru a-i face să folosească serviciile oferite de aceasta în găsirea informațiilor dorite și cerute de programa școlară, bibliotecarul trebuie să creeze în bibliotecă un spațiu adecvat studiului, prin care să crească dorința de studiu și motivația, atractiv.

Spațiul primitor al unei biblioteci, de exemplu, o sală de lectură aranjată atractiv, aduce un plus, creând o atmosferă caldă, potrivită cititului. Un rol important îl au, de asemenea, și evenimentele speciale pentru copii, cum sunt poveștile sau alte activități bazate pe serviciile și resursele bibliotecii.

Sala de lectură a bibliotecii școlare stă la dispoziția elevilor pentru a citi, a consulta și a exploata resursele documentare și de informare pentru a pregăti lucrări solicitate de către un cadru didactic sau pentru a consulta materiale care nu pot fi împrumutate la domiciliu (dicționare, enciclopedii, atlase, etc.). Liceul nostru deține un astfel de spațiu care este totodată și locul unde se desfășoară diverse activități culturale organizate de bibliotecar în parteneriat cu cadrele didactice.

Biblioteca școlară răspunde cerințelor de informare, lectură și studiu ale elevilor și ale cadrelor didactice. Frecventarea bibliotecii aduce cu sine și legarea unor relații de amiciție între elevi. Astfel, este facilitată purtarea unor discuții despre lectură, cunoștințe de cultură generală care conduc la dezvoltarea elevilor.

Biblioteca școlară constituie un bun câștigat în viața școlii românești, astfel încât nimeni nu poate concepe absența ei din vreo instituție de învățământ. Bibliotecarul împreună cu cadrul didactic și părintele trebuie să dirijeze lectura elevului.

Relația dintre utilizatorul elev și bibliotecar trebuie să fie una bazată pe principiul propunerii și nicidecum al impunerii, valorile transmise trebuie să aibă o formă atrăgătoare, interactivă. Elevii trebuie să fie informați cu privire la drepturile și responsabilitățile pe care le au ca utilizatori ai bibliotecii.

Astfel, în cadrul general oferit de abordarea narativă a educării utilizatorilor, a familiarizării acestora cu sursele de informare existente în biblioteci se poate stabili și sublinia un cod moral al cititorilor. Relația care se instituie între bibliotecar și elev este de tip evolutiv, prin urmare tot așa se prezintă și relația cititorului cu biblioteca. Apoi cititorul este pregătit să urmeze sfaturile inițiale ale bibliotecarului în privința primelor lecturi, pornind astfel la drum în călătoria pe care și-o propune. Este practic perioada de încercare, ce constituie mai mult un impuls, dictat în multe cazuri de dorința de a testa ceva nou, fie că este vorba de elevul din învățământul primar fie că este vorba de cel aflat la

o altă vârstă. Dacă cititorul revine cu cartea citită și dorește să-și exprime impresiile înseamnă că cele mai grele teste au fost trecute și că între bibliotecar și el s-a instituit o relație.

O definiție a bibliotecarului a fost dată de Umberto Eco, în romanul său „Numele trandafirului” :„...bibliotecarul, în afară de faptul că știe, are dreptul să umble prin labirintul de cărți, singur el știe să le găsească și unde să le pună la loc, numai el răspunde de păstrarea lor...Bibliotecarul (le) apără nu numai de oameni, ci și de natură, își închină toată viața lui acestei lupte împotriva forței uitării, dușmană a adevărului”.

Bibliografie:

1. Dumitru, Camelia, *Cultura comunicării în activitatea de bibliotecă*. În: „Lumina slovei scrise”, vol. II, Sibiu: Editura *Techno Media*, 2005, p. 103-114;
2. Petrescu, Victor, *Biblioteca în societatea informațională. Provocarea schimbării*. În: „Biblioteca. Revistă de bibliologie și știința informării”, Anul LV. Serie nouă, anul XIV, nr. 11-12, București, 2003,
3. Regulamentul de organizare și funcționare al bibliotecilor școlare.

Buligai Anișoara – bibliotecar la Liceul de Arte "Dinu Lipatti" Pitești
Vlădău Violeta – profesor la Liceul de Arte "Dinu Lipatti" Pitești

CASA CORPULUI
DIDACTIC ARGEȘ

ÎNTRE ALINARE ȘI NELINIȘTE: CARTEA CA SPAȚIU AL CONFRUNTĂRII INTERIOARE

Mi-am dorit, prin acest articol, să ating cu delicatețe o întrebare care mă însoțește adesea: poate fi cartea un leac pentru suflet? Nu am căutat răspunsuri definitive, ci am încercat să privesc această întrebare cu luciditate și tandrețe deopotrivă. Am explorat ipoteza că lectura poate mângâia, poate oferi sens și sprijin interior, dar și convingerea că nu este un leac universal. Pentru unii, cartea poate fi refugiu și alinare. Pentru alții, doar o pagină care nu spune nimic.

Am scris din convingerea că nu toți ne regăsim în aceleași povești, dar și cu credința că, uneori, între două coperte se poate ascunde exact acea propoziție care ne ține de mână când nu știm încotro. Cartea nu ne salvează pe toți, dar ne oferă o șansă. Iar uneori, acea șansă e tot ce avem nevoie ca să începem să ne reîntregim.

Într-o vreme în care stresul cotidian a devenit normă, iar echilibrul interior pare tot mai greu de atins, ideea că o carte ar putea fi un „leac pentru suflet” sună aproape magic. O afirmație simplă, dar puternică: cărțile, cu paginile lor tăcute, pot alina dureri, pot limpezi gânduri, pot reda speranța. Dar este oare adevărat? Este lectura, dincolo de valoarea ei culturală și formativă, un tratament al inimii și al minții?

Sunt voci care răspund fără ezitare: da. Lectura este o formă de terapie, o călătorie interioară cu efecte reale asupra sufletului. Citind, ne punem în locul altora, trăim prin ochii personajelor, învățăm să înțelegem suferința, bucuria, contradicțiile și speranțele umane. Se dezvoltă empatia, se amplifică înțelegerea celorlalți și a sinelui. Mai mult, există studii de neuropsihologie care arată că ficțiunea

stimulează regiuni ale creierului asociate cu empatia și conștiința de sine.

În același timp, lectura acționează ca un balsam pentru stările tensionate. Conform unui studiu doar câteva minute de lectură pot reduce nivelul de stres cu aproape 70%. Cartea ne scoate din vârtejul cotidian și ne așază, măcar temporar, într-un spațiu de calm, de reflecție. Ea devine un ritual de reechilibrare, comparabil cu meditația.

Mai profund decât atât, lectura oferă sens. În vremuri de criză personală, oamenii caută răspunsuri. Și adesea le găsesc în literatura filozofică, religioasă sau motivațională. O frază, un gând sau o poveste pot deveni un reper interior. Cartea ne poate întinde o mână invizibilă și ne poate însoți în momentele cele mai întunecate.

Dar chiar dacă aceste perspective sunt convingătoare, ele nu sunt unanime.

Există și o altă față a realității: aceea în care cartea nu este nici leac, nici sprijin. Pentru unii, lectura este un efort – uneori imposibil. Persoanele care trec prin suferințe psihice grave nu își pot aduna gândurile pentru a înțelege sau savura o pagină. Altele, pur și simplu, nu rezonază cu lectura. În aceste cazuri, cartea nu ajută – dimpotrivă, poate adânci frustrarea sau izolarea. A pretinde că lectura funcționează pentru toți înseamnă a ignora complexitatea durerii umane.

În plus, trăim într-o eră în care alte forme de exprimare au devenit la fel de puternice: filmul, muzica, teatrul, arta vizuală. Pentru unii, versurile unei melodii au un efect mai imediat și mai intens decât un capitol de roman. Să considerăm cartea drept singura sau principala formă de alinare

înseamnă să reducem paleta vastă a vindecării interioare la un singur ton.

Și mai e un aspect adesea trecut cu vederea: nu toate cărțile vindecă. Unele tulbură, altele întunecă. Există lecturi care intensifică neliniștea, care deschid răni mai vechi sau nasc frici noi. Cărțile nu sunt, prin esență, terapeutice – ele pot fi salvatoare, dar și destabilizatoare, în funcție de cine le citește, ce se citește și când.

Așadar, unde rămâne adevărul?

Poate că el se așază, discret, între cele două extreme. Cartea poate fi un leac – dar nu este întotdeauna. Poate însoți, dar nu poate înlocui. Poate deschide drumuri, dar nu le poate străbate în locul nostru. Pentru unii, lectura înseamnă salvare. Pentru alții, doar o opțiune. Cartea rămâne un dar – dar ca orice dar, trebuie primit cu libertate, cu discernământ și cu sinceritate.

În cele din urmă, nu toți ne vindecăm în același fel. Dar e liniștitor să știm că, uneori, între două coperte, se poate ascunde exact ceea ce aveam nevoie să citim ca să începem să ne reîntregim.

Lectura nu este doar o formă de acumulare intelectuală; pentru mulți, ea devine un spațiu de întoarcere către sine, un ritual al liniștii interioare. A citi nu înseamnă doar a urmări un fir narativ, ci a parcurge, adesea fără să ne dăm seama, o hartă a propriei noastre interiorități. Nu de puține ori, între paginile unei cărți, omul găsește un ecou al propriei vieți – o întrebare care i-a stat pe suflet, o frântură de răspuns, o emoție în care se regăsește.

Lectura, în această lumină, devine o formă de autocunoaștere. Prin contactul cu dilemele personajelor, cu frământările lor, cu reușitele sau eșecurile narative, cititorul este invitat să reflecteze la propriile alegeri, la propriile răni sau căutări. Este un proces tăcut, dar adesea profund. Nu transformă radical, dar poate tulbura suficient cât să aprindă o scânteie de schimbare. În această dimensiune subtilă, cartea poate funcționa ca un act terapeutic – nu în sens medical, ci în cel al reechilibrării emoționale.

Mai mult, poveștile

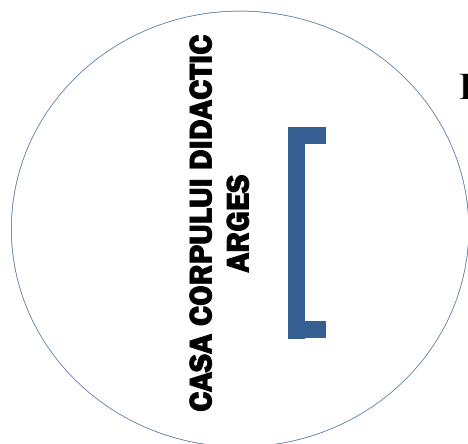
citite ne pot reda un sentiment de solidaritate umană. În fața pierderii, a eșecului, a nedreptății, nu ne mai simțim singuri. Literatura universală este plină de oameni ficționali care au suferit, au căzut și s-au ridicat. Uneori, tocmai prin ei învățăm că durerea are forme comune, iar vindecarea poate începe cu simpla recunoaștere a acestei comuniuni.

Și totuși, există un adevăr pe care nu îl putem ignora: nu pentru toți cititul este leac. Există oameni care, în fața unei crize reale, nu reușesc să găsească în pagini ceea ce le lipsește în viață. Lectura presupune un anumit grad de liniște interioară, de receptivitate. Pentru cei copleșiți de anxietate, depresie sau suferință acută, cuvintele tipărite nu au forța de a atinge acolo unde doare cu adevărat. În astfel de cazuri, cartea poate deveni doar o formă de evitare sau, mai grav, o sursă suplimentară de confuzie.

Mai mult, nu toate cărțile sunt scrise pentru a mângâia. Există opere care incomodează, care tulbură, care pot răscoli dureri adânci. A considera lectura un „leac” presupune că efectul său este mereu benefic, ceea ce contrazice însă realitatea diversă a lecturii. Nu toate poveștile sunt blânde. Unele sunt crude, altele chiar distructive, în funcție de cine le citește și în ce moment al vieții o face.

Așadar, poate fi cartea un leac? Răspunsul nu e absolut. Pentru unii – da: un spațiu de regăsire, de liniște și de învățare interioară. Pentru alții – nu: o formulă care nu funcționează sau chiar deranjează. Cartea nu este o soluție universală, ci o posibilitate. Valoroasă, dar nu garantată. Vindecarea interioară nu are o singură cale. Iar literatura este doar una dintre ele – uneori cea potrivită, altele nu.

Important este să păstrăm această idee în echilibru. Să recunoaștem valoarea cărții fără a o transforma în mit. Să o iubim nu pentru ceea ce ar trebui să fie, ci pentru ceea ce este: un companion al sufletului, cu toate imperfecțiunile și luminile sale.

LE LIVRE: TRÉSOR PRÉCIEUX POUR L'ÂME

On s'accorde à dire qu'un bon livre est bien plus qu'un simple objet avec des pages et des mots, car les signes noirs imprimés sur les pages blanches sont de la magie. C'est un véritable trésor pour l'âme. Depuis des siècles, les livres nous accompagnent, nous apprennent des leçons de vie et nous font rêver. Ils sont comme des amis fidèles qui nous offrent des émotions, du savoir et de l'inspiration.

Tout d'abord, ces messagers du temps, les livres, nous permettent de voyager au gré de l'imagination, sans bouger. En lisant un roman, on peut découvrir des pays lointains, des époques anciennes ou même des mondes imaginaires. Par exemple, grâce aux livres, on peut aller en Égypte ancienne, vivre au Moyen Âge ou visiter une planète inconnue, sans le moindre effort. Ces voyages font travailler notre imagination et nous aident à mieux comprendre les autres cultures répandues sur la Terre.

Ensuite, les livres nous aident à mieux nous connaître. Certains livres parlent des émotions, des relations humaines, ou des problèmes de la vie. Quand on lit, on peut se reconnaître dans les personnages, réfléchir à notre propre vie, et trouver du réconfort. Lire peut donc être une vraie thérapie pour l'âme.

De plus, lire est important pour apprendre, pour s'informer, se mettre au courant de ce qui se passe autour de nous. Grâce aux livres, on améliore notre vocabulaire, notre grammaire et notre expression, orale ou écrite. On apprend aussi l'histoire, la

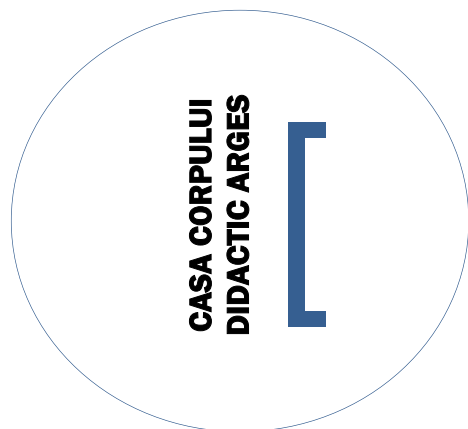
science, la philosophie et bien d'autres détails de la vie quotidienne ou du passé. Lire régulièrement nous rend plus curieux, plus cultivés et plus ouverts d'esprit.

De nos jours, avec les écrans, beaucoup de personnes lisent moins. Pourtant, un livre ne distrait pas seulement, il enrichit, il développe, il ouvre des portes et des perspectives. Lire un livre demande de la patience, de la concentration, mais en échange, il nous donne beaucoup plus qu'une vidéo ou un jeu. Il nous laisse un souvenir, une émotion, une pensée.

Enfin, les livres peuvent aussi nous rapprocher des autres. Quand on lit un livre qu'on aime, on a envie d'en parler avec ses amis, sa famille ou même avec des personnes moins connues. Cela crée des liens, des discussions, des échanges d'idées et parfois même des amitiés de longue durée. Les clubs de lecture, par exemple, permettent de partager des opinions et de découvrir de nouveaux livres. La lecture devient alors une activité sociale, agréable et enrichissante.

En guise de conclusion, le livre est un trésor précieux pour l'âme car il nous nourrit intérieurement, il nous donne des ailes. Il nous fait voyager, réfléchir, apprendre et ressentir. Il est important de garder l'habitude de lire, même un peu chaque jour. Un livre peut changer notre humeur, notre façon de penser, et parfois même, notre vie. Lisez, sentez l'ambiance des histoires, c'est de la richesse!

Prof. Ivan Adina, Colegiul Național „Dinicu Golescu” Câmpulung

LECTURA CA O CĂLĂTORIE: ÎNTRE REALITATE ȘI IMAGINAȚIE

Cititul este o activitate ce poate fi privită ca o călătorie fascinantă între realitatea cotidiană și vastitatea lumii imaginației. Cărțile sunt, de fapt, vehicule care ne transportă într-un alt spațiu, uneori complet diferit de cel în care trăim, dar întotdeauna cu o conexiune subtilă la experiențele noastre, la gândurile și emoțiile noastre.

Citind, nu doar că învățăm sau evadăm din rutina zilnică, dar ajungem să explorăm idei noi, să înfruntăm provocări și să ne întâlnim cu personaje care devin, în anumite momente, parte din viața noastră. Așadar, lectura reprezintă o cale de a traversa granițele realității și de a pătrunde în lumea imaginației.

Unul dintre principalele motive pentru care citim este dorința de a evada. Viața de zi cu zi, cu rutina sa uneori apăsătoare, ne poate face să căutăm o refugiu în alte lumi, în universuri pe care cărțile le deschid pentru noi.

Fie că este vorba despre romane de aventură, ficțiune științifico-fantastică sau povești din trecutul istoric, lectura ne permite să călătorim în locuri inaccesibile, să trăim experiențe pe care nu le-am trăi altfel.

Prin urmare, cartea devine un portal, iar cititorul un călător, gata să descopere noi peisaje mentale. Aceste lumi, deși fictive, devin reale în mintea cititorului, fiecare cu caracteristicile sale distincte, influențând modul în care percepem și înțelegem realitatea.

Cu toate acestea, în ciuda acestei evadări, lectura nu este niciodată complet separată de realitatea noastră. Chiar și în cele mai fantastice

povești, cititorul găsește fragmente de realitate – teme universale, conflicte interioare, reflecții asupra condiției umane, dragostei, durerii sau ale alegerilor morale.

Astfel, în fiecare carte se ascunde o oglindă a lumii reale, iar prin intermediul cărților, cititorul ajunge să înțeleagă mai profund propria existență și pe cei din jur. De exemplu, citind despre personaje care trec prin încercări deosebite, cititorul poate să își pună întrebări despre propriile sale limite, despre cum ar reacționa într-o situație similară, dezvoltându-și empatia și autocunoașterea.

Imaginația joacă un rol esențial în acest proces. Cititorul nu se mulțumește doar să urmeze cuvintele scrise pe pagină; el trebuie să activeze propria imaginație pentru a construi mental imaginea poveștii. În funcție de stilul autorului, cititorul poate fi provocat să își creeze scenele, să își imagineze detalii, să audă dialoguri sau să simtă emoțiile personajelor.

Cititul devine astfel un proces activ, în care mintea nu doar reține informații, dar și construiește lumi. În acest sens, lectura este un exercițiu al imaginației, care ne ajută să depășim granițele fizice ale lumii în care trăim și să intrăm într-un univers creat de cuvinte.

De asemenea, călătoria prin lectură este una personală. Fiecare cititor aduce în interpretarea unei cărți propriile sale experiențe, sentimente și perspective. Aceasta înseamnă că două persoane pot citi aceeași carte și totuși să trăiască experiențe diferite în timpul lecturii.

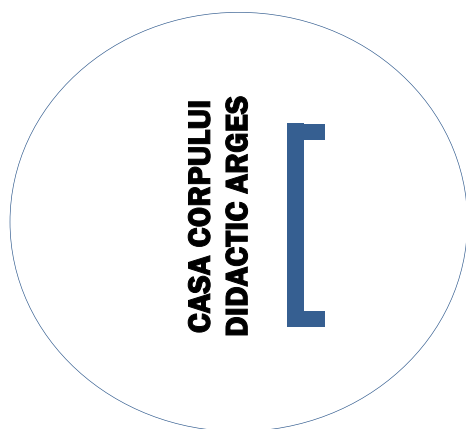
Imaginația fiecăruia dintre noi filtrează cuvintele și le face să capete un sens unic, iar realitatea noastră personală se amestecă cu ficțiunea pentru a crea un univers hibrid, complet personalizat. Astfel, lectura devine un act intim, de autodescoperire și de conectare profundă cu sinele.

În concluzie, lectura este o călătorie complexă, în care realitatea și imaginația se întrepătrund într-un dans continuu. De la evadare la înțelegere, de la visare la învățare, cărțile ne oferă o cale de a naviga între două lumi – una concretă,

plină de detalii și provocări tangibile, iar cealaltă, imaginară, unde posibilitățile sunt nelimitate.

Această călătorie nu doar că ne schimbă perspectiva asupra lumii, dar ne invită să explorăm noi dimensiuni ale gândirii și ale trăirilor umane. În final, lectura este o punte care ne leagă de alte vieți, alte culturi și, poate cel mai important, de noi înșine.

Nedelea Elena Mirela, Școala Gimnazială „Ion Pillat” Pitești

SHAPING STUDENTS' PERSONALITY THROUGH READING

„The more that you read, the more things you will know. The more things you learn, the more places you'll go (Dr. Seuss)

There are hardly any situations in real life which do not require us to read something at some point in the communication process. Regardless of the language we use, we must take into consideration that it is not enough to just know the vocabulary of that language, we must also know and be able to use accordingly, the rules that allow different words to be used together, how they can be correlated and in which contexts they can be expressed. That is to say, we must be very aware of the grammar rules that govern a given language, if we are to use it efficiently and correctly. Once the vocabulary and the grammar rules are mastered, the learner needs to be put in real life communication

situations, so the structures they possess are activated and formulated in a natural manner.

The learning process, conditioned by attention, depends mainly on the age of the learners. It is known that younger learners are incline towards acquisition, rather than learning, and this results from their short span of attention to long explanations and fixed practice of a given structure. On the other hand, older students are more inclined towards memorizing and analysis, which allows for more elaborate explanations and exposure to rules over longer periods of time. Once again, the role of the teacher is of utmost importance, since it is his duty to choose and adapt the methods and activities used in class.

Going back to young learners, it is to be remembered that their first encounter with a foreign language, English being the one in discussion, takes place by listening to chants and songs, and this

phenomenon takes place from as early as kindergarten. It is, in consequence, very important that these encounters are authentic, so that children can accustom their hearing to certain sound patterns and chunks of language, that they will later on come across in their lessons. These songs and chants provide vocabulary and structures in a fun and easy way to learn, and thus the lesson itself becomes memorable and the acquisition is done effortlessly.

Reading activities are also fun to use in class, from myself reading stories to primary students, with or without bringing puppets to class, or organizing reading circles or clubs with students in the third or fourth grades, where we read from a book which we either pass from one person to another, or where each person has their own copy of the respective book, to secondary class students, who enjoy reading various functional texts or search their own information of interest which they present to the class. Reading is fun for primary students, because they enjoy listening to stories, they enjoy puppet shows that they use and master function of their own personalities and, without even realizing, they work on their reading and listening skills at the same time, on their pronunciation, intonation or stress. I use role play reading with slightly older students, since they need to be aware of their turn, although the lines are kept short, to allow as many students as possible to take part in the activity and, at the same time, not get distracted or bored while only listening. Older students, being able to focus for longer periods of time, enjoy reading longer parts of a text, even though they are not necessarily involved in exchanging lines with each other.

It becomes essential that the teacher builds up class activities that will give students the opportunity to read and write and also to listen and

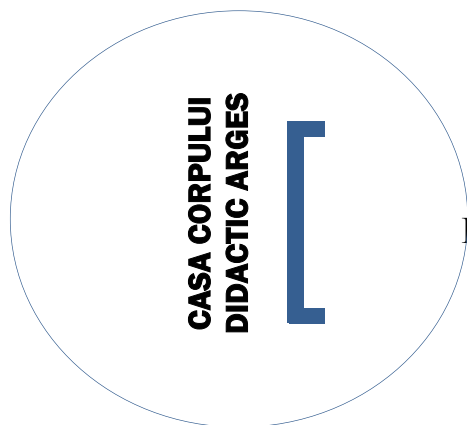
speak in the process of making and communicating their meaning. There are numerous students who have speech deficiencies, students who have behaviours not necessarily complementary to the schooling environment, but who have managed to find the words and courage to express themselves, to understand and self-correct or successfully integrate themselves in the classroom. It is also a well known fact that when we talk about children psychology, there are various motivational stories which are used as particular models, which correct and mentor an unwanted or difficult behaviour. These types of reading examples can be selected by the teacher especially to motivate and guide the students in a moment of drifting.

Reading may enhance the students' empathy, for they are put in situations which enable them to see and understand various approaches of a given situation, approaches which differ from their own, thus becoming more understanding and compassionate towards their colleagues and people in general. Reading for pleasure, the children come to make connections, using the information they already own or by acquiring further more, they are able to have a richer global understanding over events in their surrounding and over the world in general, they build ambitions for their future, set goals and therefore have higher possibilities and chances of winning in life.

Bibliography:

BRADEA, Livia-Otilia, 2000, *Integrarea limbilor străine în educație și instrucție*, Cluj-Napoca: Editura NAPOCA STAR

GAGEA, Adriana ; POPESCU, Virgil. *Contribuții la Istoria Culturii Românești. Cartea și biblioteca: Bibliografie Dan Simionescu*. București : s.n., 1990. 48 p. III 29.779

BIBLIOTECA ȘCOLARĂ UN ELEMENT FUNDAMENTAL ÎN DEZVOLTAREA INTELECTUALĂ ȘI PERSONALĂ A COPILULUI

Încă de la o vârstă mică, copiii își formează deprinderile de a citi printr-o varietate de activități și experiențe în diferite contexte. De îndată ce copilul a fost învățat să citească și să iubească cărțile, el poate să exploreze lumea și să-și dezvolte personalitatea și cunoștințele, ghidat fiind de acestea. Este un lucru dovedit faptul că un copil care nu a intrat în contact cu lectura de la o vârstă fragedă, va întâmpina dificultăți de a deprinde gustul lecturii la o vârstă mai înaintată. Astfel, putem ajunge la concluzia că lectura este o acțiune de natură intelectuală care este posibilă doar dacă omul și-a format deprinderile și gustul pentru aceasta din copilărie. Cărțile sunt mijlocul cel mai potrivit prin care cunoașterea se transmite de la o generație la alta. O carte oferă celui ce citește toate sensurile și conținuturile ei, atâta timp cât aceasta este citită la vârsta potrivită.

Din păcate, o mare parte din copii nu au acces la cărți sau alte resurse care să suscite interesul pentru lectură. Copiii, dar și adulții au nevoie de acces la o gamă largă de materiale ce pot fi citite care să îi ajute să-și formeze și să-și dezvolte competențele de lectură, să-și lărgască orizonturile pentru a avea astfel o gândire critică și independentă. O soluție pentru această situație este oferită de ora de lectură de la școală dar și de existența unei biblioteci școlare la care copiii să aibă acces.

Biblioteca școlară ar trebui considerată centrul sistemului educațional căci ea oferă resurse și acces tuturor categoriilor de învățăcei, de la cel mai lent din grădiniță până la cel mai inteligent

absolvent de liceu. Un sistem educațional în care nu ar exista biblioteca școlară ar fi ca o mașină fără motor, ca un trup fără suflet. Aceasta este coloana vertebrală a unui sistem funcțional fără de care performanța academică nu s-ar realiza. Este evident faptul că școala și biblioteca sunt două elemente inseparabile care ar înceta să funcționeze una fără cealaltă, căci ambele au același scop: școala educă copiii prin intermediul profesorilor iar biblioteca educă copilul prin cartea oferită ca suport în procesul învățării. Astfel, biblioteca completează școala încurajând studiul individual.

Obiectivele generale ale unei biblioteci sunt de a susține procesul educativ prin resursele oferite, de a fi un ghid de studiu pentru copiii care îi solicită ajutorul, de a-i susține pe aceștia în dezvoltarea competențelor de lectură și de a oferi toate materialele bibliografice care se regăsesc în curriculum – ul școlar. Așadar aceasta are o importanță majoră în dezvoltarea intelectuală dar și personală a copilului. Biblioteca este cea care îi arată drumul copilului spre reușita academică, îi însuflă dorința de a-și forma o cultură a lecturii și de asemenea îi oferă toate resursele necesare studiului atât la clasă cât și acasă.

Toți factorii exteriori școlii, fie ei lingvistici, economici, sociali sau culturali, care diminuează dezvoltarea competențelor de lectură, pot fi înlăturați prin prezența bibliotecii școlare, căci aceasta are următoarele roluri:

1. De a susține procesul de predare – învățare;
2. De a îmbogăți curriculum-ul școlar;
3. De a promova și dezvolta competențele de lectură și de a încuraja învățatul prin lectură;
4. De a stimula cercetarea și studiul individual prin varietatea de resurse pe care le oferă;
5. De a oferi oportunități de lectură dincolo de lista bibliografică din programa școlară;
6. De a oferi materiale recreative și de a încuraja elevii să citească din plăcere;
7. De a motiva elevii să-și dezvolte gândirea analitică oferindu-le materiale variate pe aceeași temă;
8. De a le oferi copiilor consiliere și orientare profesională
9. De a oferi informații actualizate atât pentru corpul profesoral cât și pentru elevi.

10. Copiii care nu au acces

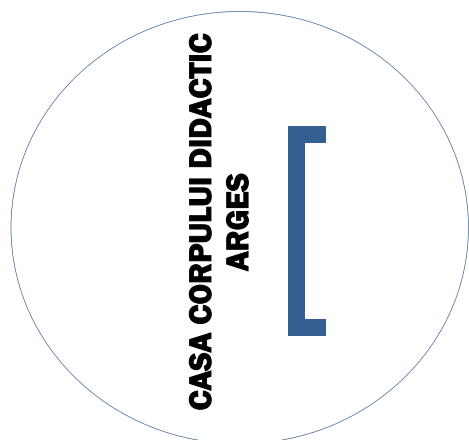
la resursele suplimentare de lectură oferite de biblioteca școlară vor avea o întârziere în startul lor către succesul academic și personal. Pe de altă parte, copilul care trece pragul adesea bibliotecii, poate învăța singur și emite judecăți de valoare bine fundamentate, poate face o selecție a informațiilor primite, filtrându-le și folosindu-le adecvat în situații de viață variate. Prin intermediul bibliotecii, fără niciun dubiu el își va fi consolidat deprinderile unei vieți independente și își va fi stabilit obiectivele unui proces de învățare pe tot parcursul vieții.

Bibliografie:

Cornea, P. Introducere în teoria lecturii. Iași, Editura Poliron, 1998

Balotă, Nicolae, Arta lecturii. Editura Cartea Românească, București, 1978

Bibliotecar Mesteacăn Maria, Liceul tehnologic Stâlpeni

PUTEREA CĂRȚII: O FEREASTRĂ CĂTRE LUMEA INTERIOARĂ

Cartea a fost dintotdeauna un companion al omului, un obiect care nu doar că îmbogățește cunoștințele și imaginația, dar oferă și o cale de a explora lumea interioară. De-a lungul istoriei, cărțile au avut roluri multiple: de la transmiterea înțelepciunii antice, până la evocarea unor lumi fantastice sau meditații asupra naturii umane. În fiecare pagină citită, în fiecare frază care prinde viață în mintea cititorului, se ascunde puterea unei fereastre deschise către un univers interior vast, complex și în continuă schimbare.

Una dintre cele mai mari puteri ale cărții este capacitatea sa de a deschide porți către cunoașterea de sine. Atunci când citim, nu doar că învățăm

despre lumea exterioară, ci și despre gândurile și sentimentele care ne definesc pe noi înșine. Un roman, o lucrare filozofică sau chiar o poezie poate stimula reflecția interioară, provocând cititorul să își pună întrebări despre existența sa, despre scopul său în viață sau despre natura relațiilor umane. În acest sens, cartea devine un instrument nu doar de învățare, ci și de autodescoperire.

Un exemplu elocvent al acestei puteri a cărții poate fi găsit în operele filozofilor și scriitorilor care au reușit să atingă esența gândirii umane și să o transpună în cuvinte ce rezonază în sufletul cititorilor. Cărțile de filozofie sau de psihologie, de exemplu, sunt mai mult decât simple texte

informative; ele sunt invitații către introspecție profundă, aducându-ne față în față cu propriile temeri, dorințe și conflicte interne.

Cărțile au și darul de a evoca imaginația. Prin intermediul poveștilor și al personajelor, cititorii sunt invitați să își depășească limitele și să își construiască lumi în care totul este posibil. Citind o poveste, mintea umană nu doar că înțelege un univers fictiv, dar începe, adesea, să se identifice cu anumite trăsături ale personajelor sau cu situațiile prin care acestea trec. Astfel, cărțile devin o fereastră către propria noastră lume interioară, un loc în care putem explora diferite fațete ale personalității noastre.

Citește un roman despre iubire și poate îți vei aduce aminte de sentimentele tale cele mai pure. Citind despre curajul unui erou, poate că vei înțelege mai bine propriile tale frici și cum le poți depăși. Cărțile au această putere rară de a face legătura între realitatea exterioară și cea interioară, între fapte și emoții, între lumea palpabilă și cea imaterială. Ele sunt o fereastră deschisă prin care privim nu doar alți oameni, dar și pe noi înșine.

Pentru mulți dintre noi, cititul a fost și va rămâne o formă de refugiu. În momentele de tristețe, dezamăgire sau singurătate, o carte poate oferi alinare. Lumea interioară creată de cuvintele scriitorului poate deveni un loc în care cititorul găsește confort și înțelegere. O poveste captivantă poate ajuta la evadarea din cotidianul stresant sau dureros, oferind un moment de răgaz în care cititorul poate închide ochii și călători într-un alt timp sau loc, acolo unde durerile sau grijile sunt lăsate în urmă.

Mai mult decât atât, cărțile pot adresa cele mai adânci nevoi ale sufletului uman. De la poezii despre frumusețea vieții până la romane despre speranță și supraviețuire, literatura are darul de a învăța oamenii să își aprecieze propriile trăiri, să le înțeleagă și să le accepte. Prin această oglindire a sentimentelor noastre, cărțile nu doar că oferă răspunsuri, dar și întrebări care ne ajută să ne înțelegem mai bine și să ne reconectăm cu esența noastră interioară.

Cărțile nu doar că ne ajută să înțelegem lumea interioară, ci au și puterea de a transforma individul. Fiecare carte are potențialul de a schimba un punct de vedere, de a deschide o cale de auto-

descoperire și de a

modela personalitatea cititorului. Prin cuvintele unui autor, cititorul poate fi provocat să se întrebe „Cum ar fi dacă?” sau „Ce am învățat din această poveste?”. Astfel, cititul devine nu doar un proces de acumulare de cunoștințe, ci un proces de evoluție personală.

O altă dimensiune importantă a cărților este aceea de a construi punți între oameni. Fie că este vorba despre o carte de literatură clasică sau despre o lucrare modernă de știință, cărțile sunt capabile să creeze o conexiune profundă între cititori din culturi, țări și epoci diferite. Cei care citesc aceleași cărți sau care se simt atrași de aceleași teme pot găsi puncte comune și pot purta conversații ce depășesc granițele fizice sau temporale.

Pe lângă toate aceste dimensiuni psihologice și intelectuale, cartea are și un rol profund spiritual. În multe culturi și religii, scrierile sacre au fost considerate nu doar texte sfinte, ci și căi de iluminare interioară. De exemplu, Biblia, Coranul sau Bhagavad Gita au influențat milioane de oameni, oferindu-le nu doar răspunsuri la întrebările fundamentale ale existenței, dar și un ghid pentru comportamentul etic și moral. Cărțile care tratează teme spirituale sau religioase pot deveni faruri de lumină într-o lume adesea tulburată de incertitudine.

Chiar și în absența unei tradiții religioase, cărțile filosofice sau meditative pot adresa nevoia umană de a înțelege sensul și scopul vieții. Multe dintre aceste lucrări sunt un apel către liniștea interioară, către o conexiune mai profundă cu sinele și cu natura. Astfel, citirea unei astfel de cărți poate deveni o practică de auto-ajutor spiritual, ajutând cititorul să se reconecteze cu sinele său autentic și să își găsească pacea interioară.

Puterea cărții nu se limitează doar la rolul său de a transmite informație, ci se extinde și la impactul pe care îl are asupra lumii interioare a cititorului. O carte este o fereastră deschisă către propriile gânduri, sentimente, temeri și dorințe, dar și către o înțelegere mai largă a umanității. Citind, nu doar că ne adâncim în cunoaștere, dar și în reflecție asupra propriei noastre existențe. Cărțile ne permit să explorăm aspecte ale sinelui și ale lumii înconjurătoare pe care altfel poate că nu le-am fi descoperit niciodată. De aceea, ele rămân un instrument esențial de dezvoltare personală și

CASA CORPULUI
DIDACTIC ARGEȘ

CARTEA- COMOARA SUFLETULUI

Cartea reprezintă dorință de cunoaștere, pasiune, visare, hrană pentru suflet și minte, povestea vieții.

Gustul pentru lectură se formează încă de la vârste fragede, în familie.

La vârsta școlară mică se pun bazele formării personalității copilului: valorificarea capacităților intelectuale prin formarea unei motivații intrinseci pozitive, dezvoltarea intereselor, asigurarea echilibrului emoțional, formarea unei imagini despre sine și despre alții, capacitatea de a opera cu criterii morale și de adaptare normativă.

Cadrul didactic preia ștafeta și îndrumă pașii copiilor, în minunata lume a cărților, a textelor literare. El este cel care sensibilizează pe copil, cel care îl conduce pe nesimțite pe drumul cunoașterii. La începutul clasei pregătitoare, poveștile citite cu expresivitate, de către învățător sau de către elevii mai mari, pot stimula foarte ușor interesul copiilor pentru lectură. Cu atât mai mult dacă acestea sunt citite în bibliotecă sau într-un loc special amenajat din clasă. Povestea poate fi animată în unele momente de mimică și de păpuși mânuite de învățătoare sau de copii. Mai târziu, copiii pot continua și singuri acest exercițiu de citire expresivă pentru colegii lor. În perioada preabecedară se poate începe un exercițiu de construire a unei cărți, în mai multe etape: în prima etapă se organizează o

activitate prin care elevii vor marca momentele povestirii: se citește începutul poveștii, apoi copiii sunt puși să deseneze momentul întâmplat. Se continuă povestea și tot așa se ilustrează fiecare moment, astfel că, la sfârșit să avem o ilustrare a poveștii pe momente: primul desen ne arată locul și personajele, al doilea începutul acțiunii ș.a.m.d. Desenele se capsează formând o cărticică ilustrată.

În perioada abecedară ei pot marca litere pe imaginile desenate, urmând ca în perioada postabecedară să noteze sub fiecare desen o scurtă frază care descrie acel moment ilustrat. Mai târziu, în clasa a doua, ei vor dezvolta pe verso, pe spatele desenului fiecare idee, povestind astfel în scris întregul text. În scopul apropierei de carte ca de un obiect special se pot organiza activități interesante la bibliotecă. O astfel de activitate este cea de sortare a cărților dintr-o serie de materiale, cele care sunt cărți, separate de cele care nu sunt cărți. Apoi sortarea cărților după tip: cele care sunt cărți de povești, de poezii, de colorat, cărți de științe, albume, dicționare, etc. Viitorul cititor are acum ocazia să observe diversitatea informației pe care o oferă cărțile.

Le putem cere elevilor să noteze cuvinte noi și expresii artistice, alcătuirea unor albume în caiete speciale sau chiar pe calculator pentru fiecare scriitor studiat sau cunoscut, cuprinzând date

biografice și aspecte esențiale din opera lor sub formă de imagini și citate, va stârni curiozitatea, interesul și dragostea elevilor pentru lectură. Urmează exerciții care se pot desfășura atât în bibliotecă, cât și în sala de clasă: „Găsește cartea”- pe o masă sunt împrăștiate cărți pentru copii. Sarcina copiilor este de a alege câte o carte, de exemplu, care are pe copertă animale sau care are în titlu o anumită literă (exercițiu util în consolidarea literei la clasa I) sau care are un nume în titlu etc.

Stimularea interesului pentru lectură se poate realiza înființând cercul „Prietenii cărții”. În clasă, pe un panou intitulat „Prietenii cărții” sunt scrise cărțile recomandate pentru a fi citite într-un semestru. Tot pe acest panou se atașează un plic în care elevii introduc un bilet în care să arate ce le-a plăcut sau ce nu le-a plăcut în cărțile citite. În acest fel putem cunoaște preocupările și preferințele elevilor, iar lectura poate fi orientată. Interesul pentru lectură poate fi stimulat și prin înființarea la nivelul clasei a unui cerc de teatru pentru copii. Elevii vor putea deveni actori, interpretând roluri preferate din lecturile citite. Activitățile teatrale pot fi organizate și în forma unor activități transcurriculare îmbinând astfel cunoștințe din mai multe arii curriculare cum ar fi literatura, muzica, științe ale naturii, educația plastică etc. O etapă importantă în formarea cititorului o constituie studierea biografiei autorului.

Șezătorile literare au influență pozitivă asupra elevilor. Elevii sunt impulsionați să caute materiale, texte în versuri sau proză, ghicitori sau proverbe și zicători. pentru a putea fi prezentate în cadrul activităților. La șezătoare putem invita și părinții pentru ca activitatea să capete un aspect de

sărbătoare și a le face

cunoscută activitatea noastră. Cu această ocazie recomandăm copiilor și lectura pentru perioada următoare, demonstrându-le părinților rolul important pe care îl au cărțile

Orice plimbare poate fi un motiv pentru lectură, dar un alt fel de lectură - cea a semnelor de circulație, a comportamentului, a culorilor, a reacțiilor celorlalți. Orice călătorie prin și în afara localității, este, de asemenea, un prilej pentru a povesti istoricul locurilor, pentru amintiri și impresii. Putem insista asupra dezvoltării deprinderii ca, după terminarea lecturii, elevul să reflecteze asupra ei. Acest moment de reflecție este o condiție a formării cititorului matur experimentat.

Lectura trebuie să devină mai mult, tocmai pentru că nu contează câte cuvinte cunoaștem, cât de bine știm regulile gramaticale, câtă imaginație avem. Contează cum reușim să le armonizăm pentru a exprima și a ne exprima. Acest deziderat poate fi atins doar prin lectură, la rândul ei, un act de comunicare avizat, un model de construcție vie, expresiv, nuanțat, subiectiv. Comunicarea presupune înainte de toate, decodarea mesajului. Lectura impune acest transfer și formează cel mai ușor și cel mai repede competența de comunicare.

Bibliografie:

1. *Învățământul primar*, Nr. 4, Ed. Miniped, București. *** (2006)
2. Nuță, Silvia, *Metodica predării limbii române în clasele primare*, vol. I și II, Ed. Aramis, București. (2000)
3. I. Serdean, *Metodica predării limbii române în învățământul primar*, E.D.P București 1988

Profesor Înv. Primar Nițescu Alina, Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Pitești

CARTEA – LEAC PENTRU SUFLET ÎN BIBLIOTECA ȘCOLARĂ

Biblioteca școlară joacă un rol esențial în formarea elevilor, oferindu-le acces la cunoaștere, inspirație și refugiu în lumea cărților. Lectura este un adevărat balsam pentru suflet, iar cărțile disponibile în biblioteca școlară contribuie la dezvoltarea intelectuală și emoțională a elevilor. În acest referat, vom analiza modul în care biblioteca școlară poate fi un sprijin pentru starea de bine a elevilor și dezvoltarea lor personală.

Rolul bibliotecii școlare în echilibrul emoțional al elevilor

Biblioteca școlară oferă un mediu liniștit și propice pentru lectură, unde elevii pot găsi cărți potrivite pentru fiecare stare de spirit. Prin intermediul lecturii, ei pot descoperi soluții la problemele lor, se pot identifica cu personajele și pot învăța din experiențele acestora. Fie că este vorba despre povești motivaționale, romane captivante sau cărți de dezvoltare personală, biblioteca școlară devine un spațiu de refugiu și reflecție.

Lectura ajută la reducerea stresului, îmbunătățește concentrarea și stimulează imaginația. În cadrul bibliotecii, profesorii și bibliotecarii pot recomanda titluri care să răspundă nevoilor emoționale și intelectuale ale fiecărui elev, contribuind astfel la dezvoltarea armonioasă a acestora.

Lectura ca mijloc de autocunoaștere și dezvoltare personală

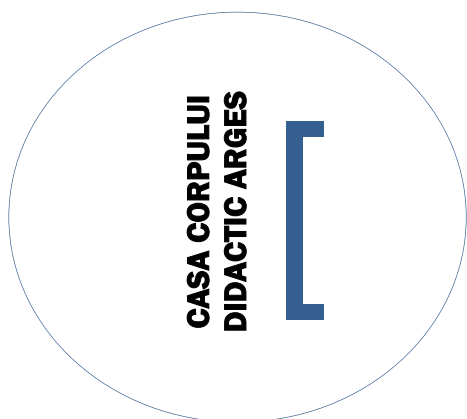
Cărțile din biblioteca școlară oferă elevilor oportunitatea de a-și dezvolta empatia, gândirea critică și creativitatea. Prin intermediul lecturii, ei pot descoperi noi perspective asupra lumii și își pot forma o viziune mai clară asupra propriei identități.

Cărțile de literatură, filozofie, psihologie și științe sociale disponibile în bibliotecă pot fi un real sprijin în momentele de incertitudine, ajutându-i pe elevi să-și găsească motivația și direcția în viață. De asemenea, activitățile desfășurate în bibliotecă, precum cercurile de lectură sau dezbaterile pe teme literare, contribuie la dezvoltarea personalității și a abilităților de comunicare.

Concluzie

Biblioteca școlară este mai mult decât un loc unde se păstrează cărți – este un spațiu de creștere, autocunoaștere și alinare sufletească. Prin intermediul lecturii, elevii își pot îmbogăți nu doar cunoștințele, ci și sufletul, găsind inspirație și echilibru în paginile cărților. Astfel, biblioteca școlară devine un adevărat leac pentru suflet, oferind elevilor oportunitatea de a explora lumi noi și de a învăța lecții valoroase pentru viață.

Călin Ionica, Liceul Teoretic „Mircea Eliade” Galați

IMPORTANȚA LECTURII SUPLEMENTARE ÎN FORMAREA INTERESELOR PENTRU LITERATURĂ

Motto: " Carte frumoasă, cinste cui te-a scris
Încet gândită, gingaș cumpănită,
Ești ca o floare, anume înflorită
În mâinile mele care te-au deschis." (T. Arghezi)

Despre carte și importanța lecturii

Cartea este comoară fără preț, în care unii își adună cele mai frumoase gânduri, ca alții să le poată folosi în voie. "Cartea reflectă ca o oglindă lungul șir de secole al vieții omenirii, istoria luptei sale pentru existență, pentru un viitor mai luminos, suferințele, bucuriile, înfrângerile și biruințele sale toate. Cartea ne este prieten credincios de nădejde."

Cartea este învățătorul care te conduce la bine, te face să te bucuri, să râzi și să plângi. Ea îți oferă posibilitatea să te oprești mai multă vreme asupra unui pasaj, să te întorci la altul pe lângă care ai trecut în grabă, dar la care simți nevoia să revii, să meditezi îndelung în timpul lecturii și după ce ai terminat-o, să reiei cartea oricând dorești.

Importanța lecturii este evidentă și mereu actuală. E un instrument care dezvoltă posibilitatea de comunicare între oameni, făcându-se ecoul capacităților de gândire și limbaj.

Există factori care determină lectura elevilor: particularitățile de vârstă și psihice, preferințele lor, climatul familial, care pot transforma lectura într-o necesitate, o *foame de carte*, o delectare sau nu. Când gustul pentru lectură, cultul pentru carte s-au format din primii ani de școală, aceasta rămâne pentru toată viața o obișnuință utilă.

Gustul pentru citit nu vine de la sine, ci se formează printr-o muncă a factorilor educaționali (familia și școala), o muncă caracterizată prin

răbdare, perseverență, continuitate, voință. La vârsta preșcolară, atât familia, cât și grădinița, depun eforturi pentru a influența universul copilăriei prin basme, povești și poezii. Această muncă este situată la nivelul superior, în primele clase ale școlii. Perioada de formare a gustului pentru citit coincide cu cea când se pun bazele acestuia, cu ciclul I-IV. Elevului mic trebuie să i se trezească curiozitatea și spre alte lecturi, să i se cultive interesul spre cunoaștere.

Lectura necesită nu numai îndrumare, ci și control. Sondajul în lectura particulară trebuie să constituie o cerință obligatorie, manifestată în cadrul verificării cunoștințelor elevilor și în fiecare lecție. Lecturile parcurse de elevi date ca teme (de exemplu, lectura literară a operelor studiate în fragmente), prezintă importanță și din punctul de vedere al tehnicii cititului: exactitate, claritate, nuanțare – necesare pentru întregirea cunoștințelor transmise la clasă.

Studiul lecturii în ciclul primar este grupat în trei forme de realizare :

- 1) texte de citire studiate prin manualele de citire ale fiecărei clase ;
- 2) texte de lectură (intercalate între textele de citire) ;
- 3) lecturi suplimentare extrașcolare prevăzute în lista programei școlare, grupate pentru fiecare clasă de studiu a ciclului primar, pentru a fi citite și cunoscute de elevi.

Lectura în afara clasei are ca scop să dezvolte gustul elevilor pentru citit, să le stimuleze interesul pentru carte, să le satisfacă dorința de a cunoaște viața, oamenii și faptele lor. Lectura contribuie într-o măsură însemnată la îmbogățirea cunoștințelor elevilor, la formarea unui vocabular activ, bogat și colorat, la dezvoltarea dragostei față de patrie, la educarea sentimentelor estetice.

Lectura în afara clasei constituie un important mijloc al întregului proces instructiv-educativ.

În practica școlară se folosesc diverse forme de îndrumare a lecturii în afara clasei. Cele mai importante sunt: expunerea prin povestire, conversația sau dezbateră, activitatea cu cartea prin citirea expresivă a învățătorului, recenzia, lecțiile de popularizare a cărții, metoda demonstrației, excursiile literare, întâlniri cu scriitorii, șezători literare, seri de basme și de poezie, medalionul literar consacrat aniversării unui scriitor, simpozionul literar, concursurile « Cine știe, răspunde! » pe teme literare, călătoriile imaginare pe hartă, pe temă literară, confecționarea unor albume literare, tabere de creație literară, presa, revistele literare, radioul, televiziunea, etc.

Necesitatea îndrumării lecturii suplimentare

Grija deosebită în vederea îndrumării lecturii cade în sarcina învățătorului și a familiei. Părinții trebuie să cunoască lista lecturii suplimentare din programa școlară pentru clasa respectivă, urmărind după graficul și planificarea făcută de învățător cărțile citite pe parcursul unui semestru.

Controlul lecturii unor texte literare recomandate zilnic de părinți și săptămânal de către învățător trebuie să nu fie superficial și neglijat. La clasele I și a II-a, controlul se face oral prin lecții dezbateră la ora de lectură.

Procedeele de efectuare a controlului sunt variate și depind de scopul urmărit imediat.

Sondajele făcute în timp dau posibilitatea învățătorului să obțină informații utile. Dacă dorim să constatăm ce citesc elevii noștri la un moment dat, în ce măsură și-au format o anumită concepție despre o carte sau despre un scriitor, formulăm o întrebare la care se poate obține un răspuns precis. De exemplu:

1. Ce cărți ai citit săptămâna sau luna aceasta?
2. Ce cărți ai citit în ultimul timp?
3. Care dintre ele ți-a plăcut mai mult?
4. Ce fel de cărți ai dori să citești?
5. La ce bibliotecă ești înscris?
6. Câte cărți ai în biblioteca personală?

Sondajul se poate efectua la începutul anului școlar, stârnind interes și în rândul părinților. Concluziile sondajului trebuie aduse la cunoștință în ședința cu aceștia, dat fiind faptul că mulți dintre părinți tratează problema lecturii copiilor cu mare indiferență.

Controlul fișelor de cititor de la biblioteca școlii ne ajută să vedem cât de preocupați sunt elevii pentru lectura recomandată în programa școlară, cât timp păstrează o carte împrumutată precum și încotro se îndreaptă preferințele acestora.

Convorbirile cu elevii sunt recomandabile și pentru bibliotecari, cerându-se o singură condiție în cazul acesta: bibliotecarul să aibă tact pedagogic și să fie bine informat asupra cărții pe care o pune în discuție.

Prin *verificarea orală* a lecturilor se dezvoltă vorbirea elevilor și se îmbogățește vocabularul.

Aspectele prezentate sunt doar sugestii în manifestarea muncii cu cartea, învățătorul având libertatea totală de a găsi el însuși și altele pentru a dirija elevii în folosirea cărții în mod independent.

Bibliografie:

1. Alexandru Gheorghe, *Lecturi literare pentru ciclul primar – îndrumător metodic pentru învățători, părinți și elevi*, Editura „Gheorghe Alexandru”, Craiova, 1995
2. *Învățământ primar, volumul I/1991, Culegere metodică destinată cadrelor didactice care predau la clasele I-IV*, București, 1991

**Bibliotecar Șerban Natalia-Ionela
Școala Gimnazială Vintilă Brătianu, Ștefănești, Argeș**

ROLUL LECTURII ÎN DEZVOLTAREA VOCABULARULUI CĂLĂTORIE SPRE INIMĂ ȘI MINTE ...

Literatura – „scop absolut al existenței”?
(...) - „pură necesitate”? (Paul Georgescu).

“O călătorie spre centrul inimii.” (“*Copiii indigo*”, L. Carroll, J. Tober)

Cu totii simțim nevoia să mai schimbăm din când în când “cărările” pe care le-am bătut sau nu, ani de-a rândul. Lucrând cu copii de diferite vârste, mai devreme sau mai târziu, mai greu sau mai ușor, se porneste în călătoria spre *centrul inimii*. Realizăm că, noi, dascălii, avem datoria morală de “a-i citi” și de a-i îndruma, de a-i ajuta spre a-și găsi locul și rolul în viață: trebuie să pornim la drum spre copii și alături de copii, nu în fața lor!

Trecerea de la ciclul de învățământ primar, la cel gimnazial reprezintă un proces esențial, cu implicații profunde și complexe, atât pentru micul elev (obiectul și subiectul procesului instructiv-educativ), cât și pentru cel desemnat să realizeze actul educational: învățătorul/institutorul/profesorul.

Aflat “între două vârste”, școlărețul resimte implicațiile *teoriei cunoașterii*, dar și pe cele *emotionale* în conturarea unei strategii/ metodologii adecvate, privind trecerea de la un ciclu de învățământ la altul.

Sintagma “între două vârste” confirmă cele două ipostaze ale elevului: de absolvent al ciclului primar și aceea de proaspăt gimnazist.

Apar astfel *teme de reflecție*:

1. Care ar fi cauzele care determină slaba sau insuficienta receptare a mecanismelor cititului/ lecturii, la unii copii?

2. Care ar trebui să fie atitudinea unui cadru didactic față de elevii care întâmpină dificultăți?

3. Ați avut sentimentul că o mare parte din colegii noștri, cadre didactice, au trăit deziluzii legate de rolul lor în societate? Care ar fi argumentele care anihilează aceste deziluzii?

Pe cât de variate sunt problemele copiilor, pe atât de diferite sunt și atitudinile adulților față de acestea. Nepăsarea este, totuși, cea mai gravă dintre toate ... Experiența didactică dovedește că nu există clasă în care să nu se găsească așa numiții copii cu “probleme”. Aceste *probleme* sunt diferite de la caz la caz:

- Unii nu pot fi atenți, nu se pot concentra;
- Alții nu înțeleg ceea ce li se explică sau nu îi interesează;
- Unii sunt timizi și se izolează;
- Alții sunt impulsivi, agresivi cu cei din jur;
- Unii sunt instabili din punct de vedere motric;
- Alții incapabili să comunice, să relationeze etc.

Importanța cunoașterii acestor *probleme* are un rol determinant în proiectarea strategiilor didactice și, ca un corolar, în asigurarea succesului școlar.

De ce? Fiindcă viitorul elev de gimnaziu dispune de un potențial cognitiv, de un fond emotional și, nu în ultimul rând, se află în centrul **strategiilor didactice**.

Diversi autori le **definesc** astfel:

a. “ansamblu de resurse și de metode planificate și organizate de către profesor în scopul de a permite elevilor să atingă obiectivele date.” (J. Parent, Ch. Nero, 1981);

b. “un ansamblu de forme, metode, mijloace tehnice și principii de utilizare a lor, cu ajutorul cărora se vehiculează conținuturile în vederea atingerii obiectivelor” (Miron Ionescu, Vasile Chis, 1992, p.6);

c. "ansamblul mijloacelor puse în lucru pentru a atinge scopul fixat începând de la organizarea materială și alegerea suporturilor, până la determinarea sarcinii de învățare și a condițiilor de realizare. Toate acestea vor depinde de obiectivele propuse a fi atinse și de fazele formării trăite de subiect." (G. Nunziati, 1990);

d. "ansamblul de acțiuni și de operații de predare- învățare în mod deliberat structurate sau programate, orientate în direcția atingerii, în condiții de maximă eficacitate a obiectivelor prestabilite." (Ioan Cerghit, 2002, p.276)

Definițiile ar putea continua, dar în lucrarea **Strategii didactice interactive: repere teoretice și practice**/ Crenguta-Lăcrămioara Oprea (EDP, Ed. a 2-a, 2007, p.24) *strategia didactică* este modalitatea eficientă prin care cadrul didactic îi ajută pe elevi să acceadă la cunoaștere și să-și dezvolte capacitățile intelectuale, priceperile, deprinderile, aptitudinile, sentimentele și emoțiile. Finalitatea este, asadar, realizarea cu eficiență a învățării. Strategiile didactice din ciclul primar se află, aproape în totalitate, în discordanță cu specificul activității de predare – învățare din gimnaziu. Se produce astfel un "hyatus" între cele două "vârste" (etape, ipostaze), soldat deseori cu efecte negative în configurația profilului spiritual al elevului.

Este de menționat, în acest sens, și rolul manualelor alternative, implicațiile acestora, instrumente de lucru în eficientizarea procesului instructiv- educativ. Este imperios necesară eliminarea discordanțelor, astfel încât demersul educativ să devină o continuitate firească, fără sincope și fără implicații negative asupra psihicului elevului, asupra fondului său emotional, dar și asupra posibilităților sale receptive.

Dificultățile sesizate în procesul citirii/ lecturii își au izvorul în perioada de însusire a limbajului, în prima copilărie (perioada anteprescolară).

În general, copiii care au crescut într-un mediu "sărac" din punct de vedere educational, sunt cei care manifestă întârziere în dezvoltarea limbajului.

Cunoașterea reală, a fiecăruia dintre elevii nostri ar diminua simțitor numărul celor inadaptați.

Ar fi ideal

dacă am avea în echipă un psiholog, ce ar putea face investigații amănunțite, folosind mijloace obiective de măsurare și de evaluare. În lipsa acestuia trebuie să ne folosim însine calitățile de observatori, cu responsabilitate.

"Fiecare copil este unic, de aceea trebuie create pentru el experiențe de învățare specifice."

Învățarea cititului este una dintre cele mai dificile etape din viața unui școlar. Nu este de mirare dacă mulți vor întâmpina dificultăți. O corectă identificare a cauzelor indică și drumul de parcurs spre soluționarea acestora.

Este certitudine: *cartea trece printr-o criză profundă*, la nivel național, dar și la nivel internațional. *Interesul pentru lectură scade rapid*, pe măsură ce calculatorul oferă informații utile într-un timp record! Imaginea are un impact mult mai puternic decât cuvântul scris și este receptată cu mult mai mare ușurință. **Copiii citesc din obligatie!**

Un aliat indispensabil în activitatea de prevenire a *îndepărtării de lectură* este **motivatia**.

Prin identificarea corectă a trebuințelor elevilor nostri le asigurăm succesul în activitatea desfășurată.

Avem exemplul:

□ Elevului care învață din dorința de a cunoaște, de a-și lărgi orizontul experiențelor, dintr-o atracție interioară; sentimentul care îl însoțește permanent este acela de *satisfacție*;

□ Al celui care învață fie de frica părinților, fie pentru a fi lăudat și pentru a primi o recompensă, *lipsindu-i imboldul interior* pentru această activitate.

În prima situație avem de-a face cu *activități intrinsec motivate*, iar în cea de-a doua cu *activități extrinsec motivate*.

Un elev, care inițial nu are nicio atracție pentru lectură, pe măsură ce acumulează cunoștințe care îl interesează, și, pe baza lor dobândește capacități și competente pe care nu și le-ar fi bănuț, va trece de la *motivatia extrinsecă*, la cea *intrinsecă*, *satisfacția* fiind produsul al însăși activității de învățare. Trebuie dezvoltată motivatia intrinsecă la elevi, ținând cont de faptul că dirijarea motivatiei în clasă e o "artă": cere *intuitie*, dar și

experiență. Interesul pentru lectură se poate stârni prin demonstrația că aceasta este:

- a. O sursă de informare;
- b. O sursă de plăcere.

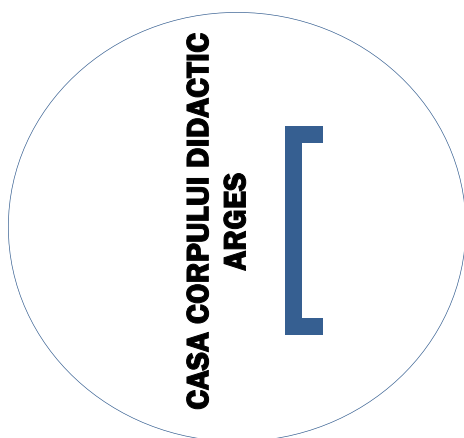
Este util scrisul/cititul: **cum altfel aș putea citi la desenele animate, preferate?; *cum aș putea să-mi cumpăr singur ceea ce-mi dorește inimioara?...este glasul copilului care a înțeles că singurul care se poate ajuta este chiar el!...și peste ani, cu certitudine va fi "devoratorul de literatură", i-a simțit ... gustul! ține de mine, cadrul didactic: ca toate acestea să devină, încet, încet, realitate!*

Bibliografie:

1. Oprea, Crenguta - Lăcrămioara, *Strategii didactice interactive: repere teoretice si practice*, Bucuresti: Editura Didactică si Pedagogică, 2007
2. Mihalache, Mihaela, "Între două vârste". *Implicatii gnoseologice si emotionale în conturarea unei strategii adecvate, privind trecerea de la un ciclu de învățământ la altul*, Ploiesti: "Grup "c.Industrial Energetic" (referat prezentat la cerc pedagogic, 2001)
3. Module pentru dezvoltarea profesională a cadrelor didactice. Proiect pentru învățământ rural. Modulul - *Recuperarea rămănerii în urmă la lectură*

*Prof.înv.primar Din Luiza-Elena
Școala Gimnazială Vintilă Brătianu, Ștefănești, Argeș*

CLUBUL DE LECTURĂ

Criticul și istoricul literar francez E. Faguet definea cartea ca fiind "o mică mobilă a minții noastre, motorul spiritului, unealta care vine în ajutorul lenei de a gândi a insuficienței noastre, cum și a bucuriilor sufletului".

Cartea, ca obiect cultural, începe să-și piardă importanța și impactul asupra noii generații din cauza noilor alternative aparent mult mai atractive și, în orice caz mult mai comode, care tind să capteze atenția celor dispuși să facă un efort mult mai redus și să ajungă mai rapid la un rezultat.

Formarea unei atitudini pozitive față de lectură reprezintă unul din obiectivele cele mai importante ale cadrelor didactice. În activitatea sa, învățătorul urmărește formarea mai multor tipuri de motivații pentru lectură:

- intelectuale: prin care elevul descoperă structurile vieții, construcția cunoașterii, descoperirea interacțiunilor;
- afective: plăcerea de a descoperi și de a organiza, curajul, inițiativa,
- socio - afective: toleranța, spiritul pacifist.

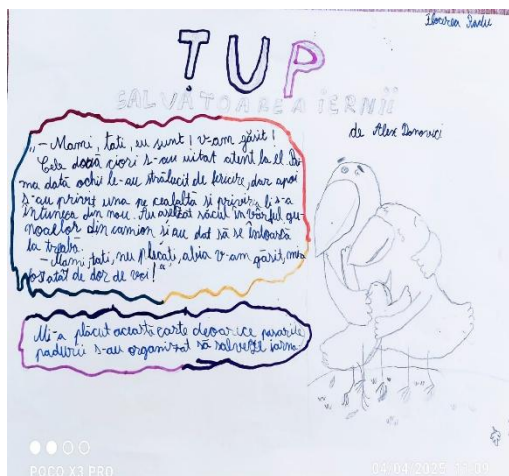
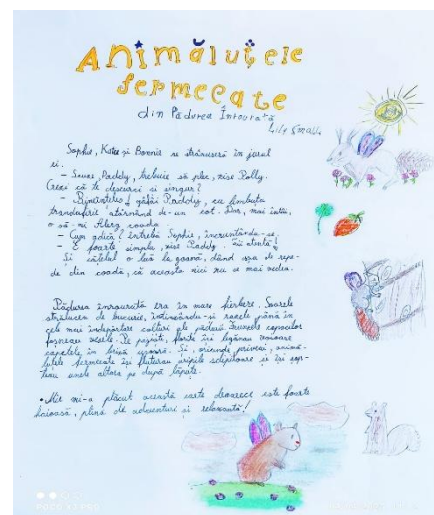
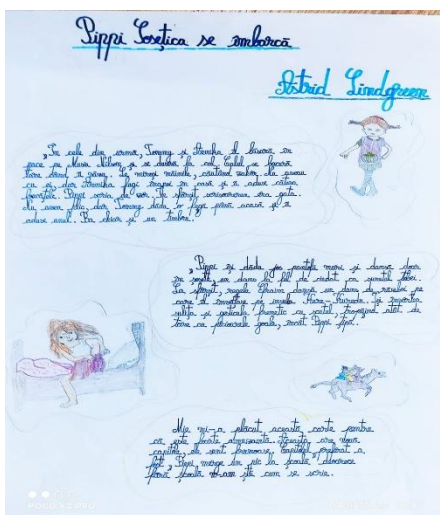
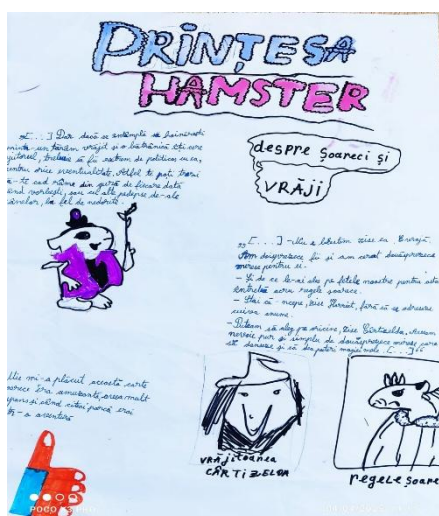
Trebuie să pornim de la ideea că elevul are nevoie de un ghid bun care să îl ajute să pășească în lumea mirifică a cărților. Cadrul didactic îndrumă pașii copiilor în minunata lumea cărților, a textelor literare, el este cel care sensibilizează copilul, cel care îl conduce pe nesimțite pe drumul cunoașterii.

Una din variantele de atragere a elevului spre lectură este și crearea unui club de lectură. De exemplu, la clasa a IV-a E, pe care o coordonez actualmente, la fiecare început de an am selectat o serie de cărți, unele au legătură cu textele prezente în manualul studiat pe parcursul anului respectiv, altele sunt diferite. Realizarea unui astfel de club necesită și acordul părinților, deoarece o putem considera ca o activitate în extensie la disciplina Limba și literatura română. Modalitatea de verificare a citirii acestor cărți este diferită: de la alcătuirea unor fișe de lectură pe un format dat la început, la realizarea unor desene, completarea unor teste tip grilă sau discuții libere despre carte, pentru alocarea fiecărei cărți existând o perioadă dată și un termen limită.

La una din variante am ales să realizăm postere care să cuprindă următoarele informații:

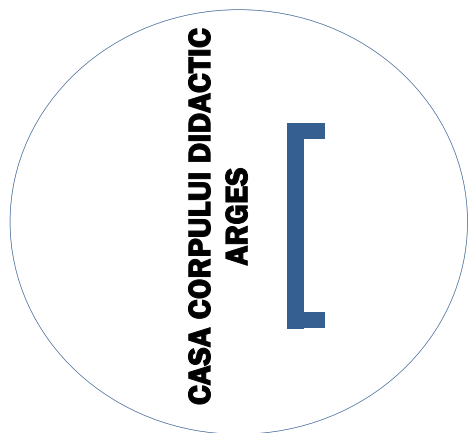
- nume carte/ autor și editură;
- transcrierea a două fragmente;
- realizarea unor desene sugestive;
- combinarea acestora sub o formă cât mai atractivă.

Iată câteva din posterele realizate de elevii mei!

Indiferent de modalitatea aleasă, este important să putem să aducem elevul aproape de carte, de plăcerea de a citi și de a putea descoperi locuri și oameni pe care nu ai altfel cum să-i întâlnești.

Prof. înv. primar Olteanu Livia-Loredana
Școala Gimnazială "Alexandru Davila" Pitești

LECTURA, O POVESTE DE PLĂCERE

Cartea reprezintă dorință de cunoaștere, pasiune, visare, hrană pentru suflet și minte, povetea minții. Criticul și istoricul literar francez Emile Faguet definea cartea ca fiind "o mică mobilă a minții noastre, motorul spiritului, unealta care vin în ajutorul lenei de-a gândi, a insuficienței noastre, cum și a bucuriilor sufletului".

Cartea, ca obiect cultural, începe să-și piardă importanța și impactul asupra noii generații din cauza noilor alternative aparent mult mai atractive și, în orice caz, mult mai comode, care tind să capete atenția celor dispuși să facă un effort mult mai redus și să ajungă mai rapid la un rezultat. Tendința înlocuirii lecturii cu petrecerea timpului în fața televizorului sau a calculatorului este explicabilă prin noul stil de viață în care mass-media și internetul acaparează, oferind o multitudine de informații facile și persuasive, dar care nu presupun o reflecție personală, un effort intelectual sau o pregătire anterioară.

Ne îndreptăm spre o civilizație a văzului, spre o civilizație a imaginii. Secole de-a rândul, scriitori de marcă s-au străduit să cizeleze cuvântul, să-l facă să comunice o bogăție de gânduri și sentimente, iar astăzi totul se reduce mai ales la semen, la simboluri, la imagini. Abordarea lecturii unei cărți tipărite poate fi neatractivă, poate fi ceva banal, gândind din perspectiva noii generații născute în era digital, care folosește cu dexteritate mijloacele IT. De aceea, lectura cărților în format electronic (e-books) este mai interesantă și mai potrivită pentru preocupările adolescenților.

Chiar dacă mai sunt copii și tineri care iubesc lectura, cei mai mulți își caută informațiile pe internet,

pentru a câștiga timp; în prezent doar elevii pasionați de lectură mai cumpără cărți ori merg la bibliotecă pentru a le împrumuta.

Specialiștii sunt convinși că "dacă o carte nu e trendy, elevul nu o citește". Potrivit unor statistici ce vizează rolul lecturii în viața elevilor, 20,25% dintre ei o consideră o pasiune, 12,65% - o obligație, 43,03% - un mod de a te instrui, 16,45% - un mod de a-ți petrece timpul liber și 7,59% - un mod de a uita de problemele zilnice.

Lectura de plăcere – este situația ideală și perfectă, fără recompense materiale, o poveste despre puterea cuvintelor de a crea lumi, o călătorie pe care o faci cu bucurie și pe care o împărtășești cu mare drag apropiatilor.

Lectura obligatorie – reprezintă modalitatea prin care, constrâns fiind, reușești să cunoști anumite texte, fără a-ți asuma vădit rolul de cititor. Termenul *obligatoriu* este perceput ca având o conotație negativă, restrictivă, instalând un mod de gândire dirijat și mai puțin asumat, aflat într-o oarecare antiteză cu ideea de lectură. Tocmai de aceea lecturile au devenit *recomandate* pentru a ști mai mult, pentru îmbogățirea orizontului cultural, pentru dezvoltarea personală, dar și pentru a face față provocărilor societății actuale.

Profesorii sunt în permanență preocupați să găsească noi modalități prin care lectura să redevină o preocupare constantă a elevilor, pentru ca și lectura recomandată să se bucure de plăcerea unui cititor în curs de a deveni pasionat. Prin urmare, stimularea creativității și a talentului elevilor prin promovarea creațiilor proprii, propunerea unor proiecte tematice sau studii de caz, întâlniri cu scriitorii, dezbateri pe teme literare,

vizionarea unor filme și discutarea lor în paralel cu textul literar, dramatizările unor texte, activitățile interactive de genul cercurilor de lectură, dar și concursurile pe teme literare sunt doar câteva dintre activitățile ce se pot desfășura în școală și în afara ei, care au drept scop sensibilizarea elevilor în vederea transformării *lecturii obligatorii* în *lectură de plăcere*.

Lectura obligatorie, pentru școală, este văzută ca o datorie, fără plăcerea de a citi. De cele mai multe ori lectura merge greu și cărțile rămân uneori neterminate, deoarece realitatea despre care citește adolescentul nu corespunde realității trăite de el. Deci, cititorul contemporan este mai interesat, ca lectură, de ceea ce este actual, de scriitorii și operele *la modă*, de ceea ce are legătură cu el, cu modul lui de a fi și de a gândi, ceea ce poate face el.

Nicolae Balotă afirma că "un om al cărții nu se poate împiedica să nu savureze cartea nu numai ca pe un instrument care îi permite accesul într-o lume a cuvântului, a ideilor, a ficțiunilor, a simțirii mijlocite, ci și nemijlocit, în sine." Deci, dacă cineva încă mai citește înseamnă că lectura îl conduce spre cunoaștere și autocunoaștere în același timp.

Atunci când începe o carte, orice lector are niște așteptări de la text : să aibă sens sau să fie coerent, să transmit un mesaj sau cel puțin să-l stimuleze pe cititor să reflecteze la unele teme serioase, să aibă chiar de la început o anumită transparență, să ofere mijloace interne pentru depășirea dificultăților și problemelor cu care se confruntă cititorul, să fie lecturat cu o viteză mai mult sau mai puțin constantă.

Cititorul grăbit, superficial, va găsi diverse motive pentru a nu duce lectura până la capăt: că textul

nu are sens, că nu îl

stimulează, că necesită prea mult timp, că nu este transparent, că e greu de citit, în vreme ce el, cititorul pasionat, se va apleca asupra lecturii de dragul ei, de plăcere, lăsând pe seama specialiștilor teoretizarea acesteia, fără modele de interpretare, cu riscul de a rămâne la nivelul de lectură inocentă.

Din punct de vedere practice, cea mai simplă definiție a lecturii bune (literare) pare să fie și cea mai hedonistă. Lectura bună este aceea care produce maximum de plăcere – un maximum de plăcere care să-l mulțumească pe cititor. Este foarte important să se rețrezească interesul pentru lectură, rămânând ca mai apoi acesta să se transforme în pasiune.

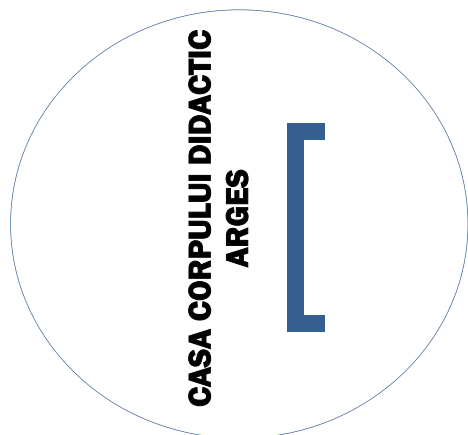
Viciul lecturii, dependența de cuvântul scris, de cufundare în lumea ideilor prin intermediul cărții ar fi de dorit să nu mai rămână doar apanajul unora. Este de la sine înțeles că viața noastră mai cuprinde și alte lucruri, nu doar povești pe care să le citim. Nu suntem numai povești, însă fără povești, fără posibilitatea de a scrie și citi povestea vieții, nu însemnăm nimic, sau însemnăm foarte puțin. Se spune că Arta este o provocare pentru timpul care ne ia și ne macină, că piramidele de la Gizeh sunt chemări ale eternității, ca versurile lui Rimbaud sau ca bolta Capelei Sixtine.

Bibliografie:

1. Balotă, Nicolae, *Arta lecturii*, Editura Cartea Românească, București, 1978.
2. Vlad Ion, *În labirintul lecturii*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1999.
3. Zusak Markus, *Hoțul de cărți*, Editura Rao, București, 2014

Secretar HUSARIU LILIANA

Școala Gimnazială "Vintilă Brătianu", Ștefănești

IMPORTANȚA CĂRȚII ÎN VIAȚA OMULUI

Importanța cărții în viața omului este imensă, deoarece este un instrument puternic pentru a-și dezvolta mintea și a-și îmbogăți cunoștințele. Prin intermediul cărții, oamenii pot să exploreze noi idei, concepte și lumi, să înțeleagă mai bine lumea din jurul lor și să-și dezvolte capacitatea de a gândi critic.

Cărțile sunt, de asemenea, un instrument important pentru educație. Prin citirea cărților, oamenii pot să-și îmbogățească cunoștințele și să-și dezvolte abilitățile în diferite domenii, precum știință, istorie, literatură sau matematică. Cărțile sunt, de asemenea, un instrument important pentru a-și îmbunătăți abilitățile de citire, scriere și comunicare, care sunt esențiale pentru succesul în carieră și în viață.

Cărțile au un impact puternic asupra emoțiilor și a stării de spirit ale oamenilor. Citind cărți pozitive și inspiraționale, oamenii pot să-și îmbunătățească atitudinea și să-și crească încrederea în sine. Cărțile pot să ofere, de asemenea, confort și consolare în timpul dificil și pot ajuta oamenii să se conecteze mai bine cu emoțiile lor.

De asemenea, cărțile sunt un instrument important pentru a-și îmbunătăți imaginația și creativitatea. Prin citirea cărților, oamenii pot să se inspire și să-și dezvolte propriile idei și proiecte, precum și să-și îmbunătățească abilitățile de scriere.

În plus, cărțile sunt un instrument important pentru a înțelege și a aprecia cultura și tradițiile altor națiuni și societăți. Prin intermediul cărților, oamenii pot să exploreze diferite perspective culturale și să înțeleagă mai bine diferențele și asemănările dintre diferite culturi.

Cărțile sunt, de asemenea, un instrument important pentru a-și îmbunătăți abilitățile de lider și de a lua decizii. Prin citirea cărților de afaceri, de leadership și de dezvoltare personală, oamenii pot să învețe strategii și tehnici pentru a-și îmbunătăți abilitățile de lider și a lua decizii informate.

Cărțile mai sunt și un instrument important pentru a înțelege și a gestiona problemele emoționale și mentale. Prin citirea cărților despre subiecte precum anxietatea, depresia și gestionarea stresului, oamenii pot să înțeleagă mai bine aceste probleme și să învețe metode eficiente pentru a le gestiona. De asemenea, pot găsi consolare și înțelegere în poveștile și experiențele altor oameni care au trecut prin aceste probleme, ceea ce poate ajuta la reducerea sentimentului de izolare și a ușura procesul de vindecare.

Un alt avantaj al cărților este că ele oferă oportunități pentru a-ți îmbunătăți vocabularul și exprimarea. Citind cărți care folosesc un limbaj complex și o gramatică sofisticată, oamenii pot să-și îmbunătățească abilitățile de comunicare și să-și extindă vocabularul. Aceasta poate fi benefică atât pentru cariera lor, cât și pentru relațiile sociale.

Cărțile pot, de asemenea, să ajute la îmbunătățirea concentrării și a atenției. Citind o carte necesită concentrare și atenție pentru a înțelege și a absorbi informațiile din ea. Acest lucru poate ajuta la îmbunătățirea acestor abilități în alte aspecte ale vieții, cum ar fi studiul sau munca.

Cărțile sunt un instrument important pentru a-ți îmbunătăți relațiile și a-și dezvolta empatia. Prin citirea cărților care explorează diferite relații și emoții, oamenii pot să înțeleagă mai bine propriile

emoții și ale celor din jurul lor și să-și îmbunătățească abilitățile de a se conecta cu ceilalți.

În cele din urmă, cărțile pot fi o modalitate de a se relaxa și de a evada din rutina zilnică. Citind o carte bună, oamenii pot să se concentreze pe povestea sau personajele și să uite de problemele lor sau de stresul din viața reală. Acest lucru poate ajuta la reducerea nivelului de stres și la îmbunătățirea stării de bine.

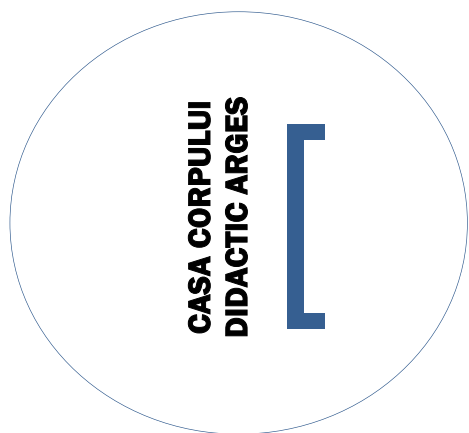

În

concluzie, **cărțile sunt** un instrument puternic pentru dezvoltarea personală și profesională, pentru educație, pentru înțelegerea și aprecierea culturii și tradițiilor altor națiuni și societăți, pentru îmbunătățirea abilităților de lider și pentru dezvoltarea empatiei și a relațiilor. Prin urmare, este esențial să se promoveze cititul și să se sprijine accesul la cărți pentru a-și îmbunătăți viața și pentru a-și atinge potențialul.

Prof învă primar JUCĂLEA FLORINA

Școala Gimnazială „VINTILA BRĂTIANU,, Ștefănești

LECTURA, DESCHIZĂTOARE DE DRUMURI

Lectura operelor literare, ca mijloc de instrucție și educație, are o importanță deosebită în pregătirea tinerilor la intrarea în viață, în alegerea profesiei și a modelului de urmat.

Adriano Marino stabilește următoarele modalități de lectură: lectura-informație, lectura-distrație, lectura-refugiu (formă de evaziune), lectura-plăcere, lectura-cultură, lectura-existență. Lor li se poate adăuga, cu eventuale suprapuneri, lectura de întreținere, de îmbunătățire a profesiei, lectura ca recreere, divertisment, cale spre cunoașterea culturală sau lectura-tranchilizant, privite ca valori terapeutice. Ca alte forme se pot aminti, de asemenea, lectura-drog, lectura-științifică, lectura-curiozitate etc.

Cititorul poate fi pasionat, cel care străbate fără alegere tot felul de cărți și trăiește din influența și modelul lor, ocazional, dar cu formație multilaterală, cititorul cu pasiuni de etalare a cunoștințelor, cititorul analist, cititorul-filozof, cu tendințe de critic de idei, cititorul snob, cititorul la care literatura devine

materie școlară etc. Întrucât lectura este „un eveniment al cunoașterii”, studiul cărților de către elevi impune organizarea, îndrumarea și supravegherea de către profesori, întocmirea listelor bibliografice, controlul cititului, al lecturii, folosirea acestora etc. Mulți profesori, însă, se confruntă cu o realitate care adeseori îi descumpănește: elevii lor nu citesc, nu valorizează lectura, într-un cuvânt nu se simt motivați pentru acest efort intelectual. Elevii care nu citesc sunt prinși într-un cerc vicios: citesc cu greutate, nu le place să citească, nu citesc mult, nu înțeleg ceea ce citesc.

Pentru a transforma elevii în cititori mai buni este nevoie de o viziune integratoare, de o regie, de „o punere în scenă”, regizorul așteptat fiind profesorul. Un prim pas al acestei puneri în scenă este clarificarea ținutelor lecturii în școală, a competențelor și atitudinilor pe care profesorul își propune, conform programei, să le formeze prin studiul literaturii. Scopul studiului literaturii în școală este formarea

unor abilități (competențe) pentru diverse tipuri de lectură: lectura de informare, lectura de plăcere, lectura instituționalizată.

Școala are menirea de a forma un lector competent, dar și un cititor care să-și formeze gustul propriu pentru lectură, astfel încât să fie un cititor activ pe tot parcursul vieții. Faptul că programele actuale sunt puse sub semnul comunicării are drept consecință conceperea lecturii atât ca act de cunoaștere cât și ca act de comunicare (textul devine astfel dinamic, fiind un dialog al receptorului cu textul, participare activă la procesul de reconstruire a sensurilor).

Pe de altă parte, activitățile de producere a mesajelor orale și scrise pe marginea textelor

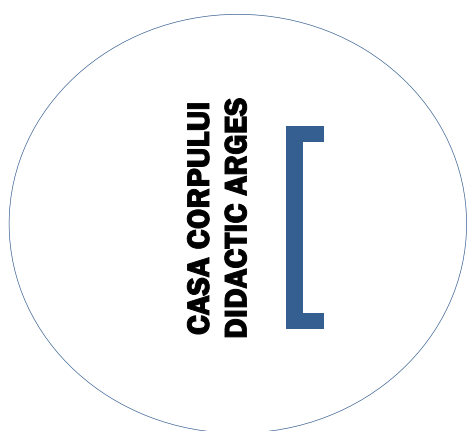
discutate în clasă au o

pondere importantă în cadrul orelor de literatură pentru că ele demonstrează nivelul abilităților de înțelegere, analiză și interpretare ale fiecărui elev.

Bibliografie:

1. Anton Ilica, Pavel Moș, Ana Moș, Adina Ardelean - Didactica limbii române și a lecturii (îndrumări metodice pentru profesorii din învățământul primar), Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2007;
2. Ioan Șerdean - Didactica limbii române în școala primară, Editura Teora, București, 1998;
3. Paul Cornea - Introducere în teoria culturii, Editura Minerva, București, 1988;
4. Alina Pamfil - Didactica limbii și literaturii române, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2000.

*Prof. Podaru Daiana Elena
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” - Pitești*

LECTURA – LEAC PENTRU SUFLET

Într-o lume dominată de ecrane, algoritmi și notificări, lectura pare, la prima vedere, o activitate dintr-un alt timp – un timp în care oamenii aveau răbdare, liniște și dorința de a se adânci în sensuri. Mijloacele moderne de comunicare și divertisment – de la rețelele sociale și platformele de streaming, până la jocurile video și asistenții virtuali – ne-au captivat atenția într-un mod profund. Trăim într-o cultură a vitezei, în care informația este consumată rapid, iar emoțiile sunt trăite superficial.

Totuși, în mijlocul acestui haos digital, cartea rămâne o prezență tăcută, dar profundă. Ea nu doar că ne oferă cunoaștere, ci ne și alinază sufletul. Lectura nu e doar un act intelectual, ci și unul profund emoțional. În paginile unei cărți, descoperim nu doar povești, ci și un spațiu de

refugiu, un leac împotriva superficialității și a fragmentării interioare.

Este adevărat că tehnologia ne-a adus beneficii incontestabile: acces rapid la informație, conectivitate globală, posibilitatea de a învăța oricând și de oriunde. Însă această supraîncărcare informațională a dus la o formă de oboseală mentală și emoțională. Devenim tot mai distrași, mai nerăbdători, mai puțin conectați la propria interioritate. Psihologii vorbesc tot mai des despre anxietate digitală, despre nevoia de detoxifiere de la ecrane și despre impactul negativ al rețelelor sociale asupra stimei de sine.

În acest context, cartea capătă o funcție terapeutică. Lectura devine un act de reconectare – cu sine, cu ceilalți, cu valorile umane.

O carte bună nu doar informează, ci și formează. Ea dezvoltă empatia, stimulează imaginația, oferă modele și perspective. În plus, lectura presupune un ritm interior, o pauză, o încetinire necesară pentru a ne asculta mai bine gândurile.

Lectura este un adevărat ritual de vindecare. Seara, după o zi agitată, câteva pagini dintr-un roman pot deveni un balsam pentru suflet. În spitale, în centre de terapie biblioterapia este folosită ca metodă de tratament – semn că lectura nu este doar un hobby, ci o forță transformatoare.

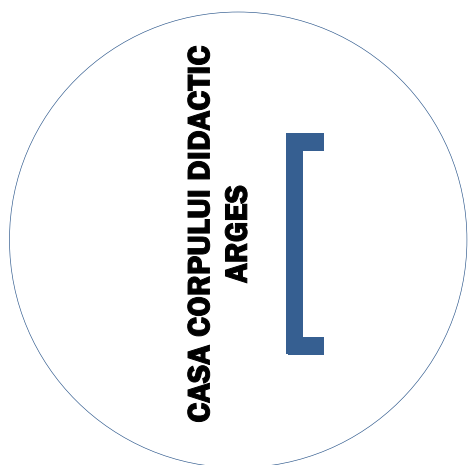
Astfel, chiar dacă mijloacele moderne ne-au cucerit, cartea nu și-a pierdut locul. Ea nu trebuie

văzută în opoziție cu tehnologia, ci mai degrabă ca o completare necesară. Într-un echilibru sănătos între digital și analogic, lectura rămâne o ancoră în realitate, în profunzime, în umanitate. Cartea este, fără îndoială, un leac pentru suflet – unul tăcut, dar cu efecte de durată.

Bibliografie:

Gârbea, Horia – *Lectura și terapia prin literatură*, Revista „Viața Românească”, 2011
Carr, Nicholas – *Superficialii: Ce se întâmplă cu creierul nostru când citim pe internet*, Editura Publica, 2012.

Pascu Valentina, Centrul Școlar de Educație Incluzivă "Sfânta Filofteia" Ștefănești

DAN BARBILIAN

UN „POET DEMODAT”,

UN MATEMATICIAN MODERN

Marii matematicieni români și-au lăsat amprenta pe parcursul istoriei matematicii prin studiile și descoperirile lor. Printre aceștia se numără și Dan Barbilian, născut în orașul meu natal, motiv pentru care am ales subiectul acestui referat. Dan Barbilian este un renumit matematician român, însă mulți îl cunosc după pseudonimul Ion Barbu, drept unul dintre cel mai importanți poeți români interbelici, reprezentant al modernismului literar românesc. Bineînțeles că și în domeniul matematicii, Dan Barbilian este încadrat în epoca modernă și contemporană a secolului XX. S-a născut pe 19 martie 1895, în Câmpulung-Muscel, „ca fiu al judecătorului de pace din Rucăr, Constantin Barbilian și al Smarandei Barbilian”, conform datelor biografice scrise de acesta. Însă,

există câteva afirmații care susțin că matematicianul a fost născut pe 18 martie. În ceea ce privește educația acestuia, Dan Barbilian a urmat clasele primare în Câmpulung, Dămieniști și Stâlpeni, iar gimnaziul și liceul în Pitești, Câmpulung și București. Talentul său matematic se manifestă încă din timpul liceului, când publică contribuții remarcabile în revista *Gazeta Matematică*. Tot în această perioadă elevul Barbilian dezvoltă și o pasiune pentru poezie, deoarece îl cunoaște pe Tudor Vianu, care a contribuit la motivarea debutului artistic al poetului Ion Barbu. În timpul unei excursii la Giurgiu, Dan Barbilian i-a promis lui Tudor Vianu, prin intermediul unui pariu, că îi va scrie un caiet de poezii. Secolul XX a fost martorul unei specializări a domeniilor matematicii,

a nașterii și dezvoltării a numeroase ramuri noi, cum ar fi: teorie spectrală, topologii algebrice sau geometrie algebrică. Totodată, informatica a avut un puternic impact asupra cercetării. Astfel, a fost facilitată comunicarea între cercetători și răspândirea descoperirilor și a reprezentat o unealtă foarte puternică pentru testarea teoriilor. Între anii 1914-1921, Dan Barbilian studiază matematica la Facultatea de Științe din București. În 1916, datorită Primului Război Mondial, românii duc lupte grele împotriva trupelor germane, motiv pentru care matematicianul își întrerupe studiile deoarece a fost nevoit să înceapă stagiul de plutonier, în cadrul serviciilor militare. Și-a continuat ulterior studiile la Göttingen, Tübingen și Berlin între anii 1921 și 1924, iar în 1929 a susținut teza de doctorat. A participat la diferite conferințe internaționale de matematică, cum ar fi Congresele Internaționale de Matematică la Praga (1934), Hamburg (1936), Oslo (1936), Göttingen și Viena (1938). În 1938 devine membru al asociației Deutsche Mathematische Vereinigung (Uniunea Matematică Germană), iar în 1942, sub îndrumarea lui Gheorghe Țițeica, a fost numit profesor titular de algebră la Facultatea de Științe din București, acolo unde a publicat și diferite articole în reviste matematice. Debutul în literatură are loc în anul 1919, când Dan Barbilian începe colaborarea la revista literară „Sburătorul”. În 1923 o cunoaște pe Gerda Hossensfelder și se căsătorește cu ea în 1945. Povestea numelui renumitului matematician și poet începe din adolescența tatălui său, care a fost trecut în catalogul școlar cu numele Barbilian, care provine din latinizarea numelui inițial Barbu. Ulterior, acesta a devenit un recunoscut judecător, iar ca să nu se interpreteze diferența de nume, și-a înregistrat fiul cu numele Dan Barbilian. Ajuns la maturitate, la sugestia lui Eugen Lovinescu, matematicianul a decis să preia numele bunicului său, Ion Barbu, deoarece nu a fost niciodată încântat de numele primit la naștere. Ion Barbu a susținut întotdeauna că matematica și poezia sunt complementare în

viața lui. El spunea că:

„matematicile pun în joc puteri sufletești care nu sunt cu mult diferite de cele solicitate de poezie și de arte” și că „poezia este o prelungire a geometriei, așa că, rămânând poet, n-am părăsit niciodată domeniul divin al geometriei”. Interesul pentru matematică culminează în 1933, când Dan Barbilian se pronunță în domeniul matematicii, în special ca geometru, contribuind la „programul de la Erlangen”, formulat de Felix Klein. Acest program urmărea elaborarea unor axiome sau principii cu caracter foarte general, din care să se poată deduce atât geometria euclidiană, cât și cele două geometrii neeuclidiene, care au, toate trei, ca invariantă ideea de spațiu. După o perioadă în care s-a concentrat pe literatură, Barbilian a revenit la matematică și s-a dedicat unor idei din aria fundamentelor geometriei, inspirat de perspectiva generalizării unor concepte cu care se lucra de mai bine de un veac în geometria neeuclidiană. Dan Barbilian s-a afirmat prin valoroase cercetări privind fundarea axiomatică a geometriei, s-a ocupat cu axiomatizarea mecanicii clasice, iar studiile sale asupra metrizării anumitor mulțimi au dus la considerarea unor spații, care îi poartă numele. De deosebită importanță sunt două dintre contribuțiile lui: o scurtă lucrare de două pagini apărută în *Casopis Matematiky a Fysiky* (1934- 1935), în care definește o procedură de metrizare, și două lucrări în *Jber. Deutsch. Math. Verein.*, apărute în 1940 și respectiv în 1941, intitulate „*Zur Axiomatik der Projectiven ebenen Ringgeometrien*”, și care au inspirat o direcție de cercetare în geometria inelelor. Într-un volum de L.M. Blumenthal, aparut la University of Missouri în 1938 cu un cuvânt înainte de Karl Menger și intitulat „*Distance geometries; a study of the development of abstract metrics*”, se află un paragraf dedicat „**spațiilor Barbilian**”. După 1939, interesul matematic al lui Dan Barbilian se deplasează spre aria algebrei și a teoriei numerelor. Din păcate, această modificare de arie a cercetării s-a petrecut înainte ca el să fi scris într-o formă

finală teoria pe care o gândise în perioada 1934-1939. Urmează apoi o bine cunoscută perioadă istorică frământată care, cel puțin în România, nu s-a încheiat curând. Una dintre consecințele apariției Cortinei de fier a fost ruperea contactelor din lumea științifică la nivel personal și instituțional. Barbu a fost apolitic în viața sa, cu o excepție notabilă: în 1940 a devenit simpatizant al Gărzii de fier, exprimându-și idei antisemite. Tot în 1940, a scris o poezie în care îl lauda pe Adolf Hitler. Totuși, în ultimii trei ani ai vieții sale, Dan Barbilian reușește să-și continue teoriile geometrice, pe care le dezvoltă în patru lucrări: „*Asupra unui principiu de metrizare*”, „*Fundamentele metricilor abstracte ale lui Poincaré și Carathéodory ca aplicație a unui principiu general de metrizare*”, „*J-metricile naturale finsleriene*”, „*J-metricile naturale finsleriene și funcția de reprezentare a lui Riemann*”. Ultima lucrare a fost depusă la redacție, postmortem, de Nicolae Radu pe 20 octombrie 1961. Originalitatea ideii matematice a lui Barbilian constă în reexaminarea modelului Poincaré al geometriei neeuclidiene a lui Lobacevski. Acest model generează în mod natural o distanță care poate fi reprezentată ca oscilație logaritmică. Contribuția lui Dan Barbilian a fost de a analiza cât de generală este procedura de a construi o distanță și de a stabili o teorie a spațiilor metrice dotate cu această distanță. Într-o lucrare din 1934, a definit o metrică în interiorul unei regiuni planare oarecare, generalizând astfel ideea modelului Poincaré, care este definit doar în interiorul discului unitate. Cu acea metrică, interiorul mulțimii devenea un model de geometrie neeuclidiană. Viața lui Dan Barbilian a fost una controversată, deoarece se atestă că devenise dependent de narcotice puternice și că avea un mod de trai aparte. Soția sa a fost cea care a reușit să-l repună pe picioare pe matematician, însă nu a putut să-l scoată definitiv din ghearele

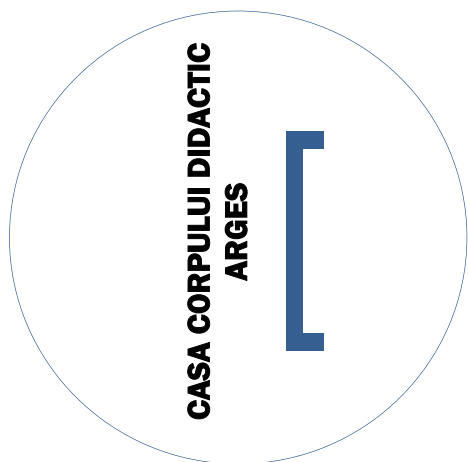
narcoticele. Pe data

de 11 august 1961, moare la spitalul Vasile Roaită din București, bolnav de cancer la ficat. Dan Barbilian, sau Ion Barbu, rămâne în amintirea publicului său atât ca un poet modernist renumit, cât și unul dintre cei mai valoroși matematicieni români ai epocii contemporane, care a reușit prin contribuțiile sale din diferite ramuri ale matematicii să concretizeze teorii abstracte și să inspire direcții de cercetare care astăzi, în literatura de specialitate, sunt asociate cu numele său.

Bibliografie

1. W. BOSKOFF, „Povestea „spațiilor Barbilian“ sau ce s-a mai întâmplat după Joc secund,” 15.09. 2005. [Online]. Available: <https://www.observatorcultural.ro/articol/povestea-spatiilor-barbilian-sau-ce-s-a-mai-intamplat-dupa-joc-sekund-2/>.
2. „Ion Barbu Citate,” [Interactiv]. Available: <https://citate.ro/profile/ion-barbu/>.
3. Primăria Municipiului Câmpulung, " [Online]. Available: <https://www.primariacampulung.ro/istorie> .
4. Biografie Ion Barbu, [Online]. Available: https://www.ltib.ro/ION_BARBU_BIOGRAFIE.html
5. C. Sinca, „Ion Barbu – biografia și operele poetului care a reprezentat modernismul literar românesc,” 02 03 2021. [Online]. Available: <https://www.libertatea.ro/lifestyle/ion-barbu-biografia-3407977> .
6. „Dan Barbilian,” [Online]. Available: https://math.fandom.com/ro/wiki/Dan_Barbilian.
7. „Povestea unui mare poet și matematician dependent de droguri. Ion Barbu scria când era în sevrăj. Cum a căpătat acest viciu,” 19.03.2023. [Online]. Available: <https://adevarul.ro/stiri-interne/societate/povestea-unui-mare-poet-si-matematician-dependent-2251351.html>

*Bibliotecar Stroie Gabriela, Colegiul Tehnic Câmpulung
Profesor Bragă Ioana-Miruna, Școala Gimnazială „Ioan Bob” Cluj-Napoca*

ROLUL BIBLIOTECII ÎN EDUCAȚIA UTILIZATORULUI

În prezent, ne confruntăm cu cerințe din ce în ce mai mari în ceea ce privește informația pe care o avem. Ne vedem obligați să învățăm permanent, să ne perfecționăm continuu, să căutăm și să ne însușim tot ceea ce este nou, pentru a fi permanent în actualitate într-o societate informațională. Cunoașterea stă la baza progresului societății. Dezvoltarea și succesul organizațiilor sunt asigurate de resurse strategice precum informația și cunoașterea.

Găsim informația în cele mai diverse forme de prezentare și difuzare: cărți, documente electronice mass-media. Toate acestea fac parte din ambianța cotidiană a omului mileniului III. În orice domeniu de activitate ne regăsim, acesta se bazează pe informație. La transmiterea informației contribuie, bineînțeles, canalele de comunicații care fac să dispară distanțe și diferențe orare.

Între sursele de transmitere a informației biblioteca ocupă un rol important. Dacă apariția Internetului era, la un moment dat, o amenințare și un concurent semnificativ pentru bibliotecă, în prezent, lucrurile par a se fi așezat într-o ordine firească, aceea de parteneriat între cele două surse de informații.

Societatea informațională se caracterizează prin predominanța proceselor informaționale bazate pe tehnologia informației și comunicației. În aceste condiții, metodele noi de organizare a activității, a muncii, de integrare a noilor competențe pentru colectarea, prelucrarea, organizarea și comunicarea informației devin indispensabile eficienței și eficacității unei structuri. Bibliotecile și centrele de informare și-au adaptat activitatea prin trecerea de la

accesul la documente primare, la accesul și furnizarea de informații care să corespundă cerințelor utilizatorilor. Astfel, orice cetățean are acces la informația de care are nevoie, utilizând tehnologiile moderne.

De aceea, putem spune că biblioteca are un loc semnificativ în educația utilizatorului, ea interpretând un rol special în sfera serviciilor de informare pentru cetățeni, și anume acela de furnizor și mediator de informații între comunitatea celor care le produc și a celor care le utilizează. Biblioteca informatizată a fost un prim pas, absolut necesar, spre biblioteca virtuală, fiind un mediu de informare și comunicare multidisciplinar, complex, deschis oricăror nevoi informaționale ale comunităților.

Biblioteca oferă acces la cultură, acces la documentele electronice din propriile colecții și furnizarea lor la cerere, acces în spații fizice dotate cu resurse informatice puse la dispoziția oricărui cititor, oportunități de învățare și formare continuă prin învățământ la distanță (e-learning) și predare asistată de calculator (e-teaching), rezervare on-line a documentelor pentru împrumut, servicii de informare pentru categorii speciale de cetățeni: persoane cu handicap, grupuri minoritare. Accesul la informație nu presupune neapărat deplasarea cetățeanului în locul unde se găsește aceasta. Internetul oferă deja posibilitatea de a obține informația din locul cel mai comod activității individuale și la timpul dorit. De aceea, bibliotecile și centrele de informare s-au adaptat acestei situații și oferă informații on-line, răspunzând la provocările actuale, având un rol activ în Revoluția Cunoașterii,

implicându-se în organizarea cunoașterii. Astfel, biblioteca poate deveni un centru al cunoașterii.

Se poate vorbi chiar de un management al cunoașterii, ca o disciplină a economiei cunoașterii. Biblioteca este locul unde sunt organizate cel mai bine informațiile care stau la dispoziția utilizatorilor. Rolul bibliotecii în societate este esențial. Trebuie să avem în vedere câteva aspecte: informația și cunoașterea reprezintă baza în luarea deciziilor, iar calitatea deciziilor depinde foarte mult de calitatea și cantitatea informației; accesul la informație reprezintă o calitate superioară a vieții. Biblioteca face un salt de la achiziționarea, prelucrarea, conservarea și diseminarea informației la inovare, devenind, astfel, un adevărat depozit al informației.

Rolul managementului cunoașterii este de a da valoare organizației respective, de a atrage succesul acesteia într-un timp foarte scurt și cu resurse consumate minime.

Într-o bibliotecă, fiecare angajat este parte integrantă din complexul managementului cunoașterii. În aceste condiții, resursa umană, în totalitatea ei trebuie să devină o forță, care să creeze un set de valori, de abilități, de funcții în atragerea, distribuirea și utilizarea informației, a cunoașterii. *„Resursele umane trebuie să fie astfel gestionate încât să devină factorul motor al progresului unității conduse”.*

Personalul din bibliotecă trebuie să știe să selecteze informația, să caute, să regăsească și să furnizeze utilizatorului cele mai noi rezultate ale căutării. Totodată, bibliotecarul trebuie să comunice foarte bine cu utilizatorul, fiindu-i necesare, în acest sens, atât abilități interpersonale, cât și de comunicare verbală și scrisă. Viitorul va transforma biblioteca într-o organizație de învățare, fiind posibilă crearea unui mediu pentru inovare, schimb, studiu și aplicare a cunoașterii.

Biblioteca, respectiv bibliotecarul, trebuie să fie legătura permanentă dintre informație și utilizator într-o societate a cunoașterii. Succesul activității din bibliotecă se regăsește în gradul de educație și

civilizație al

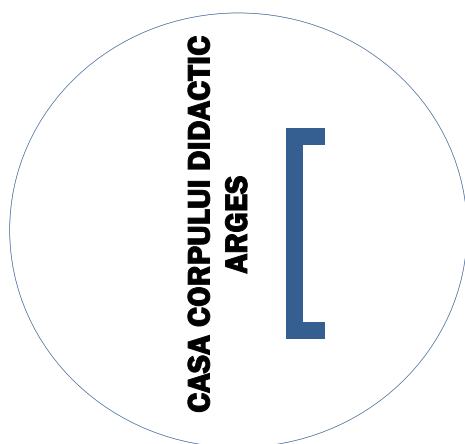
populației. Importanța activității unei biblioteci este uriașă. Memoria umană se dezvoltă ca orice organ al corpului, prin exerciții, la care cititul este de o importanță covârșitoare. Bibliotecarul trebuie să facă o pasiune din munca sa și să propage pofta de citit în rândul tinerilor, mai ales, pentru că aceștia au caracterul în formare, iar educația lor acum se conturează. Rolul bibliotecii este esențial pentru elevi, studenți, tineri în general.

Importanța cărții în viața oamenilor este excepțional de mare. Ea servește ca mijloc de îmbogățire spirituală pentru utilizatorii de toate vârstele. Influența cărții este puternică atât în perioada copilăriei, cât și a tinereții. Rostul educativ al literaturii, al lecturii în general, trebuie călăuzit permanent. În cazul unei biblioteci școlare, acest rol revine bibliotecarului, în colaborare strânsă cu cadrele didactice, dar și cu părinții elevului. Aceștia pun bazele educației elevului, a formării acestuia, pentru ca, în viitor, el să știe să aleagă cele mai corecte și actuale informații. Dacă elevul va fi obișnuit să descopere tainele bibliotecii încă din anii de școală, el va fi în măsură să utilizeze serviciile acesteia pe tot parcursul vieții sale, ceea ce nu poate fi decât în beneficiul său. El va ști să transforme biblioteca într-un sanctuar, departe de agitația cotidiană, unde se poate concentra liniștit asupra lucrurilor care îl pasionează.

Astfel, biblioteca este un adevărat templu de cultură pentru utilizator, ea contribuind la desăvârșirea educației acestuia, prin toate mijloacele de informare pe care le oferă. O societate fără bibliotecă este seacă, neroditoare, neperformantă și limitată.

Mai mult decât oricând este evidentă necesitatea bunei funcționări a bibliotecii în societatea contemporană. Fie că este publică, școlară sau universitară, biblioteca este parte integrantă din procesul de educație. Și pentru ca activitatea din bibliotecă să fie, într-adevăr, un succes pentru noi toți, bibliotecarii trebuie să învețe să-și promoveze serviciile și să fie mândri de profesia lor.

SOCIALIZARE PRIN SPORT

Sportul nu este doar despre competiție și performanță fizică; este și un puternic catalizator al socializării și interacțiunii umane. Prin intermediul sportului, oamenii se conectează, își dezvoltă abilități sociale și își formează relații semnificative. Astfel, sportul devine mai mult decât o activitate fizică; devine un mediu în care oamenii se întâlnesc, interacționează și împărtășesc experiențe comune.

Un aspect important al socializării prin sport este capacitatea acestuia de a aduce oameni din medii și culturi diferite împreună. Indiferent de originea sau statutul social, sportul oferă un teren egal pe care oamenii se pot întâlni și interacționa. Echipa devine un mediu în care diferențele sunt depășite, iar focusul se îndreaptă către obiectivele comune și colaborarea pentru a atinge succesul în competiție.

De asemenea, sportul oferă oportunități excelente pentru dezvoltarea abilităților sociale. Prin participarea la echipe sau cluburi sportive, oamenii învață să lucreze în echipă, să comunice eficient și să își dezvolte încrederea în ei înșiși și în ceilalți. Aceste abilități sociale sunt transferabile și pot fi aplicate în viața de zi cu zi, contribuind la îmbunătățirea relațiilor interpersonale și la adaptarea în diverse situații sociale.

Mai mult decât atât, sportul creează oportunități pentru formarea de relații interpersonale puternice și durabile. Participanții la echipe sau cluburi sportive dezvoltă legături strânse cu colegii lor de echipă, bazate pe încredere, respect și camaraderie. Aceste relații nu numai că aduc satisfacții personale, dar și sprijin și încurajare în timpul dificultăților și provocărilor.

Un alt aspect al socializării prin sport este impactul pozitiv asupra sănătății mintale și emoționale. Participarea la activități sportive oferă ocazii pentru relaxare, eliberare de stres și îmbunătățirea stării de spirit. De asemenea, conexiunile sociale formate prin intermediul sportului oferă un suport emoțional și social, contribuind la reducerea sentimentului de izolare și solitudine.

În concluzie, sportul este mult mai mult decât o activitate fizică; este un important mijloc de socializare și interacțiune umană. Prin intermediul sportului, oamenii se conectează, își dezvoltă abilități sociale și își formează relații semnificative. Impactul pozitiv al socializării prin sport se resimte nu doar în cadrul echipei sau al clubului sportiv, ci și în viața de zi cu zi, contribuind la îmbunătățirea calității vieții și a sănătății mentale și emoționale a indivizilor.

Prof. Petrescu Mirela Elena, Colegiul Național „Ion C. Brătianu” Pitești

ȘCOALA DE AZI ESTE SOCIETATEA DE MÂINE

După ce te îndepărtezi puțin de centrul orașelor mari și ieși din cercul strâmt al colegiilor naționale, descoperi realitatea lipsită de poleială a educației românești. O realitate dură, măcinată de nevoi, de sărăcie și de violență, pe care neologismele pe care le mestecă neștiutor guvernării nu o pot acoperi.

O realitate pe care nu o salvează ci, dimpotrivă, o agravează până la o transforma într-o lungă suferință, discursurile inepte despre „exelență” pe care le auzim la fiecare colț de stradă. O lume școlară care se zbate în neajunsuri și la ale cărei probleme nu doar că nu există soluții de atâția ani, ci la care se adaugă noi și noi probleme.

Ceea ce se întâmplă în școlile de astăzi este rezultatul politicilor educaționale de acum cincisprezece sau douăzeci de ani. În acest interval a ajuns la maturitate un corp profesoral în rândul căruia calitatea actului de predare atinge cote extreme. (*for the best and the worst*).

Un corp profesoral care continuă să predea după manuale din alte epocă, după o programă concepută cu decenii în urmă și cu metode certificate prin *label*-ul românesc „pe vremuri știam de frică, nu ca acum”.

În acest răstimp, profesorii au rămas la coada clasamentului recunoașterii sociale, financiare și simbolice: în continuare îi ține în viață „pasiunea” și ficțiunea „vocației de dascăl”, nicidecum salariul. Pardon, pe mulți îi mai ține în viață tocmai eșecul școlii deturnat abil în succesul industriei meditațiilor.

Urmând acest scenariu, trebuie să ne uităm la ce facem azi în politicile educaționale pentru a ști cum vor arăta școlile peste 15 ani și societatea peste încă 15. Câtă inteligență și câtă integritate introducem azi în școală e totuna cu a ne întreba câtă inteligență și câtă integritate vom avea în societate peste un deceniu sau două? Iar răspunsul cel mai bun nu-l găsim în discursurile politicianilor, nici măcar în proiectele de legi de tristă amintire (să sperăm!) ale fostului șef al Educației, ci în rapoartele și statisticile oficiale.

A investi în viitorul acestei țări înseamnă în primul rând acest lucru atât de simplu: e nevoie de foarte mulți bani în școala de azi: în pereții ei, în profesorii ei, în elevii ei, în autobuzele ei, în manualele și programele ei. Înainte de a fi excelenți, trebuie să fim drepecți între noi și să nu ne furăm unii altora startul în viață.

Administrator de patrimoniu Cîrstea Nicoleta Georgiana, Școala Gimnazială ”Alexandru Davila” Pitești

CASA CORPULUI
DIDACTIC ARGEȘ

TERAPIA PRIN LECTURĂ

Cunoscând valoarea cuvântului ca mesaj, terapia prin lectură îl aduce în prim plan, folosindu-l ca element de referință, atunci când lectura literară întrunește calitățile psihoterapeutice de a alina durerea și suferința, de a bucura mintea și sufletul, de a schimba destine și a vindeca inimi rănite, de a te împăca cu tine și a te regăsi, astfel încât soluția să rezolve situația-problemă existentă, determinând în timp ascultătorul să devină un cititor frecvent și pasionat pentru care cartea să fie leacul sufletului său și prietenul de vnașejde, citind-o așa cum se cuvine, având grijă ca scaunul pe care stă să nu fie niciodată mai înalt decât teancul de cărți pe care le-a citit, neuitând că: „La început a fost cuvântul!”

Din cele mai vechi timpuri și până astăzi, oamenii au observat puterea uluitoare a artei de a vindeca sufletul, de a elibera emoțiile negative și a le înlocui cu o stare de pace și armonie.

În Poetica, Aristotel folosește pentru prima dată termenul de „catharsis” pentru a se referi la impactul pe care îl au operele tragice asupra cititorilor – acela de a elibera sufletul de suferință.

Deși la prima vedere ideea că operele de ficțiune pot ameliora suferințele sufletești pare exagerată, această metodă, care nu este nouă, se aplică experimental de zeci de ani. Specialiștii au constatat că lectura este foarte eficientă pentru

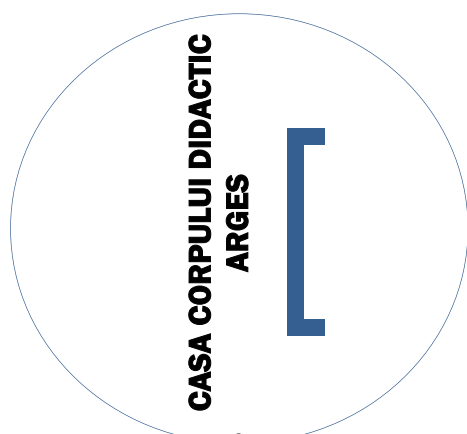
eliberarea stresului. Veteranilor celui de-al Doilea Război Mondial le erau recomandate cărți pentru a-i ajuta să depășească mai ușor stresul post-traumatic, iar cluburile de lectură au fost întotdeauna de un real ajutor pe lângă instituțiile cu profil psihiatric, de îngrijire a bătrânilor sau a tinerilor cu tulburări de comportament.

Cu toate că nimeni nu susține că terapia cu cărți poate înlocui munca unui psiholog, aceasta se dezvoltă din ce în ce mai mult atât în Europa, cât și peste ocean.

Bibliotecarii, patronii de librării împătimiți de lectură și profesorii de literatură au fost primii care au aplicat metoda terapiei prin lectură. Astăzi, majoritatea celor care apelează la această terapie sunt tineri între 30 și 40 de ani care se străduiesc să depășească anxietatea provocată de situații foarte variate – de la o carieră foarte solicitantă și apariția primului copil până la probleme amoroase și găsirea unui sens în viață. Pentru toți aceștia, recomandarea este însă de fiecare dată aceeași: „Citiți o carte – cartea potrivită!”

În concluzie, pentru orice individ care dorește să evadeze episodic din lumea asta atât de împovărătoare, cartea va rămâne întotdeauna remediul ideal.

Prof. Drăguță Alix, Liceul Teoretic „Ion Barbu” Pitești
Prof. Costică Daniela, Liceul Teoretic „Ion Barbu” Pitești

THE IMPORTANCE OF READING LITERATURE FOR TEENAGERS

In today's fast-paced digital world, where screens often dominate leisure time, literature may seem like a forgotten pastime. Yet, reading literary works remains one of the most powerful tools for adolescent development. For teenagers, who are at a pivotal stage of emotional, social, and cognitive growth, engaging with literature offers a wide range of benefits. From emotional intelligence and empathy to critical thinking and communication, literature plays a crucial role in shaping thoughtful, well-rounded individuals.

Emotional and Psychological Growth -

Adolescence is often described as a period of emotional turbulence. Teenagers are discovering who they are and what they believe in. Literature provides a reflective mirror for this journey. Characters who wrestle with complex emotions, personal dilemmas, or societal pressures help readers process their own feelings. For instance, reading *The Catcher in the Rye* by J.D. Salinger allows many teenagers to connect with themes of alienation and identity, offering comfort in knowing they are not alone in their experiences. Studies have shown that reading fiction can enhance emotional understanding. According to Mar, Oatley, and Peterson (2009), frequent readers of fiction score higher on tests of empathy and social reasoning, suggesting that literature helps readers navigate emotions more effectively.

Developing Empathy - Literature doesn't just help teenagers understand themselves—it also opens their eyes to the lives of others. Reading stories from diverse cultures, backgrounds, and historical periods fosters empathy and broadens worldviews. When students read about the struggles of characters in *Of Mice and Men* or *Persepolis*, they are encouraged to consider lives far removed from their own. Empathy is a skill that must be nurtured, and fiction is an ideal tool for this. Research by Kidd and Castano (2013) found that reading literary fiction significantly improves theory of mind—the ability to attribute mental states to oneself and others. This ability is essential in building meaningful relationships and understanding social complexity.

Strengthening Critical Thinking and Imagination - Literary texts often contain rich symbolism, ambiguity, and moral complexity. Analyzing such texts develops higher-order thinking skills. When students examine Shakespeare's *Macbeth*, for instance, they are not only following a plot but also exploring themes like ambition, guilt, and fate. This kind of reading requires interpretation, evaluation, and comparison—skills that are transferable to many academic and real-life situations. Additionally, literature fuels creativity. By transporting readers into imagined worlds, literature encourages them to envision alternative realities, question norms, and think outside the

box—essential skills for innovation and problem-solving.

Enhancing Communication and Language

Skills - Reading widely improves vocabulary, grammar, and general language fluency. Teenagers who read literary works are exposed to a range of writing styles and rhetorical techniques. This enhances both their comprehension and their ability to articulate thoughts clearly and persuasively in writing and speech. The National Literacy Trust (2019) reports that children and teenagers who enjoy reading are more likely to perform well in school, especially in literacy-based subjects. Reading literature regularly can significantly improve written expression, essay structure, and even public speaking.

Exploring Identity and Building Self-

Confidence - The teenage years are marked by questions of identity, purpose, and belonging. Literature can help teenagers explore these issues in a meaningful way. Through identification with fictional characters, young readers find courage, validation, and insight. Whether it's navigating friendships in *Wonder* by R.J. Palacio or understanding racial injustice in *The Hate U Give* by Angie Thomas, literature speaks to the real-life challenges teenagers face. These experiences build self-confidence. When students see themselves reflected in stories—or see characters overcoming adversity—they are empowered to face their own lives with greater resilience.

Conclusion -

Reading literature is more than just an academic exercise—it is a gateway to personal growth, emotional maturity, and social awareness. For teenagers, literature offers tools to understand the world and themselves, to think critically and feel deeply, to connect with others and build confidence. In an age dominated by quick content and constant distraction, the immersive and reflective power of literature is more important than ever. As educators and mentors, we have a responsibility to nurture this habit. By introducing young people to the richness of literature, we are not just improving literacy—we are shaping the thoughtful, empathetic citizens of tomorrow.

References

- Kidd, D. C., & Castano, E. (2013). Reading literary fiction improves theory of mind. *Science*, 342(6156), 377–380.
- Mar, R. A., Oatley, K., & Peterson, J. B. (2009). Exploring the link between reading fiction and empathy: Ruling out individual differences and examining outcomes. *Communications*, 34(4), 407–428.
- National Literacy Trust. (2019). *Children and young people's reading in 2019*. Retrieved from <https://literacytrust.org.uk>

Curuia Cristina-Elena, Școala Gimnazială "I.L. Caragiale", Pitești

CASA CORPULUI DIDACTIC
ARGEȘ

TOP 5 CELE MAI FRUMOASE BIBLIOTECI DIN LUME

Gradul de cultură și civilizație al unei colectivități a fost și rămâne condiționat de instituțiile sale. Biblioteca se înscrie între cele cu importanță civilizatoare mai presus decât altele, fiind suma cunoștințelor umane la un moment dat, iar rolul lor în societatea prezentului devine de netăgăduit.

Biblioteca este parte integrantă a sistemului informațional și instituție de importanță strategică prin participarea constructivă la înfăptuirea și dezvoltarea unei societăți democratice, la realizarea unui nivel satisfăcător de educație și, de asemenea, la asigurarea accesului liber și nelimitat la cunoaștere și cultură, în toate formele ei.

Misterioase, labirintice și de-a dreptul fascinante, bibliotecile au aprins mereu imaginația multora, însă, rolul lor principal a rămas mereu păstrarea cunoașterii umane.

Am ales câteva dintre cele mai interesante și impozante biblioteci în cazul în care vă aflați prin orașul respectiv să nu ezitați să le vizitați.

Biblioteca Bodleiană (Oxford, Marea Britanie)

Una dintre cele mai vechi și mai mari din Europa, biblioteca Bodleiană are cinci clădiri, fiecare cu propria istorie bogată nu numai în forma tipărită, ci și în arhitectură. Intrarea principală se află în celebrul *Turn al celor Cinci Ordine de Arhitectură Clasică*, împodobit cu cinci coloane opulente, fiecare reprezentând un stil diferit. Mulți turiști o vizitează pentru tavanul *Școlii de Teologie*, o adevărată capodoperă a arhitecturii medievale, alcătuit din arcade liniare extrem de complexe, cu 455 de bârne conectate. Mai este apoi *Camera Radcliffe*, sala de lectură aflată într-o rotundă construită pe trei niveluri, cu acoperiș în formă de cupolă, proiectată de James Gibbs în stilul paladian englez.

Ceea ce o face și mai deosebită (dacă mai era nevoie) este că are dreptul de a deține copii gratuite ale tuturor cărților și articolelor tipărite publicate în Marea Britanie, o practică începută în 1610. Asta înseamnă că biblioteca adună o colecție de neegalat de 400 de ani de literatură britanică. De la manuscrise orientale și colecții de literatură engleză, la istorie locală și tipărire timpurie, biblioteca deține peste 12 milioane de articole care ocupă 117 mii de rafturi.

O altă tradiție care o face atât de altfel este regula de a nu împrumuta nicio carte. În plus, înainte ca un student să poată obține admiterea ca nou cititor, trebuie să depună un „jurământ de fidelitate” (cândva făcut

oral, în latină) să nu scoată niciun text din bibliotecă, să nu aducă o flacăară, să nu aprindă un foc și să nu fumeze în bibliotecă.

Biblioteca Bodleiană a devenit ea însăși un personaj tăcut în cărți, una dintre ele fiind fantasy-ul „Cartea pierdută a vrăjitoarelor” de Deborah Harkness.

Biblioteca Clementinum (Praga, Cehia)

Una dintre comorile Europei, Biblioteca Clementinum din Praga te primește într-o atmosferă copleșitoare ce arată că acum mult timp lumea era preocupată de cultură, iar constructorii se întreceau în design-uri cât mai originale.

Frumoasa bibliotecă în stil baroc face parte dintr-un complex de clădiri istorice care acoperă o suprafață de aproximativ 20 mii de metri pătrați. Astăzi găzduiește peste 20.000 de cărți, aproximativ 6 milioane de documente și are mai mult de 60.000 de cititori înregistrați.

Pe lângă textele cehe, biblioteca stochează și materiale vechi din Turcia, Iran și India.

Multe cărți rare au fost trimise la Google, pentru a fi scanate și descărcate, apoi în Google Books, ca urmare, în 2005 a primit premiul inaugural Jikji de la UNESCO prin programul Memory, pentru eforturile de digitalizare a textelor vechi.

Biblioteca Clementinum e, la rândul ei, faimoasă și în textele scrise, apărând cel puțin într-un roman semnat de celebrul scriitor spaniol Jorge Luis Borges.

Biblioteca Admont Abbey (Admont, Austria)

Cea mai mare bibliotecă monahală din lume, Admont a fost construită în 1776. Este celebră pentru arhitectura spectaculoasă, în stil baroc, și face parte dintr-una dintre cele mai mari și mai vechi mănăstiri din lume. Păstrează peste 200.000 de volume, iar printre cele mai valoroase opere se numără 1400 de manuscrise și 530 de cărți printate înainte de anii 1500.

Biblioteca este ornamentată în diverse genuri artistice, inclusiv pictură, sculptură, lucrări din metal, frescă și arhitectură.

Designul lui Hueber, caracteristic idealurilor iluministe din perioada barocului,

folosește lumina care strălucește prin cele 48 de ferestre și este reflectată de ornamentele de aur și argint în tot spațiul.

Tavanul este împărțit în șapte cupole decorate cu fresce de Bartolomeo Altomonte, fiecare reprezentând o etapă a cunoașterii umane, de la știință până la punctul său cel mai înalt, Revelația Divină, în cupola centrală. Bibliotecile de sub cupole sunt decorate cu frunze de acant aurit și mulaje. Ele conțin numeroase volume din colecția de cărți a mănăstirii, constând în mare parte din diverse ediții ale Bibliei și alte asemenea literaturi teologice.

Biblioteca Tianjin Binhai (Tianjin, China)

O bibliotecă aparte, găzduită într-o clădire futuristă proiectată de arhitecți olandezi în așa fel încât să semene cu un ochi uriaș, cu etaje de cărți în cascade, biblioteca Tianjin Binhai a fost inaugurată în 2017 și a devenit la scurt timp una dintre cele mai faimoase biblioteci de pe planetă. În mijlocul încăperii enorme se află o sferă luminoasă albă, acoperită cu panouri LED. Bila gigantică pune în evidență rafturile ondulate care pot adăposti până la 1,2 milioane de cărți.

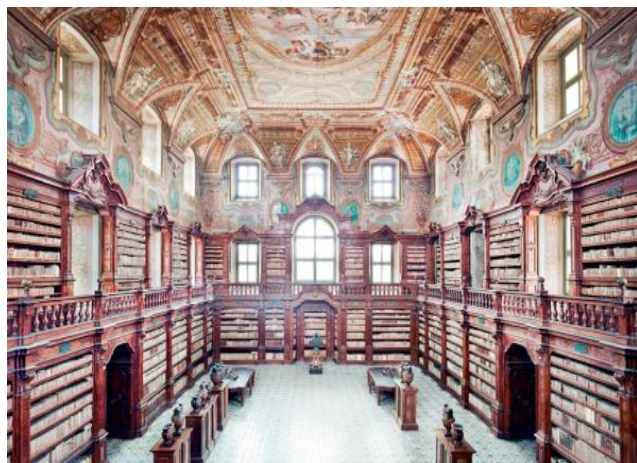
Designul exterior al clădirii seamănă cu niște jaluzele orizontale, despărțite la mijloc de o fereastră ovală prin care se zărește sfera albă. Acest design neobișnuit a fost cel care a oferit numele neoficial al bibliotecii – *Ochiul*. Structura incredibilă

are cinci etaje și se întinde pe o suprafață totală de 33,700 de metri pătrați.

Clădirea cu cinci niveluri oferă diverse facilități educaționale, dispuse de-a lungul marginilor interiorului și accesate printr-un atrium principal. Programul public este susținut de spații de servicii subterane, un depozit de cărți și o arhivă mare. De la parter, vizitatorii pot accesa cu ușurință zonele de lectură pentru copii și vârstnici, auditoriul și accesul terasat la etajele de deasupra.

Ochiul ar putea foarte bine să fie personaj în vreo carte fantasy a viitorului.

Biblioteca Națională din Girolamini (Napoli, Italia)

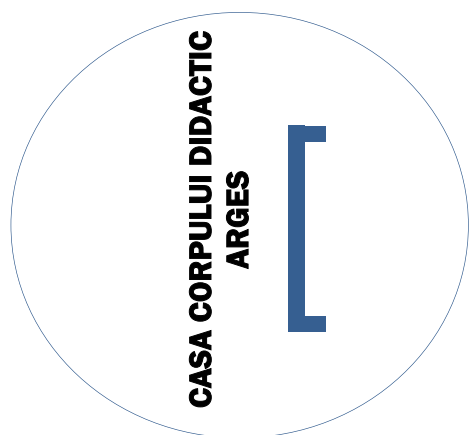
Cea mai veche bibliotecă din Napoli, deschisă în 1566, a fost asociată, timp de secole, cu mănăstirea Girolamini și adăpostea mii de volume valoroase. Clădirea care găzduiește biblioteca Girolamini a fost construită în anul 1586 și face parte din marele complex monahal al Ordinului Oratorian. Biblioteca deține aproximativ 180.000 de articole salvate din cărți antice, manuscrise, scripturi, precum și partituri muzicale din secolele XVI-XIX.

Acestea sunt aranjate minuțios pe rafturi din lemn sculptat, ocupând în întregime două niveluri. Tavanul boltit cu fresce în stil baroc de deasupra lor este un detaliu

pe care, cu siguranță, nu trebuie să îl ratezi.

A devenit personaj de poveste reală din categoria mystery în decembrie 2013, când au apărut acuzații că mai multe volume au fost furate constant din bibliotecă. O anchetă a poliției a scos la iveală că directorul bibliotecii de la acea vreme era responsabil pentru dispariția cărților. Autoritățile au descoperit faptul că acesta organizase un grup infracțional și, împreună cu alți complici, au vândut mașini întregi de cărți. 80% dintre volumele pierdute au fost, în cele din urmă, recuperate.

Bibliotecar Mutu Cristina – Lorena, Liceul Teoretic „Ion Barbu” Pitești

PRIETENA MEA CREDINCIOASĂ, CARTEA

Cartea este un sprijin. Ea ne ajută să înțelegem și să pătrundem în tainele lumii, a universului. În filele ei putem descoperi sfaturi, putem culege înțelepciune, ne putem "adăposti" de gurile rele. Toți cei care au acces și merg la o bibliotecă, sunt mai puternici din punct de vedere psihic și pot înfrunta mai ușor multe probleme ale vieții folosind un vocabular adecvat.

De când am descoperit-o, cartea s-a dovedit a fi o prietenă credincioasă, răbdătoare, care are întotdeauna timp pentru mine. Asemenea unui profesor, cartea a avut grijă să mă învețe, să mă povățuiască, să se ocupe de educația mea. Unii sunt de părere că cea mai mare invenție a omenirii este roata, alții că ar fi curentul electric, alții că ar fi telefonul sau altă „născocire” a inteligenței umane. Dar pentru mine, scrisul este cel puțin la fel de important ca ele. Nu-mi pot închipui o lume fără scris, o lume fără posibilitatea de a-ți fixa pe ceva vorbele, ideile sau simple date tehnice. Nimic nu s-ar păstra și s-ar transmite mai departe atât de bine cum se face prin scris. Oricât de importantă ar fi roata, fără scris am fi condamnați să o reinventăm mereu și mereu. Astfel au luat naștere cărțile, care sunt adevărate „portaluri” către alte lumi. Doar 31 de litere, câte are alfabetul român, ordonate pentru a forma cuvinte, te pot duce în mii și mii de lumi.

Învățământul public obligatoriu și gratuit a oferit tuturor șansa de a învăța să scrie și să citească. Astfel că, pentru cei mai mulți dintre noi, descifrarea grupurilor de litere de pe foi, ecrane sau alte suporturi, nu mai reprezintă un mister. Cu toate acestea, unii se feresc de cărți. Bibliotecile sunt pline

de „lumi” care așteaptă să fie descoperite, chiar și în case există rafturi pline de cărți, dar noile generații nu sunt deloc curioase să afle ce se ascunde sub praful care le acoperă. Nu generalizez, am întâlnit copii care iubesc cărțile, dar experiența mea de viață mi-a arătat că lectura a cam pierdut „bătălia” cu distracțiile tehnologiei moderne. Da, a cam pierdut bătălia cu televizorul, cu internetul, cu jocurile video. Chiar și atunci când sunt obligați să citească, unii preferă „metode alternative”, așa cum sunt ecranizările, fără să știe că nici o ecranizare nu poate fi mai frumoasă decât aceea pe care ți-o face propria imaginație când citești. Ne „hrănim” din cărți bune, ne formăm caracterul citind sfaturi de viață directe sau indirecte. De multe ori nici nu realizăm impactul pe care-l au asupra noastră niște cuvinte scrise. Nu-l realizăm, dar el există. Cititul ne va dezvolta imaginația, iar imaginația este mai importantă decât cunoștințele. Cartea este în viața noastră un element central al creării unui psihic sănătos a unei culturi generale, este sprijinul în cazul unei decăderi nervoase. Cu ajutorul ei putem să descoperim lucruri noi. Cartea ne face să fim mai buni, ne ajută să trecem mai ușor peste greutățile vieții. Cărțile ne oferă modele de conduită, ne dezvoltă simțul critic, ne informează, ne îmbogățește cultura. Din cărți vom citi legende, povestiri istorice, poezii, vom afla lucruri minunate despre personalități marcante ale poporului nostru, univers, planetă, alte popoare, tradiții, obiceiuri, grădinarit, gătit, etc. Lucrul cu cartea este de neînlocuit pe parcursul școlarizării. Este necesar să-l apropiem pe copil, în mod conștient de universul cărții. El trebuie să simtă bucuria lecturii, fiecare carte fiind “o călătorie prin suflete, gânduri și frumuseți”, cum bine a spus Mihail Sadoveanu. Un cititor interesat să pătrundă în sensul fiecărui cuvânt, al fiecărei fraze, nu trece mai

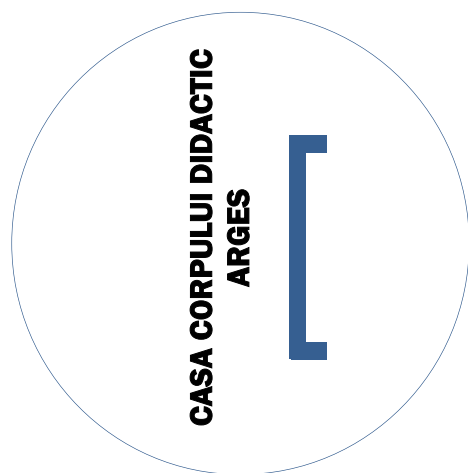
departe când dă peste pasaje pe care nu le-a înțeles. El caută în dicționare, enciclopedii sau consultă pe alții în legătură cu sensul cuvintelor necunoscute, și numai după ce le-a înțeles, merge mai departe. În timpul lecturii, cititorul gândește fără întrerupere, își amintește ceea ce a învățat până atunci, compară vechile cunoștințe cu cele asimilate acum, descoperă ceea ce este comun și ceea ce este propriu numai textului nou, sintetizează ceea ce citește, judecă valoarea lucrării parcurse, calitățile ei, apreciază în

ce măsură i-a plăcut, l-

a emoționat sau nu i-a plăcut, l-a indispus, plictisit, revoltat.

Carte reprezintă cel mai complex depozit al inteligenței omenești, înmagazinând în filele ei cunoștințe, sensibilități, fapte pe care le păstrează intacte un timp nedefinit. O carte o citești când vrei, cum vrei și ori de câte ori vrei. Cartea este atât de înțelegătoare, încât atunci când n-ai înțeles-o nu se supără, nu jignește, te așteaptă să revii.

profesor Niță-Dobrin Iulia, Școala Gimnazială „Alexandru Davila” Pitești

BIBLIOTECA ȘCOLARĂ UN ELEMENT FUNDAMENTAL PENTRU DEZVOLTAREA INTELECTUALĂ ȘI PERSONALĂ A COPILULUI

Educația și cunoașterea pot deschide multe uși de care un copil în căutarea propriului drum prin viață se va putea folosi. O carte nu înseamnă doar informația pe care copiii o primesc citind-o, ci oferă și puterea de a înțelege lumea, de a visa și de a construi, folosind propria gândire ca material, precum Marcel Proust scria: „Poate că adevărata călătorie a descoperirii nu constă în a căuta noi peisaje, ci în a avea noi ochi. Lectura ne oferă acești ochi.”

Cititul îmbogățește sufletul și mintea, iar copiii au oportunitatea de a descoperi mai multe despre propria persoană, despre ceea ce le aduce satisfacție emoțională, despre propriile gânduri și păreri, dar și principii. Cunoștințele se absorb, limbajul se absoarbe, iar capacitatea de a gândi critic și de a-și forma o opinie proprie se conturează citind. În acest sens, ceea ce dobândesc prin lectură, fie că citesc de nevoie sau plăcere, nu se va pierde niciodată.

Petrecând majoritatea timpului în incinta școlii, biblioteca școlară devine principala sursă din care copiii pot prelua informațiile necesare studiului, atât pentru orele de curs, cât și pentru interesele individuale, dar și un instrument esențial în formarea unei culturi generale solide. Aceasta oferă copiilor un mediu cu acces egal la aceste resurse, promovând pasiunea de a se documenta într-un mod sigur și plăcut, într-un moment în care tehnologia este preferată.

În cele din urmă, cărțile reprezintă esența dezvoltării intelectuale și personale, în special într-un mod echilibrat, a copiilor, iar biblioteca școlară este spațiul care face posibilă această dezvoltare, oferind curiozității lor răspunsurile de care au nevoie, în mod conștient sau inconștient, la întrebări mai mult sau mai puțin împărtășite, dar profund simțite înăuntrul lor.

Herișanu Alexia-Ioana

THE BUTTERFLY EFFECT

În teoria hazardului, the butterfly effect (efectul fluture) reprezintă dependența sensibilă de condițiile inițiale, în care chiar și o mică schimbare poate duce la dependențe mari în viitor.

În aceste momente, dictate de pandemie, bibliotecarul/profesorul poate produce acest efect, prin acțiuni mici care chiar contează.

Johann Gottlieb Fichte, spunea în cartea "Vocația omului", că: "nu ai putea scoate un singur bob de nisip din locul său fără să schimbi ceva prin toate părțile întregului incomensurabil".

Schimbarea apare la orice vârstă și ne afectează diferit.

Punctul comun este CE VOM FACE ÎMPREUNĂ, pentru ca schimbarea să fie în beneficiul tuturor.

Școala nu poate lupta de una singură pentru a face față schimbărilor majore specifice societății în care trăim. Familia, bibliotecile, instituțiile de cultură, autoritățile și societatea civilă trebuie să contribuie firesc, într-un demers coerent, la derularea unor programe/proiecte menite să promoveze lectura și s-o scoată din impas; familia – printr-un interes crescut pentru lectura comună părinți/bunici-copii, instituțiile și bibliotecile - prin oferirea de servicii interesante, fonduri de carte actualizate și spații mai puțin convenționale de lectură, societatea civilă - prin proiecte de voluntariat în favoarea cărții și a lecturii, iar autoritățile - prin programe guvernamentale și suport material necesar.

Cu alte cuvinte, fiecare să facă ceva mai mult decât să constate fenomenul îngrijorător și să lanseze semnale de alarmă.

Lectura de plăcere devine, în contextul actual, desuetă, puținii fiind elevii care mai citesc pentru că le face plăcere.

Pentru reducerea acestui fenomen, școala și biblioteca școlară joacă un rol important în apropierea elevilor de lumea cărților și implicit, de lectură. Cartea trebuie să devină parte din viața copilului de la cea mai fragedă vârstă. Ea îi ajută pe copii să

parcurgă drumul cunoașterii de la concret la abstract, de la intuiție la reprezentare și fantezie.

Pentru a determina intrarea autonomă a elevilor într-un proces continuu de lectură este necesară multiplicarea și diversificarea actelor de lectură cât și a motivațiilor pentru toate tipurile de texte.

Pentru ca biblioteca să devină utilă, aceasta ar trebui să regândească dinamica mijloacelor sale de comunicare cu cititorii: oferte de carte, acțiuni culturale în cadrul ei, promovarea bibliotecii pe sursele de socializare, existența unei pagini sau a unui site al acesteia, etc.

În vederea trezirii interesului elevilor pentru lectură se impun diferite activități și metode:

- Alegerea textelor în concordanță cu orizontul de așteptare al elevilor;
- Entuziasmul profesorului când citește;
- Transpunerea textelor literare în alt limbaj: mimă, joc de rol, pantomimă, dramatizare;
- Utilizarea metodelor interactive;
- Însotirea activităților de citire cu cele de scriere;
- Parteneriate și activități comune cu biblioteca;
- Întâlnirea cu scriitori și critici literari;
- Dramatizarea unor texte cunoscute;
- Organizarea unor cercuri de lectură, cenacluri literare, a unor șezători și concursuri etc.

Trebuie să pornim de la ideea că elevul are nevoie de un ghid bun, care să îl ajute să pășească în lumea mirifică a cărților. El nu știe ce ascunde biblioteca în spațiul ei magic și auster, nu bănuiește ce se află dincolo de un titlu, nu are idee că firele lecturii îl conduc spre surse fabuloase de idei și filoane de gândire.

O metodă poate funcționa mai bine pentru un bibliotecar/profesor, în timp ce pentru altul funcționează mai bine o alta, dar explorarea diferitor stiluri de abordare a lecturii nu poate duce decât la progres.

prof. doc. Mirela Șufariu, Casa Corpului Didactic Argeș

Supliment Revista Catedra - editie online

Redacția suplimentului revistei CATEDRA

Coordonator revistă:

Prof. Ana BADEA, director CCD Argeș

Membrii colectivului de redacție:

prof. doc. Mirela Mariana ȘUFARIU, bibliotecar CCD Argeș
Valentina Marilena ANDRONE, informatician CCD Argeș

Tehnoredactare, machetare:

Mirela ȘUFARIU

Coperta și design:

Valentina Androne

Responsabilitatea asupra conținutului articolelor și a dreptului de publicare a fotografiilor revine în exclusivitate autorilor!